

Γ Ν Ω Μ Ι Κ Α

ΠΑΛΑΙΩΝΤΙΝΩΝ
ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ,

Ἐκ τῆς Ἰταλικῆς εἰς τὴν ἡμετέραν
ἀπλὴν Διάλεκτον μεταφρα-
σθέντα καὶ εὐλαβῶς
ἀφιερωθέντα

Τῷ Εὐσεβεσάτῳ καὶ Ὑψηλοτάτῳ
Δύθεντῃ καὶ Ἡγεμόνι πάσης
Οὐγγροβλαχίας

Κυρίῳ Κυρίῳ,

ΙΩΑΝΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝῶ

Μπασσαράμπα Βοεβόδα,

Ἀρχιερατεύοντος τῷ Πανιερωτάτῳ
Μητροπολίτῃ Κυρίῳ Ἀνθίμῳ
τῷ ἐξ Ἰβήρων,

Παρά τῷ Κυρῷ Μάνῃ Ἀποσόλῃ, ᾧ
καὶ τοῖς ἀναλώμασι νεωστὶ ἐτυπώ-
θησαν ἐν Τεργοβύτῳ,
ἕτοι ἀπὸ Χριστοῦ, αψιγ'.

ἐμὲ τυπωθή
παρὰ τῷ Ἰωάννῃ Σακελλαρίῳ, ἐξ Κοζάνης,
εἰς Λιψίαν 1732.

ΕΛΕΩΘΕΟΥ

Τῷ Εὐσεβεσάτῳ καὶ Ὑψηλοτάτῳ Αὐθέντῃ
καὶ Ἡγεμόνι πάσης Οὐγγροβλαχίας

Κυρίῳ Κυρίῳ

ΓΩΑΝΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΩ

Μπασσαράμπα Βοεβόδα

Τὴν δελικὴν καὶ εὐλαβητικὴν προσκύνησιν.

ΤΑῦτῶν Ἑλλήνων τῷ Φιλέλληνι Ἡγεμό-
νι, καὶ ὅσα οἱ τῆς ἑλλάδος Φιλόμαχοι
Παῖδες, ἢ ἐλλογίμως συγγράψασιν, ἢ
γενεχῶς ἐφευρίσκασιν, πάντα ὀφείλου-
ται τῇ σῇ Θεοτιμῆτι Μεγαλειότητι, Ὑψηλότα-
τε καὶ Φιλόχριστε Αὐθέντα, ὅπῃ καὶ τῆς
Ἑλληνικῆς μαθήσεως εἶσαι ὀθερμότατος ὑπε-
ρασπιστῆς, καὶ τῶν Ἑλλήνων ὀφιλάνθρωπος
εὐεργέτης. Τῆτι χάριν μὲ δίκαιον τρόπον εἰς
τὴν εὐσεβεσάτην σου Ὑψηλότητα καὶ προσ-
φέρονται, καὶ ἀφιερῶνται προσκυνητῶς ταῦ-
τα τὰ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ Ἀποφθέγματα ὅπῃ
νεωστὶ μετεγλωτίσθησαν εἰς τὴν κοινὴν μας
ἀπλὴν Διάλεκτον, διατὶ καὶ τὸ χρέος μας τὸ
ἀπαιτεῖ, καὶ τὸ πρέπον μᾶς ἀναγκάζει, μὲ τὸ
να εἶναι καὶ ἡ τῆτων μετάφρασις, καὶ ὅταῦτα
προσφέρων, καὶ γέννημα, καὶ θρέμμα τῆς
παρὰ σου εὐεργετημένης Ἑλλάδος. Ποῖον γὰρ

)

χρέος

χρέος δὲν ἔχομεν πρὸς τὴν Σὴν μεγαλόδωρον
 εὐγνωμοσύνην καὶ ἡμεῖς τῶν ἐλλήνων τὰ τέκνα,
 καὶ ἡ ἑλλάς ἡ κοινὴ μας γεννήτρια, ὅπῃ βλέπο-
 μεν φανερὰ εἰς τέρας τῆς τρισευδαίμονας χρό-
 νης τῆς Θεοφρενῆτος σε ἡγεμονίας, νὰ ἀνθῆ
 πάλιν ἐκείνη ἡ εὐφημος δόξα, ὅπῃ ἀνωθεν καὶ ἐξ-
 αρχῆς ἀπόκτησε τὸ γένος μας μετὴν Σοφίαν σε
 εἰς τῆς Οἰκωμένης τὰ πέρατα; Ἐπειδὴ καὶ μετῆς
 σῆς Μεγαλοψυχίας ταῖς λαμπραῖς εὐποιίαις
 ἀνακαλεῖται ἐδῶ εἰς τὸ πρῶτον ἀξίωμα τῶν
 ἐλλήνων ἡ μάθησις. ἐδῶ ἀνακαμίζεται τῶν ἐπι-
 στημῶν ἡ ἀρχαία λαμπρότης. ἐδῶ γυμνάζονται
 οἱ νόες τῶν Φιλομαθῶν εἰς πᾶσαν ἐλληνικὴν δι-
 δασκαλίαν, καὶ ἐνάρετον μεταχείρησιν. Καὶ που
 ποτὲ εἰς βοήθειαν τῆς ἐλλάδος ἀνέτειλε τοιοῦτος
 εὐεργετικώτατος ἥλιος; ποῦ εἶδαμεν ἡμεῖς τὰ
 τέκνα τῆς μίαν τοιαύτην ἀφθονοπάρουχον δε-
 ξιάν, νὰ προχέῃ πλοσσίως εἰς τοῦ λόγου μας,
 ὄχι μόνον τὰ πρὸς ἀφίλειαν καὶ κυβέρνησιν μας,
 ὅταν ἡ καταφεύγωμεν, ἢ εὐρισκώμεθα εἰς ταύ-
 τὴν τὴν Θεοφύλακτον ἐπαρχίαν, ἀλλὰ νὰ οἰ-
 κονομῆ καὶ ἀπὸ μακρόθεν ἐκεῖνα ὅπου εἶναι ἡ
 χρήσιμα, ἢ ἀναγκαῖα, διὰ νὰ ἀπολαμβάνωσιν οἱ
 Φιλομαθεῖς καθεπὶ ἐπιστήμην πρὸς τιμὴν καὶ δό-
 ξαν τοῦ γένους μας; Καὶ ὅμως τοιαύτας πλο-
 σιοδώρες χάριτας τὰς ἔχομεν κατ' ἐκάστην παρ
 αὐτῆς τῆς εὐεργετικῆς σε χειρὸς, κράτιστε ἡγε-
 μῶν.

μών, ὅπου χαίρεται νὰ διαμοιράζη καὶ ἀδιαλείπτως, καὶ ὑπερβαλλόντως εἰς ὅλας τὰς εὐεργεσίας της. Ὡς ὀφειλομένην λοιπὸν ἀσάποδεχθῆ ἢ σὴ ὑψηλοτάτη μεγαλειότης καὶ παρ' ἐμῶ τοῦ ἐλαχίστου αὐτῆς δέλα ταύτην τὴν παραμικρὰν ἐνδειξίν τῆς εὐλαβητικῆς καὶ εὐχαρίστου προαιρέσεως, ὡσὰν ὅπου ἔμαι καὶ ἐγὼ εἰς τῶν πλῆθῶ καὶ μεγάλα παρὰ τῆς φιλοχρίστου σηγημονίας εὐεργετηθέντων. Καὶ ἂν καλὰ πρὸς τὰς ἀπίεργας εὐεργεσίας ὅπου ἔλαβον ἀπὸ τοῦ πολὺ αὐτῆς ἔλεος, ὀλίγον ἄξιον καὶ ταπεινὸν εἶναι τὸ προσφερόμενον, ὅμως δέομαι προσκυνητῶς, νὰ τὸ δεχθῆ ἰλέω τῷ ὄμματι, καὶ εὐμενεῖ τῇ καρδίᾳ, ὄντας ἴδιον τῶν βασιλέων καὶ ἡγεμόνων, μεγάλα νὰ εὐεργετοῦσι, καὶ μικρὰ εἰς σημεῖον εὐλαβείας νὰ δέχωνται ἀπὸ τῶν πιστῶν της δέλων καὶ ἰπηκόων. ὁ δὲ βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων Θεὸς νὰ διατηρῆ τὸ θεοτίμητον ὕψος τῆς σῆς εὐσεβεσάτης μεγαλειότητος εἰς τὸν ἡγεμονικὸν της Θρόνον μεῖον εὐδαιμονίαν καὶ ἀγαλλίασιν, εἰς γῆρας εἰρηρικὸν καὶ βαθυτάτον, διὰ καύχημα καὶ δόξαν τοῦ γένους μας, καὶ διὰ εὐτυχίαν καὶ ἀσφάλειαν ταύτης τῆς λαμπρῆς ἐπαρχίας.

Τῆς σῆς Θεοφρεσῆτος Ἵψηλότητος,
 Ταπεινὸς καὶ παραμικρὸς Δέλος,
 Μᾶνος Ἀποστόλου.

Τοῖς Θεοσεβέσιν Ἀναγνώσταις Μᾶνος ὁ Ἀπεσό-
λος ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν.

Τὰ παρόντα φιλοσοφικὰ ἀποφθέγμα-
τα, ὅπου εἰς διαφόρους γλώσσας εὐρέθη-
σαν καὶ γεγραμμένα, καὶ τυπωμένα, νεω-
στὶ τὰ μετεγλώττισε, προσάξει τοῦ εὐ-
σεβεστάτου καὶ ὑψηλοτάτου ἡμῶν Αὐθέντου
καὶ ἡγεμόνου πάσης Οὐγγροβλαχίας Κυρίου
Γιῶάννου Κωνσταντίνου Μπασσαράμπα Βοεβοδά,
ἀπὸ τῆς Ἰταλικῆς εἰς τὴν ἡμετέραν ἀπὸ τῆν
διάλεκτον, ὁ λογιώτατος διδάσκαλος καὶ Ἰερο-
κήρυξ Γιῶάννης Ἰερεὺς ὁ Ἀβράμιος. Καὶ μὲ τὸ
να τὰ ἔκριναν οἱ πολλοὶ ἄξια εἰδήσεως, καὶ τοῖς
πᾶσιν ὠφέλιμα, διὰ τὰς πολλὰς καὶ διαφόρους
νεθεσίας, ὅπου περιέχουσιν, συνήρησα καὶ
ἐγὼ δι' ἀγάπην τοῦ γένους μας νὰ δοθῶσιν εἰς
Φῶς, καὶ νὰ τυπωθῶσι μὲ ἐδικὴν μὲ δαπάνην
πρὸς ὠφέλειαν τῆς φιλάτης κοινῆς μας Μη-
τρὸς τῆς ἐλλάδος, διὰ νὰ καρποφορηθῶσι καὶ ἀπὸ
ταῦτα, τὰ φιλομαθῆ τῆς τέκνα, καὶ ὅσοι εἶναι
ἔρασαι τῶν λόγων καὶ τῆς σοφίας. Δεχθῆτε
λοιπὸν μὲ ἀγάπην τοῦτο τὸ μικρὸν δῶρον τῆς
εὐδιαθέτου μὲ προαιρέσεως, καὶ ὡς εὐγνώμονες
καὶ εὐχάριστοι, παρακαλεῖτε τὸν Φιλάνθρωπον
Θεὸν διὰ τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν ἐκείνων, ὅπου
καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ συνεργῶσι διὰ τὴν προκοπὴν
καὶ εὐτυχίαν τοῦ γένους μας.
ἔρρωσθε ἐν Κυρίῳ.

* * * * *

ΓΝΩΜΙΚΑ.

ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ΤΙΝΩΝ, ΕΚ ΤΗΣ

Ιταλικῆς γλώττης εἰς τὴν ἡμετέραν ἀπλὴν
Διάλεκτον μεταφρασθέντα.

Ο φόβος τοῦ Θεοῦ εἶναι εἰς τὸν ἄνθρω-
πον ἡ μεγαλητέρα τελειότης. καὶ
ἡ ἀφοβία εἶναι τὸ μεγαλήτερον ἀνά-
μεσα εἰς τὰ ἐλαττώματα.

Ὁ φόβος τοῦ Θεῦ καθαρίζει τὴν καρδίαν.

Ε γὰρ φοβῆμαι τὸν Θεόν, καὶ ὑπερα ἀπὸ τὸν
Θεόν, δὲν φοβῆμαι ἄλλον, πάρεξ ἐκείνον,
ὅπῃ τὸν Θεόν δὲν φοβᾶται.

Δ εἶναι ἄλλο καταφύγιον ἀσφαλέστερον
ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ Θεῦ.

Η εὐσέβεια εἶναι ἡ μεγαλητέρα Σοφία, καὶ
ἡ ἀσέβεια εἶναι ἡ μεγαλητέρα μαρτία.

Η Πρὸς τὸν Θεὸν εὐλάβεια ἀπονεκρῶνει τὰς κακὰς ἐπιθυμίας.

Τὸ σέβας ὅπῃ ἀποδίδεται εἰς τὸν δαίμονα, φέρει εἰς ἀπώλειαν, ἡ δὲ λατρεία καὶ προσκύνησις ὅπῃ δίδεται εἰς τὸν Θεόν, εἶναι μέγα κέρδος.

ΩΣ καὶ μίαν μόνην φορὰν νὰ ἀμαρτήσῃ ὁ ἄνθρωπος εἶναι πολὺ, μὰ δὲν εἶναι ποτὲ πολὺ τὸ σέβας, ἀν καλὰ καὶ νὰ γένη χιλιοπλασίως, διὰ νὰ λάβῃ ὁ Θεὸς τὴν πρέπυσαν τιμὴν καὶ προσκύνησιν.

ΜΗ καταφρονήσῃς τὸν Θεόν, ὀμνύωντας τὸ ὄνομάτῃς τὸ ἅγιον, διὰ νὰ μὴ μέινῃς καὶ ἐσὺ ἀπ' αὐτὸν καταφρονημένος.

Ο Ποιος προδίδει τὴν εὐσέβειάν τῃς, διὰ νὰ δοθῇ εἰς τὰ τοῦ κόσμου, ἄγνωστα ἀπατάται.

ΔΕν ἤμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ τινὰς καλὰ τὸν ἑαυτὸν τῃς, ἀν δὲν γνωρίσῃ πρῶτον τὸν πλάσῃν τῃς.

Α Πολεῖται, ὅποιος ἀφίνει τὴν ἐπιθυμίαν τῃς νὰ ὑποτάξῃ τὸ λογικόν τῃς.

ΑΝ ὁ ἄνθρωπος ἐσοχάζετο τὸ τέλος τῃς, καὶ τὴν διάβασίν τῃς ἀπὸ ταύτης τὴν ζωὴν, βέβαια ἤθελε βλέπῃ μὲ πολλὴν τρέμον ταῖ ἔργα τῃς, καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν μεγάλην ἀπάτην.

Η Ζωὴ εἶναι ἕνας ὕπνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν ἐξυπνῶμεν, παρὰ μόνον τὴν ὥραν τοῦ θανάτου.

Η Ζωή τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἕνας δρόμος, ὅπῃ φέρει πρὸς τὸν θάνατον.

Κ αλλίτερα ἀκολουθῶμεν τὰ διεφθαρμένα ἢ θη τοῦ αἰῶνος τῆς, παρὰ τὰ καλὰ ἔργα, καὶ τὰ παραδείγματα τῶν προπατόρων μας.

Η Ἀρετὴ, ἡ ἐπιστήμη, καὶ ἡ καλὴ μάθησις, αὐτὰ μόνον εἶναι τὰ πράγματα, ὅπῃ μᾶς κάμνουν τιμῆς ἀξίους.

Δ Ἐν εἶναι ὀρφανὸς ὅποιος δὲν ἔχει Πατέρα, ἀλλ' ὅποιος δὲν ἔχει ἐπιστήμην, καὶ καλὴν, παιδείουσιν.

Η Ἐλλειψίς τῆς καλῆς γνώμης, εἶναι χειρωτέρα ἀπὸ κάθε πλῶχειαν.

Κ ἀνενα πρᾶγμα δὲν κρύπτει καλλίτερα ἐκεῖνο ὅπῃ εἶσαι, ὡσάν ἡσιωπή.

Η Ἀγχίνουα, ἀπὸ ὅλα τὰ ἀποκτήματα, εἶναι πλῆσιωτέρα.

Μ Ἐτὴν γλυκεῖαν συνομιλίαν ἀποκτῶνται πολλοὶ φίλοι.

Ο Ἀνθρώπος ὅσον ἔχει ὀλιγώτερον νοῦν, τόσῃν ἔχει περισσοτέραν κενοδοξίαν.

Η Ἐκδίκησις δὲν εἶναι μεγαλοψυχία.

Η Ἐπιστήμη εἰς ἕνα νέον, εἶναι ἕνα σεφάνι, καὶ ἡ σοφία ἕνα χρυσοῦν ἐγκόλπιον.

Ο Ἅποιος ἀφίνει τὰς δυσυχίας νὰ τὸν καταβάλλῃν, κατασένεται τελείως δυσυχισμένος.

Ε κείνοι ὅπῃ ἀγαποῦν τὴν ἀρετὴν, πάντοτε

δὲν τὴν μεταχειρίζονται, καὶ ἐκεῖνοι ὅπῃ τὴν μεταχειρίζονται, δὲν τὴν κάμνουν μὲ ὅλην τὴν ἀναγκαίαν τελειότητα.

Η Ἀναισθησία καὶ ἡ ἀχρεϊότης γεννοῦν διχόνοιας ὡς καὶ ἀνάμεσα εἰς τὰς συγγενεῖς.

Ο ἄφρονος ἔχει τὴν καρδίαν τρεῖς τὸ σῶμα, καὶ ὁ φρόνιμος ἔχει τὴν γλῶσσαν τρεῖς εἰς τὴν καρδίαν.

Ο Ποῖος τρέχει ἀχαλίνωτα, καὶ ἔχει ὁδηγὸν τὴν ἐλπίδα, συναπαντᾷ τὴν ὑπερῆν εὐγμὴν τῆς ζωῆς τρεῖς, καὶ πέφτει.

Ο Φθόνος δὲν ἔχει ἀνάπαυσιν.

Ο Ἐὰν λάβῃς εὐεργεσίαν, μὴ φαῖνῃς ταύτης ἀνάξιος, μὲ τὸ νὰ μὴν δείξῃς εὐχαριστίαν.

Ο Πόθος τῆς ἐκδικήσεως εἶναι ἓνα μεγάλο ἐμπόδιον, ὅπῃ δὲν ἀφίνει τινὰ νὰ ζῆσῃ μὲ εὐτυχίαν, καὶ μὲ πληροφορίαν.

Ο Ἐὰν βλέπῃς τοῦ λόγου σου ἀνώτερον τοῦ ἐχθροῦ σου, συγχώρησέ τον, καὶ εὐχαρίστησον τὸν Θεὸν διὰ τὸτο σου τὸ κέρδος.

Δ Εἰχνώντας πρόσωπον κατηφὲς τῷ φίλῳ ὅπῃ ἔρχεται νὰ σὲ ἀνταμώσῃ, ὑπερῆσαι τῆς τιμῆς ὅπῃ λαμβάνεις παρ' αὐτοῦ.

Δ Ἐν πρέπει νὰ μετῶς τὰ λόγια ἐνὸς ἀνθρώπου βαρετῆ, καὶ κακῆς γνώμης.

Ο Ἐὰν εἶσαι χαρῆμενος, δὲν πρέπει νὰ ζητῶς ἄλλην ἐκδίκησιν ἐναντίον ἐκείνου ὅπῃ σὲ φθονᾷ.

σὲ φθονᾷ, διατὶ τὸν φθάνει ἢ λύπη ὅπῃ ἔχει
διὰ τὴν χαρὰν σε.

Ω Πόσον εἶναι ὠφέλιμον ἢ ἐπισημήν εἰς ἐκεῖνον
ὅπῃ τὴν ἔχει, ἐπειδὴ εἶναι τόσης μεγάλης
τιμῆς, ὅπῃ τινὰς δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὴν πηλήσῃ
- διὰ χεῖματα.

Τρία πράγματα ἢ γλήγορα, ἢ βραδείως
προξενῶν τὸν χαλασμόν τοῦ ἀνθρώπου.
ἢ γυναῖκά τε ὅταν δώσῃ τὴν καρδίαν τῆς
εἰς ἄλλον. ὁ ὄφεις, ὅπῃ καταικᾷ εἰς τὸ ἰδίόν τε
σπῆτι, καὶ ὁ ἀσυλλόγιστος φίλος.

Δ Εὖν εἶναι πρᾶγμα, ὅπῃ νὰ λαμβάνῃ προ-
θυμότερα τὴν συγχώρησιν, ὡσὰν ἡμε-
τάνοια.

Εἶναι μεγάλη τρελάδα, νὰ τρέξῃς ἔμπρο-
σθεν εἰς ἕαν, ὅπῃ δὲν σὲ κρᾶζει, καὶ μεγα-
λητέρα τρελάδα εἶναι, νὰ ἀποκρίνεσαι, χωρὶς
νὰ σὲ ἐρωτᾷ τινὰς. Καὶ διπλασίως μεγαλω-
τάτη εἶναι, νὰ καυχᾷσαι πῶς εἶσαι σοφός, χω-
ρίς νὰ ἔχῃς μάθησιν.

Δ Εὖν εἶναι ἀρρώστια πλεῖα κινδυνώδης, ὅσον
εἶναι ἢ ἔλλειψις τῆς γνώσεως.

Α Νάμεσα εἰς τὰ ἐλαττώματα, ἢ κενοδοξία,
καὶ ἢ ἀγάπη τῶν διχονοιῶν εἶναι δύο κακά,
ὅπῃ δύσκολα διορθώνονται.

Η Συνομιλίας σύρονται τὸ καλόν, καὶ τὸ κα-
κόν, ὅπου μᾶς ἐρχεται.

Τὸ νὰ ἀνταμώσῃς τινὰ, δὲν εἶναι κακὸν ἔργον, πλὴν δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμῃς τόσον συχνᾶ, ὅπῃ νὰ ἀναγκασθῇ ὁ ἄνθρωπος ὅπῃ ἀνταμώνεις νὰ σὲ εἰπῇ, φθάνει.

Οἷποιος ἐλέγχει τινὰ παρρησίᾳ, τὸν ἀτιμάζει.

Οἷποιος μιλεῖ ὀλίγα, δείχνει σημεῖον φρονιμάδος.

Ηταπείνωσις εἶναι ἓνα μέσον δυνατὸν, διὰ νὰ λάβῃς ἐκεῖνο, ὅπου ἐπιθυμαῖς.

Η Ἀληθινὴ πρὸς τὸν Θεὸν εὐσέβεια τοῦ ἡγεμόνος, περικλείεται εἰς ταῦτα, δηλαδὴ, νὰ σέκη εἰς τὰ ὅριά τῃ. νὰ φυλάττῃ τὰς συμφωνίας. νὰ εὐχαριστᾶται εἰς ἐκεῖνα ὅπῃ ἔχει. καὶ νὰ ὑποφέρῃ ὑπομονητικᾶ τὴν σέρῃσιν τοῦ πράγματος, ὅπου δὲν ἔχει.

Αναγκάζοντας τινὰ νὰ σὲ ζητήσῃ ἐκ δευτέρου συγχώρησιν τοῦ πλάισματός τῃ, ἀνακαινεργώνεις τὴν ἐνθύμησιν τῆς ὑβρεως, ὅπου ἔλαβες.

Περισσότερον εἶναι χρειαζόμενον τὸ κεφάλι ὅπῃ κοπιάζει, παρὰ ἐκεῖνο ὅπῃ πολυμιλεῖ.

Τὸσον εἶναι νὰ φυτεύσῃς ἄνθη εἰς τὴν καρπίαν, ὅσον νὰ κάμῃς καλὸν εἰς ἓνα ἀπαίει δευτὸν, ἢ εἰς ἄνθρωπον ἀχρεῖον.

Εἰς κάθε πολιτείαν, ἢ συναναστροφὴν, ἢ συντροφίαν, μὴ καταπιασθῆς εἰς πράγματα, ὅπου νὰ ἀρμόζῃ κοινῶς εἰς ὁλονῶν τὴν ὑπόθεσιν.

θρονον. διατὶ ἀν' ἔυγη τὸ πρᾶγμα εἰς καλόν, ἢ συντροφία ἀποδίδει τὴν καλὴν ἐκβασιν εἰς τοῦ λόγου της. εἰ δὲ καὶ ἔυγη εἰς κακόν, καθένας ἀποδίδει εἰς τοῦ λόγου σου τὸ σφάλμα.

Ηλύπαις, καὶ ἡ ἐνόχλησες ὁποῦ ὑποφέρονται μὲ ἀγανάκτησιν, δίδων μεγαλητέραν βίασανον, παρά ὅταν ὑποφέρονται μὲ ὑπομονήν.

Οταν ἡ ψυχὴ εἶναι διὰ τὴν ἀναχωρήσιν ἀπὸ τὸ σῶμα, τί ὠφελεῖται τὴν ἀποθανῆ ἄνθρωπος ἐπάνω εἰς τὸν βασιλικὸν θρόνον, ἢ ἐπάνω εἰς τὸ χῶμα.

Οσον περισσώτερον εἶναι ἀπόκρυφος ἡ κακία τῶν ἐχθρῶν, τόσον ὀλιγώτερον πρέπει τὴν θάρρυνεσαι εἰς αὐτὰς.

Λάμβανε παράδειγμα ἀπὸ τῆς προγόνης σου, καὶ ἀγωνίζε τὴν κάμνης καλὰ ἔργα.

Μὴν εἶσαι ἀμελής πρὸς ἄλλους, διὰ τὴν μὴ γένων ἢ εἰ ἄλλοι ἀμελεῖς πρὸς τοῦ λόγου σου.

Λάμβανε, καὶ χάριζε καὶ ἐσὺ μὲ ἔυλογον τρόπον.

Ασμὴ θαυμάση τινὰς, ἀν' ἐκεῖνοι ὅπῃ ζητῶν πράγματα, ὅπῃ δὲν τῆς πρέπων, πέφτην εἰς δυσυχίας, ὅπῃ δὲν ἀπαντυχαίνων.

Τὰ πλάτη εἰς τὰς χεῖρας τῶν μεγαλοψύχων ἀνθρώπων, τοιχοτρόποις μένων, καθὼς ἡ ὑπομονὴ εἰς τὴν καρδίαν ἐνὸς ἑραστῆ.

Εὐθύς ὅπῃ ἕνας χαίρει τὴν ἀκτὴν ἄλλους τὴν κατα-

καταλαλῶν, ἐμβαίνει καὶ αὐτὸς εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν καταλάλων.

Οὐσα πάχει ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸν κόσμον, τοῦ προξενῶν σκότος εἰς τὴν ψυχὴν, εἰ δὲ ἐκεῖνα ὅπῃ ὑποφέρει διὰ τὴν ἄλλην ζωὴν, τοῦ προξενῶν φῶς καὶ δόξαν.

Η τύχη, καὶ ἡ δόξα ἔχον ἀναμεταξύτης μίαν συμφωνίαν τόσον δυνατὴν, ὅπου ὅποιος δὲν ἔχει τύχην, δὲν ἔχει ἕτε δόξαν.

Η Μεγαλητέρα ἀνάπαυσις, ὅπου τινὰς ἠμπορεῖ νὰ ἔχη, καὶ νὰ χαρῆ, εἶναι ἐκεῖνη, ὅπου χαίρει, ὅταν δὲν ἐπιθυμᾷ κανένα πρᾶγμα.

Αργὰ λαμβάνει τινὰς ἐκεῖνο ὅπῃ ἐπιθυμᾷ, ὅταν τὸ γυρεύῃ μὲ παραπολὺν πόθον.

Διατὶ ἐσὺ μὲ ἐλέγχεις τὴν ἀμαρτίαν ὅπου ἔκαμα, ἐπειδὴ καὶ ὁ Θεὸς μὲ τὴν ἐσυγχωρήσει;

Οὗποιος μὲ τὰ πολλὰ μέτορα εὐγένει ἐξω ἀπὸ τὰ ὀριάτῃ, καὶ ἀπὸ τὸ πρέπον, ἀβόλετον εἶναι νὰ μὴ μισηθῇ, ἢ νὰ μὴ καταφρονηθῇ.

Ο Ἄνθρωπος, ὅπῃ ἀληθινὰ ἠμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ ἄνθρωπος, γνωρίζεται ἀπὸ πέντε σημεῖα. α. εἶναι ἀμετάβλητος εἰς κάθε πρᾶγμα ὅπῃ τοῦ συνέβη. β. εἶναι ταπεινός, εὐρισκόμενος εἰς μεγαλεῖα. γ. δὲν ἀποφεύγει τὰς αἰτίας ὅπῃ τοῦ προσφέρονται, διὰ νὰ δείξῃ τὴν γενναιότητά τῃ. δ. δὲν ἔχει ἄλλον σκοπὸν, πᾶρεξ τὴν δόξαν τῃ, καὶ

καὶ τὴν τιμὴν τῆ καὶ. εἰ δὲν εἶναι σοφός,
καὶ ἀγαπᾷ τὴν σοφίαν, καὶ τὰς ἐπισήμας.

Η Κατάστασις ἐνὸς ἀνθρώπου, ἔπῃ ὑπο-
τάσσεται εἰς τὰ πάθη τῆ, εἶναι χειροτέρα
ἀπὸ τὴν κατάστασιν ἐνὸς ἀθλίῃ σκλάβῃ.

Ο Νικητὴς πρέπει νὰ εἶναι εὐχαριστημένος εἰς
τὴν νίκην τῆ, καὶ νὰ συγχωρᾷ τὸν νικημένον.

Πολλαῖς φοραῖς κοπιᾷζομεν πολλὰ, διὰ νὰ
κατορθώσωμεν καμίαν ὑπόθεσιν, ἔπειτα
ἄλλο δὲν κερδαίνομεν ἀπ' αὐτὴν, παρὰ λύ-
πην καὶ πίκραν.

Οταν εὐγητινάς ἀπὸ τὴν ἀξίαν τῆ, πρέπει
νὰ πολιτεύεται μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅπῃ
ἐπολιτεύετο, ὅταν εἶχε τὴν ἀξίαν.

Ελεύθερος εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου δὲν ἐπιθυμᾷ
τίποτες. καὶ σκλάβος εἶναι, ὅποιος ἐλ-
πίζει ἐκεῖνα ὅπου ἐπιθυμᾷ.

Σπύδαζε, καὶ μάνθανε τὰς ἐπισήμας,
πρὸ τοῦ νὰ ὑπανδρευθῆς.

Ο Ποιὸς σοχάζεται τὰ ὅσα συμβαίνεν εἰς τὸν
κόσμον, πέρνει παράδειγμα διὰ νὰ κάμῃ
καλὰ, καὶ διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰ ἄτοπα ὅπου
βλέπει.

Αν εἶχες καὶ χίλιας χάριτες εἰς τὰς τρίχας
τῆς κεφαλῆς σου, τίποτες δὲν σὲ ὠφελῆν,
ὅταν ἡ τύχη σου εἶναι ἐναντία.

Δὲν εἶναι κανένα πρᾶγμα τόσον συγχυ-
σμένον,

σμένον, ὡσάν τὸ νὰ ἔχη τινὰς ἔχθραν.

Αγωνίζε νὰ ἔχῃς Φίλους πιστὸς, καὶ ἀδόλους,
διὰ νὰ ζῆς ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς ὑπερασπί-
σεώς τῆς. καὶ ἔτι ζήλεις ἔχη χαρὰν εἰς τὰς
εὐτυχίας, καὶ θέλῃς σὲ γένη ὡσάν μία προ-
φύλαξις εἰς τὰς δυστυχίας σε.

Οταν εἶναι ἡ πληγὴ εἰς τὴν καρδίαν, δὲν
ἠξεύρει πλέα ὁ ἄνθρωπος τὶ κάμνει.

ΑΣ εἶσαι πάντοτε ἀπλῆς καὶ ἀδόλος, ἂν καὶ
κατὰ τύχην ἐκινδύνευε νὰ χαθῆ ἡ ζωὴ σε
διὰ ταύτην σε τὴν ἀπλότητα καὶ ἀκακίαν.

Ο Ἄνθρωπος εἶναι φρόνιμος, κατὰ τὴν κα-
λὴν παιδείυσιν ὅπῃ ἔλαβε.

Μὴ δώσης δανεικὰ, διὰ νὰ ζήσης ἐλεύθερα.

Εὐθύς ὅπῃ ὁ ἄνθρωπος δίδεται εἰς ἀσέμνης
ἡδονὰς, χάνει τὴν ἐντροπήν.

Οσοφὸς βάλλει πάντοτε εἰς πράξιν αὐτὰ τὰ
τρία πράγματα. ἀφήνει τὸν κόσμον, πρὸ
τοῦ νὰ ἀφεθῆ ἀπὸ τὸν κόσμον. κτίζει τὸ μνημε-
τις, πρὸ τῆ νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ βαλθῆ μέσα.
καὶ κάμνει κάθε πρᾶγμα μὲ τέτοιον σοχα-
σμὸν, ὅπου νὰ ἀρέσῃ τοῦ Θεοῦ, πρὸ τοῦ νὰ
Φανῆ ἔμπροσθέν τῆς.

Οποῖος προσάζει μὲ πολλὴν αὐθεντίαν
ἐκείνης, ὅπου εἶναι εἰς τὴν ὑποταγήν τῆς,
εὐρίσκει γλήγορα ἄλλον αὐθέντην, ὅπου τὸν
προσάζει μὲ τὸν ὅμοιον τρόπον.

Μὴν ἁμαρτήσης, καὶ θέλεις ἔχει ὀλιγωτέραν
λύπην εἰς τὴν ἄραν τοῦ θανάτου σου.

Αδύνατον εἶναι, νὰ μὴν εὖγη εἰς καλὸν ἐκείνο,
ὅπου ἐπιχειρισθῆ τινὰς νὰ τὸ κατορθώσῃ,
ὅταν τὸ συμβαλευθῆ προητέρα.

Κοίταζε καλὰ μὲ τὴ λογῆς γένος κάμνεις
συγγένειαν, ὅταν θέλῃς νὰ ὑπανδρεύσῃς τὸν
υἱόν σου, διατὶ ἡ ρίζα μεταδίδει εἰς τὸ δένδρον,
καὶ εἰς τὰ κλαδιά τὴν κακωσύνην ὅπῃ ἔχει.

Οποῖος εἶναι φρόνιμος, καὶ τακτικὸς μὲ καθένα,
προκόπτει εἰς ὅ, τι πρᾶγμα μεταχειρισθῆ.

Ηπλεονεξία φέρνει τὴν πτωχείαν, καὶ μόνος
ἐκεῖνος εἶναι πλάσιος, ὅπῃ δὲν ἐπιθυμᾷ
τίποτες.

Τὸ πολὺ θάρρος γεννᾷ τὴν κατάκρισιν. καὶ
δὲν εἶναι μακρὰν ἢ ἔχθρα ἀνάμεσα εἰς τὴς
φίλους, ὅταν ὅλα τὴς τὰ πρᾶγματα κατα-
κρίνωνται.

Οποῖος σὲ ἀνέφερε τῶ ἀλλωνῶ τὰ ἐλαττώ-
ματα, ἔχει σκοπὸν νὰ ἀναφέρῃ καὶ τὰ ἐδι-
κάσῃ εἰς τὴς ἄλλους.

Οσον περισσότερον ἐλπίζει τινὰς, τόσον ὀλι-
γώτερον λαμβάνει, ἐπειδὴ καὶ ἡ ἐλπίδα
πολλάκις γίνεται μέσον, νὰ μὴ λάβῃ ὁ ἄν-
θρωπος ἐκεῖνο, ὅπου καρτερῆ.

Οποῖος συγχωρᾷ τὴς κατωτέρους τῶ, εὕρισκει
διαφέντευσιν σιμᾷ εἰς τὴς μεγαλητέρους τῶ.

Οσα μεταχειρίζονται οἱ φίλοι κατὰ σὺ, παραλαμβάνε τα πάντοτε εἰς καλὸν, ἕως νὰ ἔλθῃς εἰς εἶδησιν κανενὸς πρᾶγματος, ὅπῃ νὰ καταπονέσῃ ἢ νὰ νικήσῃ τὴν ὑπομονὴν σου.

Φυλάσσω ἀπὸ τῆς φίλης σου, ὅμως ὄχι ἀπὸ ἐκείνης, ὅπου εἶσαι βέβαιος, πῶς εἶναι πιστοί. ἀνκαλὰ καὶ νὰ μὴν εἶναι βολετὸν νὰ εὐρεθῇ ἄλλος φίλος πιστός, παρὰ μόνον ὅποιος ἔχει τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ,

Αγάπα τῆς φίλης σου μὲ προσοχασμόν.

ΗΧαραῖς, ἢ πλέον τέλειαις τοῦ κόσμου, εἶναι πάντοτε ἀνακατωμέναις μὲ κάποιαν λύπην.

ΟΚόσμος διὰ τῆς καλῆς, εἶναι μία κόλασις, καὶ διὰ τῆς κακῆς ἕνας παράδεισος.

Η Ἀπόφασες τοῦ Θεοῦ κάμνουν μάταιαις ὄλαις ταῖς πλέον εὐμορφαῖς κατασκευαῖς τοῦ κόσμου.

Δὲν ἀξίζον τίποτες οἱ σοχασμοί, καὶ ἡ προφύλαξες ἐκεῖ, ὅπῃ ὁ Θεὸς προσάξει.

Μὴ γυρεύῃς νὰ λάβῃς εἶδησιν διὰ πρᾶγματα, ὅπῃ δὲν συνέβησαν. τὸ πᾶν σέκεται, νὰ λάβῃς εἶδησιν διὰ ἐκεῖνα ὅπῃ ἔγιναν, διὰ νὰ προκόψῃς.

Η Εὐεργεσίαις φράζον τὰ σώματα ἐκείνων, ὅπῃ ἔχον κακὸν λογισμόν ἐναντίον μας.

Το κρασί, ὅσον καὶ ἂν εἶναι δυνατόν, ποτὲ δὲν σηκώνει τόσον τὴν γνώσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὅσον τῆ

ὅσον τῆ τὴν ὑπερῷ ἕνα ἄτακτον πάθος.

Η Ἀληθινὴ εὐγένεια σέκεται εἰς τὴν ἀρετὴν,
καὶ ὄχι εἰς τὸ πλῆθος τῶν προγόνων.

Η Καλὴ ἀνατροφή σέκει, εἰς τὸ νὰ ἔχη ὁ νέος
ἡθῆ ἐπαινετά.

Εἶναι καλλήτερον νὰ κτυπᾶς τὸ σίδηρον ἐπάνω
εἰς ἕνα ἀμῶνι, παρά νὰ σέκης ὅλην τὴν
ἡμέραν ὀρθὸς ἐμπροσθεν τοῦ προεστῆ σὺ μὲ
τὰ χέρια σαυρωμένα εἰς τὸ σῆθος.

Εἰς τὰς ὑποθέσεις σὺ λάμβανε συμβεβλην
ἀπὸ ἐκείνης, ὅπῃ φοβῶνται τὸν Θεόν.

Κ Ανένα πρᾶγμα δὲν εἶναι τόσο ἐνοχλητι-
κόν, ὅσον εἶναι ἡ πτωχεία. ὅμως ἡ κακὴ
μεταχείρησις τῶν πραγμάτων εἶναι ἀκόμι
πλέον ἐνοχλητικὴ. καὶ διὰ τοῦτο ἡ φρονιμάδα
εἶναι πάντοτε ἕνας ἀτίμητος θησαυρός.

Ο Ἦταν τινὰς γνωρίζῃ καλὰ διὰ ποῖα πρᾶγ-
ματα εἶναι ἐπιτήδειος, καμία τοῦ ὑπόθεσις
δὲν συμβαίνει κακά.

Δ Ἐν εἶναι πρᾶγμα, ὅπῃ νὰ ξεμακρύνῃ πε-
ρισσότερον κάθε λογῆς ἀνθρώπον ἀπὸ λό-
γῃ σὺ, ὡσάν ἡ πολλὴ ἐπαρσις, καὶ ἡ κενοδοξία.

Ο Φιλάργυρος βλέπει πάντοτε μεγάλην ἐρη-
μίαν εἰς τὸ σπῆτι τῷ.

Ο Σον πλέα ἀγαπᾷ τινὰς νὰ περιγελαῖ,
τόσαις περισσότεραις δυσυχίαις σύρει
κατ' ἐπάνω τῷ.

Οποιος ἔχασε τὴν ἐντροπὴν, ἔχει νεκρὰν τὴν καρδίαν.

Μεγάλη ἀγνωσία εἶναι, νὰ ἀποδιώχνωμεν τὰς ἐνεργεσίας, ὅπῃ ἄλλοι θέλουν νὰ μᾶς κάμνουν. διατὶ θέλει ἔλθῃ καιρὸς, νὰ τὰς ζητήσωμεν, καὶ νὰ μὴν ἠμπορῶμεν νὰ τὰς λάβωμεν.

Οἱ πτωχοὶ πρέπει νὰ μανθάνουν τὰς ἐπισημας, διὰ νὰ γένουν πλύσιοι, καὶ οἱ πλύσιοι, διὰ νὰ τὰς ἔχουν ὡσὰν σοφίαν.

Πρέπει νὰ κλίνης καὶ εἰς τὴν γνώμην τῶν κατωτέρων σε, διὰ νὰ ἀπολαύσης ἀπ' αὐτῆς τὴν δόξασιν ὅπῃ σε χρειάζεται.

Κάθε πράγμα συμβαίνει μὲ εὐτυχίαν εἰς ἐκεῖνον, ὅπῃ φυλάγεται ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν, ἀπὸ τὸν θυμὸν, καὶ ἀπὸ τὴν κακὴν ἐπιθυμίαν.

Ο ἄγνωστος ἄνθρωπος γνωρίζεται ἀπὸ τὰ λόγια τε.

Οποιος ἄφησε τὰ πάντα, διὰ νὰ περάσῃ ζωὴν ἀσκητικὴν, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ κανενὸς πράγματος ἐπιθυμίαν.

Η γλῶσσα τοῦ φρονίμου κυβερνᾶται κατὰ τὰ διανοήματα τῆς καρδίας τε.

Μὴ πληράσης μὲ ἀχαριστίαν τὸ καλόν, ὅπῃ ἀπολαμβάνεις ἀπὸ τινά.

Εἰς κάθε ἄλλο πράγμα πρέπει νὰ δειχθῇ ὁ ἄνθρωπος

ὁ ἄνδρας πρὸς τὴν γυναῖκα τε ὡς βρέφος. ἀλλ' ὅταν τοῦ ζητᾶ ἐκείνο, ὅπῃ αὐτὸς ἔχει, πρέπει νὰ δειχθῇ ἄνδρας.

Απὸ τὸ μίλημα, καὶ ἀπὸ τὰ σχήματα ξεσκεπάζονται οἱ πλεον ἀπόκρυφοὶ λογισμοί.

Εἶναι καλλίτερον νὰ ἔχῃς μίαν τέχνην, διὰ νὰ κερδαίνῃς τὴν ζωοτροφίαν σε, ὡσαύτῃ νὰ ἀπλώνῃς τὸ χέρι νὰ ζητᾷς ἐλεημοσύνην, διὰ νὰ ζήσης.

Οφιλάργυρος τρέχει εὐθυβόλως πρὸς τὴν πτωχείαν. καὶ ἐδῶ μὲν περνᾷ μίαν ζωὴν πτωχικὴν, ἀλλ' ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, θέλει δώσει λογαριασμὸν ὡσάν πλάσιος.

Τὰ δίκαια πλάτη γνωρίζονται ἀπὸ τὴν φροντίδα ὅπῃ ἔχει, νὰ εὐχαριστᾷ τὸν Θεόν, ἐκεῖνος ὅπῃ τὰ ἀπόλαυσε.

Ηκαλὴ ἐμπισσύνη πληρῶνεται μὲ τὴν καλὴν πίσιν.

Τὰ καλλίτερα πλάτη, ὅπῃ ἠμπορεῖ τινὰς νὰ δώσει τῶν παιδίων τε εἶναι, νὰ τὰ ἀναθρέψῃ καλὰ, καὶ τιμημένα.

Κάμνε καλὸν ἐκείνῃ, ὅπῃ σὲ κάμνει κακόν, διατὶ ἐσύ θέλεις τὸν νικήσῃ.

Πρέπει νὰ λογιάζωμεν καλὸν ἀδελφὸν ἐκεῖνον, ὅπῃ μᾶς βοηθεῖ μὲ τὰ ὑπάρχοντά τε, καὶ ὄχι ἐκεῖνον, ὅπῃ εἶναι ἀπὸ τὸ αἷμαμας, καὶ ἔπειτα μᾶς ἐγκαταλείπει.

Οἱ φίλοι τῆς τοῦ καιροῦ, εἶναι κατάσκοποι τῶν ἔργων μας.

Οἱ ἄνθρωποι εἰς τῆτο ὑπερβαίνον τὰ ζῶα, πῶς ἔχον τὸν λόγον. ὅμως ὅταν τὰ λόγια τῆς, δὲν εἶναι γνωστικά, τότε τὰ ζῶα εἶναι ἀνώτερα τῶν ἀνθρώπων.

Κρύπτει τὰς δυστυχίας σου, μὲ τὸ νὰ δείχνῃς πρὸς ὄψον ἰλαρὸν, καὶ χαρῆμενον πρὸς πάντας.

Μετὴν ὑπομονὴν φθάνει τινὰς εἰς τὸ τέλος τοῦ σκοποῦ τῆς.

Ηπλέον εὐχάριστος καλωσύνη εἰς τὸν Θεὸν εἶναι, τὸ νὰ εὐρίσκεται τινὰς δίκαιος, καὶ εὐπροσήγορος. καὶ ἡ βαρβαρότης ἡ πλέον μισητή, τὸ νὰ εἶναι τινὰς βίαιος καὶ μανιώδης.

ΟΜεγαλήτερος ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι, ἡ ἐπιθυμία τῆς.

Τὰ καλὰ ἔργα εἶναι, ἡ εὐλογία τῆς ζωῆς μας.

Αἱ Μεγαλήτεροι δυστυχῆσαι προξενῶνται ἀπὸ τὴν γλῶσσαν.

Απὸ ὅποιον γένος καὶ ἀν εἶναι ὁ ἄνθρωπος, κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν ὅπῃ βάλλῃ τὴν φανῆ προκομῆτος, ἔτ' εἰ ἀπολαμβάνει καὶ τὴν τιμὴν.

Εκεῖνος ὅπῃ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ ὅλον ἀγαπᾷ τὰ πλῆθη, ἀκόμη εἰς τὸν κόσμον εἶναι.

Εἶναι σημεῖον εὐθηνίας, ὅταν ἔχῃς πολλὰς ἀνθρώ-

ἀνθρώπους εἰς τὴν τράπεζάν σου.

Μὴν ἀναγκάζεις τὰς θυγατέρας σου νὰ πάρῃν ἄνδρα ἀσχημον, διατὶ καὶ αὐταῖς ἀγαπᾶν, ἐκείνο ὅπῃ καὶ εἰς ἀγαπᾶς.

Ο Θεὸς νὰ κάμῃ ἔλεος εἰς ἐκείνον, ὅπῃ μᾶς διδάσκει νὰ γνωρίζωμεν τὰς κακίας μας.

Τρία πράγματα φθείρουν τὸν ἄνθρωπον. ἡ ματαιότης, ἡ φιλαργυρία, καὶ ἡ ἐπιθυμία.

Ανάμεσα εἰς τὰς ἀνθρώπους, ἐκείνος εἶναι ὁ πλέα φρόνιμος, ὅπῃ μὲ τὰς ἄλλας εἶναι ὁ πλέα γλυκύς.

Ημποροῦμεν νὰ ἀποφύγωμεν τὰς παιδεύσεις τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ μέσον τῆς μετανοίας, ἀμὴ δὲν ἡμποροῦμεν νὰ ἀποφύγωμεν τὰς γλώσσας τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ σῶμα διατηρεῖται μὲ τὴν τροφήν, καὶ ἡ ψυχὴ μὲ τὰς εὐποιίας.

Μὴ μεταθέσης εἰς τὴν αὔριον τὸ καλὸν ἔργον, ὅπῃ ἡμπορεῖς νὰ τὸ κάμῃς σήμερον.

Οποῖος δὲν γνωρίζει τὸ κακὸν, πέφτει εἰς τὸ κακόν.

Η εὐμορφία τῆς λόγου, σέκε) εἰς τὴν συντομίαν.

Η συναναστροφή τῶν καλῶν ἀνθρώπων εἶναι ἕνας θησαυρὸς.

Η ἀληθινὴ δόξα ἔρχεται ἀπὸ τὸν Θεόν.

Δύο πράγματα εἶναι ἀχώριστα τοῦ ψεύδους, αἱ πολλαὶ ὑποσχέσεις, καὶ αἱ πολλαὶ προφάσεις.

Ενας άνθρωπος ἡδύς, καὶ γλυκόλογος,
δὲν χρειάζεται ἀπὸ κανένα βοήθειαν.

Παρακίνα τὲς συγγενεῖς, καὶ τὲς φίλους σε
να συναναστρέφονται, καὶ να ἐπιμελῆται
ὁ ἕνας τῆ ἄλλῃ, μὰ μὴν τὲς παρακινᾶς να
εἶναι γείτονες.

Οὶ δολεροὶ καὶ ψεῦσαι, καὶ κάθε λογῆς ἄν-
θρωποι, ὅπῃ διάγυν ἄτακτον ζωὴν, εἶναι
μεθυσμένοι ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν, ὅπῃ τὲς ἀκο-
λυθᾶ εἰς κάθε πρᾶγμα, ἀμὴ τέτη ἢ μέτη
εἶναι ἡ δικαία ἀνταμοιβὴ τῶν κακῶν τῆς ἔργων.

Δὲν ἀποθνήσκει, ὄχι, τινὰς, ἂν ἔχη μόνον
μεσογεμάτην τὴν κοιλίαν τῆ.

Εχει ἕνα θησαυρὸν, ὅποιος ἔχει μίαν τέχνην.

Τὸ σιγνρότατον μέσον διὰ να ζῆση τινὰς με
ἀνάπαυσιν εἶναι, να χαλινώνη τὰ πάθη τῆ.

Ο πλέον πισὸς φίλος εἶναι ἐκείνος, ὅπῃ μᾶς
βάλλει εἰς τὴν καλὴν σράταν.

Η ἀγχίνοια γνωρίζεται εἰς τὰς συναναστρο-
φάς.

Ο καλὸς φίλος γνωρίζεται, ἀπὸ τὴν σαθερό-
τητα ὅπῃ ἔχει, εἰς τὸ να βαρᾶ τὸν λόγον τῆ.

Η καλλιτέρα γυναῖκα εἶναι ἐκείνη, ὅπῃ ἀγα-
πᾶ τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ παιδεύει καὶ τὰ
παιδιά τῆς.

Ανάθρεφε καλὰ τὰ παιδιά σε, καὶ τὴν
φαμελίαν σε, διατὶ ἀποῖδικὴν τῆς αἰτίαν
εὐρίσκεις

εὐρίσκεις καὶ ἐσὺ ζωοτροφᾶσαι.

Η καλλιτέρα ἰατρεία εἰς τὰς θλίψεις εἶναι,
νὰ ἀφεθῆς εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Η ἀγχίνοια τοῦ ἀνθρώπου γνωρίζεται ἀπὸ τὰ
λόγια τῆς, καὶ ἡ εὐγένεια ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς.

Δ ἐν ἀξίξει τίποτες, νὰ λέγῃς τῆς ἀλήθειαν
ἐκεῖ, ὅπῃ αὐτὴ δὲν ἐνεργεῖ.

Τὸ μέσον διὰ νὰ ζῆσῃ πάντοτε ὁ ἄνθρωπος
χαρῆμενος καὶ εὐάρεστος, εἶναι νὰ ἔχῃ
πολλὰς φίλους.

Φυλάσσω ἀπὸ τὴν φιλίαν τοῦ τρελοῦ, διατὲ
ἀνκαλὰ καὶ νὰ ἔχῃ σκοπὸν, νὰ σῷ κάμῃ
χάριν, ὅμως δὲν θέλει λείψῃ, ὅπῃ νὰ μὴν σῷ
κάμῃ καὶ κανένα ἀδικον.

Ο ἀκριβὸς ἐκεῖνο τὸ διάφορον εὐγάλλει ἀπὸ
τὰ ἄσπραττα, ὅπῃ ἤθελεν εὐγάλη, ἀν
εἶχε πέτρας μέσα εἰς τὰ σεντήκιά τῆς.

Ο ἡ εὐτυχία τῶν βασιλείων εἴκεται, εἰς τὸ
νὰ κάμῃ καλὴν δικαιοσύνην.

Δ ἐν εἶναι δίκαιον νὰ λέγωμεν, πῶς ὁ αἰὼν
τῆτος διεφθάρη. διατὲ δὲν διεφθέρῃ ὁ αἰὼν,
ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι τοῦ αἰῶνος τῆτος διεφθάρ-
ησαν.

Ν Ἀ κάμῃ τινὰς ἓνα μόνον σφάλμα, εἶναι
πολύ. μὰ δὲν εἶναι ποτὲ πολὺ νὰ κάμῃ
πάντοτε τὸ χρέος τῆς.

Η ἐνθύμησις τῆς νεότητος δὲν φέρνει ἄλλο,

πάρειξ πίκραν.

Ημέθη είναι ἡ πόρτα, διὰ τῆς ὁποίας ἐμβάινει ὁ ἄνθρωπος εἰς ἄπρεπα πράγματα.

Κανένα πράγμα δὲν παρηγορᾷ τόσον, ὅσον ἡ παρυσία τοῦ πιστοῦ καὶ ἐλυκρινῆς φίλου.

Ηἡσυχία καὶ ἡ ἀνάπαυσις, παρηγοροῦσι τὴν ζωὴν μας.

Ημῆεις θλιβόμεσθε ὅταν δὲν ἔχωμεν πλεονέκτημα, καὶ ἀφ' ἧ τὸν ἀπολαύσωμεν, περπλεκόμεσθε εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ, καὶ εἰς τὰς φροντίδας.

Ηἐπισημῆ είναι ἓνα πρᾶγμα τὸ πλεονέκτημα ὑψηλόν, ὅπως νὰ ἡμποροῦμεν νὰ λογιώσωμεν.

Εἰς τὰς ἐργασίας ἔχομεν κόπον, ἕμεις ἢ σχολή, καὶ ἡ ἀργία είναι πάντοτε κινδυνώδης.

Ηγέννησις είναι πρὸδρομος τοῦ θανάτου.

Δείχνει πῶς ἔχει καλὸν νῆν, ὁποῖος ἐδιάλεξε καλὸν φίλον.

Ανανεώνεται ἡ φιλία μετὰ τοὺς φίλους, καθὲς φορὰν ὅπως τὸς βλέπομεν.

Πρέπει νὰ ἐπιμελήμεσθε περισσότερο εἰς τὸ νὰ σολίζωμεν τὴν ψυχὴν, παρά το κορμί.

Τὴν κακὴν ὁδηγίαν πρέπει νὰ τὴν λογιώσωμεν ὡς ἄν ἓνα γκρεμνόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον δύσκολα εὐγένηται τίνας.

Εχε τὴν καρδίαν καθαράν, καὶ πατρικὴν ἐμπροσθεν τοῦ Θεοῦ, ἃς εἶσαι κοινῶς μετὰ ὅλους

ὄλγος ευγενικός ὑποδέλωνε τὰ πάθησθ, ὑποτάσσῃ εἰς τῆς ἀνωτέρης σθ, καὶ ὑπόφερε τὰ ἐλαττώματά τῆς. λάμβανε συμβεβλην ἀπὸ τῆς φρονίμου, ἃς εἶσαι γλυκὺς μὲ τῆς ἐχθρῆς σθ, εὐλαβῆς πρὸς τῆς σοφῆς, καὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀμαθῶν ὀλιγόλογος.

Απὸ τὴν κακὴν ὁδηγίαν τῶν ἀνθρώπων, εἶναι εὐκολὸν νὰ γνωρίσηται τὴν πανουργίαν τῆς.

Η καινῆριαις ὑπόθεσεσι δίδου πάντοτε περισσοτέρην πείραξιν.

Τὰ δάκρυα, εἶναι τὰ ἄρματα τῶν ἀδυνάτων.

Μὲ τὴν ὑπομονὴν ἠμπορεῖ νὰ ἀποφύγη τινὰς καθε κακὸν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀγανάκτησιν δὲν εἶναι νὰ ἐλπίση καμίαν τροκοπῆν.

Η μάταιαις συνομιλίαις ἀτιμάζου τὴν σοφίαν.

Ο θάνατος εἶναι ἓνα ποτήριον, τὸ ὅποῖον καθε ἀνθρώπος μέλλει νὰ τόπιῃ. καὶ ὁ τάφος εἶναι μία θύρα, ἀπὸ τὴν ὅποῖαν ὅλοι μέλλου νὰ περάσῃν.

Κακὸν πρᾶγμα εἶναι ὅταν τὰ πλῆθη εὐρίσκωνται εἰς ἀνθρώπον, ὅπῃ δὲν ἠξέυρει νὰ τὰ μεταχειρισθῆ καλά. καὶ ὅταν τὰ ἄρματα εἶναι εἰς τὰ χέρια ἐνὸς ἀνθρώπου, ὅπῃ δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὰ δελευσθῆ. καὶ ἀκόμι ὅταν ἐκείνοι ὅπῃ ἔχου τὴν σοφίαν, καὶ δὲν ἠξέυρου νὰ ἀφελθῆν ἀπὸ ταύτην.

Η φιλαργυρία εἶναι ἡ παιδείσις τῆς πλυσίς.

Ενας Φιλάργυρος πλῆσιος, είναι πτωχότερος ἀπὸ ἕνα πτωχὸν μεταδοτικόν.

Τρία πράγματα πέφτουν ἐπάνω εἰς ἐκείνον ὅπως τὰ κάμνει, ἡ ἀδικία, ἡ ἀπάτη, καὶ ἡ ἔλλειψις τῆς ἐμπιστοσύνης.

Ενας ἀπὸ τῆς νόμῃς τῆς Φιλίας είναι, τὸ νὰ μὴ κάμνης τζεριμόνιας μὲ τῆς Φίλης σκ.

Οποῖος περιπατεῖ τὴν ὁρθὴν ἑράταν, δὲν ἠμπορεῖ ποτὲ νὰ χαθῆ.

Οποῖος γράφει, καὶ δὲν συλλογίζεται ἐκείνο ὅπως γράφει, χάνει τὸν ἡμισυ καιρὸν τῆς ζωῆς τῆ. ὁμοίως καὶ ὅποῖος διαβάζει, καὶ δὲν καταλαμβάνει ἐκείνο ὅπως διαβάζει.

Ησιωπὴ ἀποκόπτει τὰς ὑποθέσεις ὅπως φέρνουν ἐνόχλησιν.

Εἶναι πρᾶγμα παράξενον, νὰ θέλουν οἱ ἄνθρωποι νὰ κατοικῶν εἰς μεγαλοπρεπεῆ παλάτια, ἠξέυροντες καλά, πῶς ὁ τάφος εἶναι ἡ ἀληθινήτης κατοικία.

Οπότεν ἔχωμεν καλὴς Φίλης, δὲν φοβέμεσθαι καμίαν μηχανουργίαν τῆ κακοτρόπων.

Οἀμαθὴς σιωπῶντας, κρύπτει τῆ λογικῆς, καὶ δὲν γνωρίζεται τὶ εἶναι.

Τόσον ὅταν συγχωρᾶς, ὅσον καὶ ὅταν παιδέυης, τὰ λόγια σκ ἄς μὴν εἶναι μάταια, διὰ νὰ σὲ πειεύουν, ὅταν συγχωρᾶς, καὶ νὰ σὲ φοβῶνται ὅταν φοβερίζης.

Η βλάβη ὅπῃ φέρνει περισσοτέραν ἐνόχλησιν, εἶναι ἐκείνη, ὅπῃ προέρχεται ἀπὸ τὸν φίλον.

Μὴ φοβερίζης ποτὲ νὰ παιδεύσης τινὰ σκληρότερα, ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπῃ ζητᾷ τὸ πταίσιμόν τε. διατὶ ἀντὶ τὸ κάμης, θέλεις φανῆ ἄδικος, καὶ ἀνδρὲν τὸ κάμης, θέλεις ἀπομείνῃ ψεύσης.

Η μεγαλητέρα ἀτοπία εἶναι, νὰ παραστήσης τὴν ἀσκητικὴν ζωὴν, διὰ νὰ ἀκολοθήσῃς εἰς τὰς ματαιότητας τοῦ κόσμου.

Δὲν θέλεις ἔχῃ ἀνάγκην νὰ διορθωθῆς ἀπὸ τῆς ἄλλης, ἀνὲς ὑὸ διορθώσης τῆς λόγου σου.

Εὐτυχὴς εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου ἔχει πλεόν, καὶ τὸν μεταχειρίζεται εἰς καλόν.

Κάθε φορὰν ὅπου τάξεις πρᾶγμα, μὴν κάμης πολλὴν ταραχὴν, καὶ πολυλογίαν.

Ημωροῦμεν νὰ εἰπῶμεν, πῶς τότε ἡ ζωὴ εἶναι μακρὰ, ὅταν εἶναι ἐλευθέρῃ ἀπὸ πίκρας καὶ τλαιπωρίας.

Οπότεν σὺ ἔρχεται κανένα καλόν, δέξου το μὲ προθυμίαν. τὸ δὲ κακόν, παρευθὺς ὅπῃ ἔρχεται, ἀποδιώξέ το.

Οποῖος ὑποτάσσεται εἰς τὸ θέλημα τοῦ ἐχθροῦ τε, βάλῃ εἰς κίνδυνον ἀπαραίτητον.

Εἶναι πλέον ὑποφερτικὴ ἢ τυραννία τῶν βασιλέων, παρὰ ἡ ἀποσασία τοῦ λαοῦ.

Οἱ ἀνασεναγμοὶ τῶν ἀδικημένων δὲν εἶναι ἀνωφελῆς.

Η ζωὴ τῶν τυράννων δὲν βασιᾶ πολλὸν καιρὸν.

Η μνήμη εἶναι πλέα ἀξιοτίμητος, ἀπὸ ἑνὸς μεγάλου σωρὸν βιβλίων.

Ας εἶσαι ἠδύς καὶ γλυκόλογος, διατὶ ἔτρε φέλων γένη καὶ οἱ ἄλλοι πρὸς τοῦ λόγου σα.

Δὲν εἶναι θαῦμα, ἀνίσως καὶ ἕνας ὁπῶ πάσχει, ἔχει ὑπομονήν, ἀλλ' εἶναι θαυμαστὸν πρᾶγμα, ὅτι νὰ πάσχη, καὶ νὰ εὐχαριστᾶ τὸν Θεὸν, διὰ ἐκεῖνα ὁπῶ ὑποφέρει.

Οποῖος χαίρεται μίαν τελειοτάτην ὑγείαν, ἔχει ἕνα θησαυρὸν.

Μὴν ἀνακατώνης τὰ μουσικά σα μὲ τὰ πράγματα ὁπῶ βάλλεις εἰς τὸ φανερόν. διατὶ ὑσερα θέλεις τὸ μετανοήση.

Μὴν κρύπτῃς καμίαν περὶ σασιν εἰς ἐκεῖνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ζητᾶς συμβαλήν, διατὶ ἂν συνέβη ὑσερα κανένα κακὸν, εἶναι ἀπὸ αἰτίαν ἐδικήν σα.

Η δόξα ὁπῶ ἀποκτᾶται μὲ τὴν ἀρετήν, εἶναι μεγαλητέρα ἀπὸ τὴν δόξαν, ὁποῦ προέρχεται ἀπὸ τὴν εὐγένειαν τοῦ γένους.

Οὶ ἀχάριστοι δὲν ὠφελῶνται ἀπὸ τὰς εὐεργεσίας, ὁποῦ λαμβάνων.

Οὶ ἀμαθεῖς εὐκολα δέχονται τὰς πρωτοκαθεδρίας, ἀλλ' οἱ σοφοὶ ὁποῦ ἠξέουσαν τὸ πρέπον, τοῦτο δὲν τὸ κάμνω.

Ο καιρὸς, τὸν ὁποῖον χαίρεσαι εἰς τὸν κόσμον, εἶναι

εἶναι προτιότερος ἀπὸ τὴν ἐσχάτην ὥραν τῆς ζωῆς σθ. καὶ λοιπὸν πρὸ τοῦ νὰ φθάσῃ αὐτὴ ἡ ὥρα, ἐξοδιάζον τὸν καιρὸν ὅπου ἔχεις, εἰς τὸ νὰ προφθάσῃς ἐκείνο, ὅπου μέλλει νὰ σὲ συνέβῃ μετὰ ταῦτα, καὶ μὴν καρτερῆς νὰ τελειώσῃς ὅλαισθαι αἱ ἐλπίδες, διατὶ τότε θέλεις ὑπάγῃ εἰς τὸν τόπον, ὅπου τῆ ἠτοίμασαν τὰ κακάσθαι ἔργα.

Φθάνει εἰς τὸν γέροντα ἡ ἀσθένεια τῆς ηλικίας τθ. καὶ ἀς μὴν ἀνακατώνεται εἰς ἄλλας φροντίδας.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κόσμου, ἡ ζωὴ εἶναι δυσυχοισμένη χωρὶς τὰ πλῆθη. καὶ ἡ ἐπιτήμη χωρὶς ἀξίαν, δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ μίαν συμμαζωξίαν πολλῶν εὐτάκτων λόγων, ὅπου τίποτε δὲν ὠφελῆσιν.

Εκείνο ὅπου πρέπει νὰ μᾶς παρηγορᾷ, ὅταν λάβωμεν καμίαν μεγάλην ἀτιμίαν, εἶναι, τὸ πῶς δὲν ἔχομεν νὰ ζήσωμεν αἰωνίως.

Δὲν γίνονται κακίαι εἰς μίαν πολιτείαν, ὅπου ὁ θεὸς νὰ μὴν τὰς παιδεύσῃ μετὰ κοινὴν ταλαιπωρίαν.

Κανένα πρᾶγμα δὲν ἔλκει τόσον τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, ὅσον ἡ γλυκομιλία.

Τὸ γῆρας δὲν πρέπει νὰ λογισθῇ μέρος τῆ ζωῆς.

Μὴ δοξάζουσαι, καὶ μὴν ἐπαίρεισαι. διατὶ τὸ δόξα εἶναι, εἰς ἓνα ὅπου ἐπλάσθῃ ἀπὸ τὸ

χῶμα, καὶ ὅπῃ μέλλει νὰ γένη πάλιν τροφή τῶν σκωλήκων; ἢ ὅπου ζῆσήμερον, καὶ αὐριον ἀποθνήσκει.

Φόβῃ τὰς δεήσεις ὅπου πέμπεν εἰς τὸν Θεὸν ἐκεῖνοι, ὅπου παραπικραίνονται ἀπὸ λόγου σου.

Εἶχε ὑπομονὴν, διατὶ μὲ τὴν ὑπομονὴν κάθε πρᾶγμα κατορθώνεται.

Εἷνας μονάρχης φρόνιμος δὲν μετανοεῖ ποτὲ, πῶς εἶναι τοιοῦτος.

Στοχάζεσθι συντυχαίνεις, καὶ εἰς παῖον καιρὸν.

Εἶναι ἀχρεΐα τιμὴ ἐκεῖνη, τὴν ὁποίαν γυρεύει τινὰς νὰ ἀποκτήσῃ, ὄντας ἀσόχαστος εἰς ὅλα τὰ πράγματα.

Οὔταν πέρυξ βεβλήν ἀπὸ τινὰ, λέγε τὴν ἀλήθειαν, διὰ νὰ εἶναι ἀληθινή καὶ ἡ συμβεβλή. ὅπου μέλλει νὰ σὲ δώσῃ.

Διὰ νὰ ἔχῃς εἶδησες, δίδε εἰς ὅλης ἐλευθερίαν νὰ ἐμπωαίνεν εἰς τὰ στρατεύματά σου.

Κάθε μεγάλη ἐχθρα ἢ πορεῖ νὰ χαλασθῇ μὲ τὴν συνήβασιν, ἢ δὲ ἐχθρα τοῦ φθονεῖ δὲν χαλαῖται.

Ο ἄνθρωπος ποτὲ δὲν μετανοεῖ, πῶς ἐσιώπησε.

Εἰς τὴν συναναστροφὴν τῶν τιμίων καὶ καλῶν ἀνθρώπων, ἡμπορεῖ νὰ ἀποκτήσῃ καθενας ἕνα θεσαυρὸν τῶν πλέα ἐξαιρέτων χαρισμάτων.

Μὴν εἶσαι σκληρὸς εἰς τὸ νὰ παιδεύῃς, διατὶ εἶναι

εἶναι πρᾶγμα χωριάτικον. καὶ ἀκόμι μὴ μεταχειρίζεσαι τὴν παιδείαν συχνὰ, διατὶ μὲ ἄλλον τρόπον ἠμπορεῖς νὰ φθάσης εἰς τὸν σκοπὸν σθ.

Ο κυριώτερος τρόπος διὰ νὰ ἀποκτήσης τιμὴν, εἴκεται εἰς τὸ νὰ ζυγιάζῃς καλά, καὶ νὰ διατάσῃς εὐμορφα τὰ λόγια σθ.

Ο ὅποιος δὲν ἔχει πλῆτον, δὲν ἔχει τιμὴν εἰς τὸν κόσμον. καὶ ὅποιος δὲν ἔχει τιμὴν κατὰ τὴν υπόληψιν τοῦ κόσμου, δὲν ἔχει μήτε πλῆτον.

Πολέμα ἀνδρειωμένα εἰς τὸν πόλεμον, διατὶ ἂν χάσης ἐσὺ τὴν καρδίαν, φέλῃ τὴν χάση καὶ οἱ στρατιῶται σθ.

Η καλὴ μεταχείρησις τοῦ πλῆτη εἴκεται, εἰς τὸ νὰ εἶναι μεγαλόδωρος ὁ πλέσιος,

Ο κόσμος καὶ ὁ παράδεισος ἠμπορῶν νὰ παρομοιασθῶν μὲ δύο γυναῖκας, ὅπῃ ἔχῃν ἕνα μόνον ἄνδρα, ὁ ὅποιος ἀγαπᾷ περισσότερον τὴν μίαν παρά τὴν ἄλλην.

Η φιλία ὅπου γίνεται μὲ ἕνα ἀναίσθητον, γλήγορα προξενᾷ δυσυχίας.

Καλλίτερον νὰ εἶσαι μόνος, παρὰ κακὰ συντροφιασμένος.

Ας εἶσαι συνομιλητικὸς μὲ τὴν φίλῃ σου, καὶ ἔχε πρὸς αὐτὴν τὴν ἴδιαν εὐλάβειαν, ὅπῃ καὶ αὐτοὶ ἔχῃν πρὸς τοῦ λόγου σου.

Ενας φιλάργυρος, ὅπου φυλάττει τὰ πλῆτη

πλῆτη

πλήτη τε, παρομοιάζεται μὲ ἓνα ἄνθρωπον, ὁ
ὁποῖος ἔχει ἐμπροσθά τε ψωμί, καὶ δὲν τρώγει,

Τὸν πλετον σε μεταχειρίζε, διὰ νὰ ἀπο-
κτήσης ὁλωνῶν τὴν ἀγάπην,

Αποθνήσκομεν ἀνάμεσα εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ
τὰ παιγνίδια, χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν πῶς
ἀποθνήσκομεν.

Ο λαὸς δὲν ἀφίνει τὸν βασιλέα τε, μήτε
εὐγένει ἀπὸ τὴν πρῶσαγὴν καὶ ὑποτα-
γὴν τε, χωρὶς μεγάλην αἰματοχυσίαν.

Ο σοφὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι πτωχός.

Τὸ ψεῦμα τίποτες ἄλλο δὲν ἀποκτᾷ, πᾶρεξ
ἐντροπὴν, καὶ ἀτιμίαν.

Εἓνα ψεῦμα ὅπου ἔχει διὰ σκοπὸν τὴν εἰρήνην,
εἶναι πλεον ἄξιον ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἀλήθειαν,
ὅπου προξενᾷ ἐπανάστασιν καὶ πόλεμον.

Οποῖος ἀφίνει τελείως τὸν κόσμον, εἶναι ἔξω
ἀπὸ κάθε λογῆς πίκραν.

Κανένας δὲν δείχνει περισσότερον τὴν χα-
ριτωσύνην τε, ὡσὰν ἐκεῖνος ὅπου ἀρχίζει
νὰ λαλῆ, πρὸ τοῦ νὰ τελειώσῃ ὁ ἄλλος.

Δὲν εἶναι ἀληθινὰ πλήτη ἐκεῖνα, ὅπου
εἶναι χωρὶς ἀρετὴν.

Οποῖος ἐμπιστεύει μίαν ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν
εἰς ἄνθρωπον, ὅπως δὲν εἶναι ἐπιτήδειος νὰ
τὴν κατορθώσῃ, τὸ μετανοεῖ ὑστερα πῶς τὸ
ἔκαμε, καὶ παρευθὺς δίδει ἀφορμὴν εἰς τὰς

Φρονίμους

Φρονίμως να καταλάβην, πῶς δὲν ἔχει γνώσιν

Μὲ τὰς εὐεργεσίας ὁ ἐχθρὸς ἤμπορεῖ να γένη φίλος. ἀμὴ τὰ πάθη ὅσον χαιδεύονται, τόσον περισσότερον ἀποσατῆσι.

Μὲ τὸ να Φροντίζης διὰ τὸ καλὸν τοῦ πλησίον σου, ἀποκτᾶς τὴν ἀγάπην τῆ.

Δὲν πολιτεύεται Φρόνιμα, ὅποιος σὲ δίδει ἐλπίδα, καὶ ἔπειτα σὲ τὴν πέρνει.

Πολλάκις ἐκεῖνοι ὅπῃ εἶναι Φωσικὰ μεγαλόδωροι, δὲν ἔχην δύναμιν να δίδην. καὶ ἐκεῖνοι ὅπῃ ἔχην τὸν τρόπον, δὲν εἶναι μεγαλόδωροι.

Οἷποιος ἀγωνίζεται να δείξη τοῦ λόγου τῆ Φρόνιμον, λογίζεται ἄγνωστος, καὶ μαρὸς ἐνώπιον Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων.

Οἷποιος θέλει να μάθῃ καλάς ἐπισήμας, δὲν πρέπει να ἀφήσῃ να τὸν ὀρίζην, καὶ να τὸν κυβερνῆν αἱ γυναῖκες.

Τὰ πλάτη εἶναι, διὰ να ζῆ ὁ ἄνθρωπος μὲ πλέα ἀνάπαυσιν. πλὴν δὲν πρέπει να ζῆ μόνον διὰ να σωρεύῃ πλάτων.

Εκεῖνος θλίβει τῆς πτωχῆς, ὅπῃ συγχωρᾶ ἐκεῖνης ὅπῃ τῆς ταλαιπωρῆν μὲ τὰς ἀδικίας τῆς.

Φυλάσσει ἀπὸ ἐκεῖνης, ὅπῃ δὲν γνωρίζεις.

Οἷποιος ἀφίνει τὰς ἐπιθυμίας τῆ, να τὸν ὀδηγῆν, γίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πτωχός.

Κρατῶν τῆς

Κρατῶν τας κρυμμένον τὸ μυστήριόν σε, κατορθῶνεις βέβαια ἐκεῖνο ὅπῃ ἐσυλλογίσθης.

Δύο λογιῶν ἄνθρωποι κοπιάζον μάταια, ἐκεῖνοι ὅπῃ κερδαίνον, καὶ δὲν χαίρονται τὰ κέρδητες. καὶ ἐκεῖνοι ὅπῃ μανθάνον ἀπὸ ἑνα διδάσκαλον, τοῦ ὁποῖα τὰ ἔργα δὲν συμφωνοῦν μὲ τὴν μάθησίν τε, καὶ μὲ τὴν διδασκαλίαν τε.

Ο σοφός, ἐκεῖνος ὅπῃ ἔχει τὰ ἡθῆ ἄτακτα, παρομοιάζεται μὲ ἕνα τυφλόν, ὅπῃ βασιᾶ εἰς τὸ χέρι τε μίαν λαμπάδα, μὲ τὴν ὁποῖαν φωτίζει τῆς ἄλλης, καὶ ὄχι τοῦ λόγου τε.

Εἶναι καλλίτερον ἀ κρατήσης τὸ μυστικόν σε εἰσὺ, παρὰ νὰ τὸ θαρρεύσης εἰς ἄλλον χωρὶς ἀνάγκην, νὰ σῷ τὸ φυλάξῃ.

Εκεῖνος ὅπῃ σῷ ἀναφέρει τὰ καμώματα τῶν ἄλλων, ἤξευρε, πῶς ὁμοίως ἀναφέρει καὶ τὰ ἐδικά σε ἐλαττώματα εἰς τῆς ἄλλης.

Ενας σοφός μὲ τὸ νὰ ἐσάθῃ πρῶτα ἀμαθῆς, γνωρίζει τὸν ἀμαθῆ. ἀλλ' ὁ ἀμαθῆς δὲν ἠμπορεῖ νὰ διακρίνη ἕνα σοφόν, διατὶ ποτέ τε δὲν ἐσάθῃ σοφός.

Εκεῖνος ὁ ἴδιος, ὅπῃ σὲ κολακεύει, σὲ βδελύττεται μέσα εἰς τὴν καρδίαν τε.

Οἱ βασιλεῖς περισσότερον χρειάζονται τὴν συμβαλὴν τῶν σοφῶν, παρὰ οἱ σοφοὶ τὴν χάριν τῶν βασιλέων.

Τὶ θεμέλιον ἔχει ἡ φιλία τοῦ ἀμαθῆς; ὡς ὁ ἴδιος εἶναι ἐχθρὸς τοῦ ἑαυτοῦ τῆς.

Τρία πράγματα δὲν εἶναι σταθερὰ εἰς τὸν κόσμον. τὰ πλῆθη χωρὶς πραγματείαν, ἡ ἐπιστήμη χωρὶς διάλεξεν, καὶ ἓνα βασιλεῖον χωρὶς βυλὴν.

Οποῖος συγχωρᾷ τῆς κακῆς, κάμνει ἀδικὸν εἰς τῆς καλῆς.

Οσὴν περισσοτέραν πράξιν ἔχει τινὰς, τόσῃν περισσοτέραν θεωρίαν ἀπολαμβάνει.

Η ἀμέλεια, καὶ ὁ πολὺς ὕπνος, ὄχι μοναχὰ ἀποκόπτει τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν δόξουσιν τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἀκόμη τὸν φέρει καὶ εἰς πτωχείαν.

Αἱ τρυφαίς ἀφανίζουσι ὅλα τὰ πλῆθη, ὅπως εἶναι εἰς τὴν ὑποταγήν τῆς.

Κάμνε καλὸν, ἂν θέλῃς νὰ λάβῃς καλόν.

Πρὸ τοῦ νὰ ἀγοράσῃς ἓνα σπῆτι, πρέπει νὰ κοιτάξῃς, νὰ ἔχῃς καλὸν γείτονα. καὶ πρὸ τοῦ νὰ κινήσῃς εἰς κανένα ταξίδι, ἰδὲς νὰ εὔρῃς καλὴν συντροφίαν.

Μὴν ξεσκεπάζῃς εἰς τὸν φίλον σὲ κάθε μυστικόν. διατὶ ἐνδέχεται καμίαν φορὰν νὰ γένη ἐχθρὸς σὲ. καὶ πάλιν μὴν κάμνῃς εἰς τὸν ἐχθρὸν σὲ κάθε κακὸν ὡς δύνασαι, διατὶ ἠμπορεῖ νὰ γένη φίλος σὲ.

Πρέπει νὰ ἔχῃς τόσον σοχασμὸν εἰς τὸ νὰ ὀνειδίζῃς τὸν ἑαυτὸν σὲ, ὅσον ἔχεις ὅταν ὀνειδίζῃς

ὀνηδίζης τὰς ἄλλας.

Ο θυμὸς ἀρχίζει ἀπὸ τὴν τρελάδα, καὶ τελειώνει εἰς τὴν μετανοήσιν.

Δ υσυχισμένος εἶναι ἐκεῖνος, ὅπῃ ἀφίνει τὰ πάθη τε, καὶ κυβερνᾷ τὸν νῦν τε.

Ο φρόνιμος ἐχθρὸς, εἶναι πλέα ἀξίεπαινος ἀπὸ τὸν τρελὸν φίλον.

Δ ἐν εἶναι ἄλλη ἀρετὴ, ὡσὰν ἡ φρονημάδα, ἔτε ἄλλη μετανοήσιν, ὡσὰν ἡ ἀποχή τοῦ κακῆ, ἔτε ἄλλη καλωσύνη ὡσὰν ἡ χρηστότης τῶν ἡθῶν, ἔτε ἄλλος πλῆτος, ὡσὰν ἡ πληροφορία ὅπῃ ἔχει, ὅποιος εὐχαρισᾶται εἰς τὰ ὑπάρχοντά τε.

Ο ποῖος κάμνει φιλίαν μὲ τὰς ἐχθρὰς τῶν φίλων τε, ζητᾷ καὶ βλάβη τὰς φίλους τε.

Δ ἐν εἶναι ἀναγκαῖον, καὶ βάλλης τὴν ζωὴν σε εἰς κίνδυνον διὰ πράγματα, ὅπῃ ἡμπορεῖς καὶ τὰ κυβερνήσης μὲ ἄσπρα.

Κ ἄλλιον καὶ εἶσαι πτωχὸς, παρὰ καὶ ἔχης πλῆτον κακὰ ἀποκτημένον.

Μεγάλα πράγματα ἀκολυθῆν, ἀν ἀκολυθῆσῃ τινὰς τὴν συμβαλὴν τῆ ἐχθρῆ τε, μὲ ὅλον τῆτο, τῆ εἶναι συγχωρημένον, καὶ ταῦ δώτη ἀκρόασιν, διὰ καὶ κάμη ὑπερα τὸ ἐναντίον τῆς συμβαλῆς τε, διατὶ ἐτζίτὸ ζητᾷ ὁ καλὸς λογαριασμός.

Δ ἐν εἶναι πρᾶγμα χειρότερον, ὡσὰν ἕνας σοφός, τῆ ὁποῖα ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἀνωφελής.

Ο ὑπέρ-

Ο ὑπέμετρος θυμὸς διώχνει ἀπὸ σιμᾶ σθ
ἐκείνης, ὅπῃ σὲ συχνάζων. καὶ τὰ παράκαι-
ρα χαϊδεύματα, τῆς κάμνην, νὰ χάσων τὴν πρὸς
σὲ εὐλάβειαν, διὰ τῆτο δὲν πρέπει νὰ εἶσαι μῆτε
πολλὰ αὐσηρὸς, διὰ νὰ μὴν σὲ ἀποσρέφονται,
μῆτε πολλὰ καλὸς, διὰ νὰ μὴ σε περιπαίζων.

Δύο λογιῶν ἄνθρωποι δὲν εὐχαρισῶνται ποτὲ,
ἐκεῖνοι ὅπῃ ζητῶν τὰς ἐπισήμας, καὶ ἐκεῖνοι
ὅπῃ συμμαζῶντων πλῆτον.

Κτύπα τὴν κεφαλὴν τῆ ὄφως μὲ τὸ χέρι τῆ
ἐχθρῶσ, διὰτὶ θέλει σε συνέβη ἕνα ἀπὸ
ταῦτα τὰ δύο καλὰ. ἢ θέλει θανατωθῆ ὁ
ὄφις, ἂν ὁ ἐχθρὸς σε νικήσῃ. ἢ ἂν μείνῃ νι-
κητὴς ὁ ὄφις, ὁ ἐχθρὸς σε δὲν θέλει εἶσαι
πλέα εἰς τὸν κόσμον.

Μὴ φέρῃς εἰς τὸ οἶδιος τὸ κακὸν μῆνυμα εἰς τὸν
ἄνθρωπον ὅπῃ ἤμπορεῖ νὰ συγχισθῆ. ἄφη-
σε ἄλλον νὰ τοῦ τὸ φέρῃ.

Οποῖος εἶναι ἀπαίδευτος, εἶναι ὡσὰν ἕνα
κορμὶ χωρὶς ψυχὴν.

Μὴν διαβάλλῃς κανένα πρὸς τὸν ἡγεμόνα,
πῶς εἶναι ἀποσάτης, ἂν δὲν εἶσαι βέβαιος,
πῶς ὁ ἡγεμὼν θέλει σὲ πιστεύσῃ. εἰ δὲ μὴ,
χάνεσαι ἀπὸ λόγῃ σε.

Οσοφὸς, ὑπερημένοσ ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα, εἶναι
πλέα ἀξιοτίμητοσ ἀπὸ τὸν ἀμαθῆ, ὅπῃ
δὲν τοῦ λείπει τίποτες.

Ο ἀναίσθητος ἄνθρωπος καὶ ἀμαθής, εἶναι γεμάτος ἔπαρσιν.

Ο ὅποιος συντυχαίνει πολλὰ, εἶναι ἀνάγκη ἢ νὰ εἰπῇ ψεύματα, ἢ πράγματα ἀνωφελῆ.

Ε κείνος ὅπῃ πολλὰ βιάζεται, τὸ μετα νοεῖ. διατὶ μόνον μὲ τὴν ὑπομονὴν γίνονται καλὰ τὰ πράγματα.

Π λῆσιος εἶναι ὅποιος εὐχαριστᾶται εἰς τὸ ὀλίγον.

Α κχε, διὰ νὰ μανθάνῃς, καὶ φύλαττε τὴν σιωπὴν, διὰ τὴν διατήρησίν σου.

Ο ἱ ἄνθρωποι εἶναι μοιρασμένοι εἰς δύο τάξεις, μερικὸι εὐρίσκων ἐκεῖνο ὅπῃ δὲν ζητῶν, καὶ δὲν μένων εὐχαριστημένοι. καὶ ἄλλοι ζητῶν, καὶ δὲν εὐρίσκων τίποτες.

Ε χει χρεῖαν ἀπὸ συμβουλῆν, ὅποιος δίδει συμβουλῆν εἰς ἄνθρωπον ὑπερήφανον.

Κ αθένας λογιάζει πῶς νὰ ἔχη μέγαλον νῦν, καὶ καθὲ πατέρας φαντάζεται πῶς ὁ υἱός του περνᾷ εἰς τὴν εὐμορφίαν ὅλα τὰ ἄλλα παιδιά.

Ο ἱ καλοκυβερνημένοι ὑπήκοοι, ἀξίζων περισσότερο ἀπὸ τὰ μέγала στρατεύματα.

Γ ἴνεται πλῆισης, ὅποιος δικαιολογεῖται, χωρὶς νὰ τὸν διαβάλλων.

Ο ἱ βασιλεῖς δὲν θέλων νὰ ἔχων ὁμοίους τους. οἱ φθονεροὶ δὲν ἔχων ἀνάπαυσιν. καὶ οἱ ψεῦσαι δὲν ἔχων ἔντροπὴν.

Φ υλάσσε ἀπὸ τὸν μέγαλον, ἀφ' ὃ τὸν γελάσῃς. ἀπὸ

σης. ἀπὸ τὸν τρελὸν, ἀφ' ἑ τὸν περιπαίξις, ἀπὸ τὸν φρόνιμον, ἀφ' ἑ τὸν βλάβης, καὶ ἀπὸ τὸν κακὸν, ἀφ' ἑ κάμης φιλίαν μὲ λόγῳ τῆ.

Ο διάβολος δὲν ἔχει δύναμιν ἐπάνω εἰς τῆς καλῆς, μήτε ὁ αὐθεντής ἐπάνω εἰς τῆς πτωχῆς.

Τριῶν λογιῶν ἄνθρωποι δὲν εὐγάζην κανένα καλὸν ἀπὸ ἄλλης τρεῖς, ὁ εὐγενικὸς ἀπὸ τὸν ἀχρεῖον, ὁ καλὸς ἀπὸ τὸν κακὸν, καὶ ὁ φρόνιμος ἀπὸ τὸν τρελὸν.

Αὶ ὑποθέσεις ὅπῃ γίνονται ἀπὸ ὀλίγον ὀλίγον, τελειώνονται μὲ προθυμίαν.

Ο ἄνθρωπος γνωρίζεται ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τῆ, καὶ τὸ κέφιο καρύδι, ἀπὸ τὸ ἐλάφρωμά τῆ.

Ο ὅποιος διὰ νὰ φανῆ σοφὸς, κάμνει διάλεξιν μὲ ἄλλον σοφώτερόν τῆ, τέλος πάντων δείχεται ἀμαθῆς.

Πρέπει νὰ ἔχης τὴν ἐπιστήμην μὲ τέτοιον τρόπον, ὅπῃ νὰ ἤμπορῆς νὰ τὴν μεταχειρισθῆς, ὅταν θέλῃς.

Εἶναι ἴδιον τῆ φρονίμῃ, νὰ σοχάζεται καλὰ τὸ τέλος ὀλονῶν τῶν πραγμάτων.

Εκείνος ὅπῃ δαλεύει εἰς τῆς βασιλεῖς, ἔχει δύο πρόσωπα, ἀπὸ τὸ ἓνα εἶναι ἡ ἐλπίδα, πῶς νὰ λάβῃ κυβέρνησιν. καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὁ φόβος, νὰ μὴ χάσῃ τὴν ζωὴν τῆ. πλὴν δὲν εἶναι φρονιμάδα νὰ βαλθῆ τινὰς εἰς τοῖστον

Φόβον, διὰ μίαν τοιαύτην ἐλπίδα.

Τρία πράγματα γνωρίζονται εἰς τρεῖς περι-
στάσεις, ἡ ἀνδρεία εἰς τὸν πόλεμον, ἡ φρονιμά-
δα εἰς τὸν θυμὸν, καὶ ἡ φιλία εἰς τὴν ἀνάγκην.

Μὴ δημοσιεύῃς τὰ ἐλαττώματα τοῦ πλησίον
σχ, διατὶ δυσφημεῖς καὶ ἐκείνον, καὶ σμι-
κρύνεις καὶ τὴν τιμὴν σχ.

Ημπορεῖ νὰ βαλθῇ εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀλό-
γων ζώων ἕνας, ὅπῃ δὲν ἤξεύρει νὰ διακρί-
νῃ τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν.

Οποῖος μανθάνει τὴν ἐπιστήμην, καὶ δὲν
βάλλει εἰς πρᾶξιν τὰ ὅσα αὐτὴ διδάσκει,
παρομοιάζεται μὲ ἐκείνον, ὅπῃ ὀργάνει, καὶ
δὲν σπέρνει.

Ημπορεῖς νὰ γνωρίσῃς εἰς μίαν ἡμέραν τὰ
ἔξωθεν τοῦ ἀνθρώπου. ἀμὴ τὴν κακίαν τῆς
καρδίας τῆ, δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὴν γνωρίσῃς μὲ
πολλὰς χρόνας.

Ο ἀδύνατος, ὅπῃ ἐπιχειρῆζεται νὰ κτυπηθῇ
μὲ τὸν δυνατώτερόν τε, βοηθᾷ τῆ ἐχθρῆ
τε, νὰ τοῦ προσενήσῃ βλάβην.

Οποῖος δὲν αἰσθεῖται τὰς συμβεβᾶς, γυρεύει
νὰ κατηγορηθῇ.

Μὲ τὴν δοκιμὴν αὐξάνει ἡ ἐπιστήμη, καὶ μὲ
τὴν εὐκολοπισίαν αὐξάνει τὸ ψεῦμα.

Ο φρόνιμος ὅπῃ σιωπᾷ, περισσότερα λέγει
ἀπὸ τὸν τρελόν, ὅπῃ λαλεῖ.

Η Φρονημάδα γνωρίζεται περισσότερον, όταν έχη αντίκρυτα τὴν τρελάδα, καὶ τὴν μωρίαν.

Η μεις εἴμεσθεν σκλάβοι τοῦ μουσικῆ, ὅπῃ μᾶς ἐφανερώθη. ἀμὴ τὸ μουσικὸν εἶναι ἐδικὸς μας σκλάβος, ἕταν τὸ κρατῆμεν κρυμμένον.

Επιμελῆ ἐκ νεότητός σε νὰ ζητᾷς πάντοτε τὴν μάθησιν, ἕως τέλους τῆς ζωῆς σε.

Δὲν εἶναι πράγμα δυσκολώτερον, ὡσὰν νὰ γνωρίσῃ τινὰς τὸν ἑαυτὸν τε.

Δὲν εἶναι παράξενον, ἀνίσως καὶ ὁ ἀμαθὴς μὲ τὰς φλυαρίας τε νικᾷ καμίαν φορὰν τὸν σοφόν. διατὶ καὶ ὁ σμυρῖτης, ὁ κοινῶς λεγόμενος Σαππαράς, φθείρει τὰ πολύτιμα λιθάρια.

Οὗτος ὁ ἐσκοτισμένος ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν, εἶναι ὡσὰν ἕνας ἄνδρας ὅπῃ ἀφίνεται εἰς τὸ θῆλημα τῆς γυναικὸς τε.

Οσοφὸς δὲν πρέπει νὰ δικαιολογᾷ ἔυκολα τὰ ἐλαττώματα τοῦ λαῶ, διατὶ καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν τε προξενᾷ βλάβην, καὶ εἰς τὸν λαόν. ἐπεὶ δὴ σμικρύνει τὴν καλὴν ὑπόληψιν τῆς ἰδίας τε σοφίας, καὶ εἰς τὸν λαόν δίδει ἀφορμὴν ὅτι νὰ μένη εἰς τὴν κακίαν τε.

Η ἀγάπη ὅπῃ ἔχομεν πρὸς τὸν πλῆτον, εἶναι ἡ αἰτία πάντων τῶν κακῶν.

Ο ἄρανος ἔδωκεν εἰς ὅλους τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, ὅμως ὅλοι ἔχον χρέος νὰ δελεῦν.

Η ἐντροπή ἐμποδίζει πολλάκις, καὶ δὲν ἀπολαμβάνομεν ἐκεῖνο ὅπῃ ἐπιθυμοῦμεν.

Ο ἴταν εἶναι ἀχαμνός ὁ χρόνος, δὲν πρέπει νὰ ἐρωτᾶς τὸν πτωχόν, πῶς εὐρίσκεται, ἀν δὲν ἔχῃς γνώμην νὰ τὸν βοηθήσῃς.

Η καλλιτέρα μέθοδος εἰς τὰς μεγάλας συναθροίσεις εἶναι, νὰ μὴ λέγῃς τίποτες ἐναντίον τῆς γνώμης κανενός.

Ο ἱ καλοὶ εἶναι χαρῆ μενοι ἀν καλὰ καὶ πτωχοί. οἱ δὲ κακοὶ εἶναι πικραμένοι καὶ ἀνάμεσα εἰς τὰς εὐθηνίας τῆς.

Ο ἄνθρωπος ὅπῃ δὲν ἔχει νῦν, γνωρίζεται ἀπο ἔξῃ σημάδια. θυμῶνεται χωρὶς αἰτίαν, λέγει λόγια, ὅπῃ δὲν ἀχρείζον τίποτες. ἐμπιπέυεται εἰς κάθε λογῆς ἄνθρωπον. μεταβάλλεται ὅταν δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μεταβαλθῇ. ἀνακατῶνεται εἰς ἐκεῖνα, ὅπῃ δὲν τοῦ πρέπον. καὶ δὲν ἠξεύρει νὰ διακρίνῃ τὸν φίλον ἀπὸ τὸν ἐχθρόν.

Ο μαθητῆς ὅπῃ διαβάζει χωρὶς τὸ θέλημά τῆς, εἶναι ὅμοιος μὲ ἕνα ἀγαπητικόν, ὅπῃ δὲν ἔχει ἄσπρα. Ὁ ὁδοιπόρος, ὅπῃ δὲν ἔχει καλήν σόχασιν, εἶναι ὡσάν πτελὶ χωρὶς πτερά. Ὁ σοφός ὅπῃ δὲν μεταχειρίζεται ἐκεῖνο ὅπῃ ἠξεύρει, εἶναι ὡσάν ἕνα δένδρον χωρὶς

χωρίς καρπόν. και ὁ δερβίσης χωρίς μάθησιν,
εἶναι ὡσάν ἓνα σπῆτι χωρίς πόρταν.

Δέν εἶναι ἴδιον τοῦ φρονίμου, νά δέχεται συμβεβλήν ἀμφίβολον. μήτε νά περιπατῆ χωρίς ὁδηγόν εἰς μίαν σράταν, ὅπῃ δέν ἠξέυρει.

Τά πλέον ἀρκετά πλάτη σέκονται εἰς τὸ νά εἶναι εὐχαριστημένος τινὰς εἰς ἐκεῖνο ὅπῃ ἔχει. και τὸ πλέον ἐνοχλητικὸν τῆς πτωχείας εἶναι, νά μὴν τὴν ὑποφέρης μὲ ὑπομονήν.

Εἰς μάτην ἀπαντυχαίνομεν πέντε πράγματα ἀπὸ πέντε διαφορετικὰς ἀνθρώπων. χάρισμα ἀπὸ πτωχόν, δαλευσιν ἀπὸ ἀμελῆ, βοήθειαν ἀπὸ ἐχθρόν, συμβεβλήν ἀπὸ φθονερόν, και ἀληθινὴν ἀγάπην ἀπὸ μίαν γυναῖκα.

Ο ἀνθρώπος εἰς δύο τρόπους χάνεται. μὲ τὰ ὑπερβολικὰ πλάτη, και μὲ τὴν πολυλογίαν.

Μὴ βιάζεσαι νά μάθης ἀπὸ ἄλλου ἐκεῖνο, ὅπῃ ὁ ἴδιος ἠμπορεῖς νά τὸ μάθης μὲ τὸν καιρόν ἀπὸ λόγου σου. διατὶ τοῦτο φέρει ζημίαν εἰς τὴν καλὴν ὑπόληψιν, ὅπῃ ἔχεν οἱ ἄλλοι διὰ ἑσένα.

Δέν εἴμεσθεν ἀνθρώποι, ὅταν ἀφήνωμεν τὴν μᾶς κυριεύει ὁ θυμός.

Διάθεσε τὰ λόγια σου κατὰ τὴν κατάληψιν ἐκείνων, μὲ τὰς ὁποῖας συντυχαίνεις.

Ο ἀνθρώπος εἶναι πλάσιος, ὅταν εὐχαριστᾶται εἰς ἐκεῖνο, ὅπῃ ὁ θεὸς τοῦ δίδει.

Ολίγη εὐμορφία ἀξίζει περισσότερο, παρά τὰ πολλὰ πλῆγη.

Οἷποιος συχνάζει εἰς τὰς κακὰς, κάμνει ἀδικοντῆς τιμῆς τῆς, ἀν κατ' ὑπόθεσιν δὲν ἐφθάση ἀκομιᾶ ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν τῆς. τὸ ὁμοιον συμβαίνει καὶ εἰς ἐκεῖνον, ὅπῃ συχνάζει εἰς τὰ καπηλεῖα, διατὶ ὅποιος τὸν βλέπει δὲν λέγει πῶς ὑπάγει διὰ τὰ προσευχηθῆ, ἀλλὰ διὰ τὰ πῆ κρασί.

Οἷποιος ἐπαινᾷ τὰ κακὰ ἔργα, ἀναγκάζεται τὰ κακὰ κάμει.

Τὴν μετριότητα λογιάζει τὴν ὡσάν ἓνα δένδρον, ὅπῃ ἔχει διὰ ρίζαν τὴν εὐχαριστίαν, καὶ διὰ καρπὸν τὴν ἀνάπαυσιν.

Οἷπλοχός, ὅπῃ ἔχει τὸ τέλος εὐτυχισμένον, πλέον ἀξιοτίμητος λογίζεται, παρά ἓνας βασιλεὺς, ὅπῃ ἔχει δυστυχισμένον τὸ τέλος τῆς.

Δὲν πρέπει ὁ σοφὸς τὰ πῆ εἰς ἐκεῖνο τὸ ἐλάττωμα, ὅπῃ αὐτὸς ἐλέγχει.

Ηνοσιμάδα τοῦ κόσμου εἶναι, τὰ ἔχῃς τὸ ἀναγκαῖον, καὶ ὄχι τὸ περιττόν.

Η πολλὴ συναναστροφή μὲ τὸ κόσμον, σὲ ρίχνει εἰς πολλὰς κακίας.

Αὐξάνει ἡ φιλία, ὅταν ἀνταμώνονται οἱ φίλοι, πλὴν τοῦτο δὲν πρέπει τὰ γίνεται τόσον συχνά.

Εκεῖνοι μόνον πρέπει τὰ δίδεν συμβεβλην εἰς τὰς

τῆς βασιλεῖς, ὅπῃ δὲν φοβῶνται νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν τῆς, καὶ ὅπῃ δὲν καρτερῶν τίποτες ἀπὸ λόγου τῆς.

Κανείς δὲν κάμνει περισσότερον ἄδικον εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς, ὅσον ἐκεῖνος ὅπῃ ὑποκλίνεται εἰς ἓνα, ὅπου δὲν τὸν μετρά, καὶ ἐκεῖνος ὅπῃ διατηρεῖ μίαν Φιλίαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει καμίαν ὠφέλειαν.

Οποῖος ὀλίγον καιρὸν δὲν ὑποφέρει μὲ ὑπομονὴν τὸν κόπον διὰ νὰ μάθῃ, ἀπομένει πολὺν καιρὸν εἰς τὸ σκότος τῆς ἀμαθίας.

Ο ἄνθρωπος εἶναι τὸ εὐγενικώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ κτίσματα, καὶ τὸ σκυλὶ εἶναι τὸ πλεον ἄξιον καταφρονήσεως. καὶ ὅμως πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, πῶς ἓνα σκυλὶ εὐχάριστον, εἶναι πλεον ἄξιοτίμητον ἀπὸ τὸν ἀχάριστον ἄνθρωπον.

Οἱ εὐγενεῖς ὅπῃ εἶναι καταδεκτικοὶ καὶ γλυκόλογοι, ἀπολαμβάνῃν δύο καλά. τὸ ἓνα, πῶς κατασένῃν πλέα λαμπρὰν τὴν εὐγενειάν τῆς, καὶ τὸ ἄλλον, ἀποκτῶσι τιμὴν καὶ δόξαν περισσοτέραν ἀπὸ τῆς ἀνθρώπου.

Η τελειότης τοῦ ἀνθρώπου τέκεται εἰς τρία πράγματα. εἰς τὸ νὰ διατηρῇ τὴν πίστιν τῆς, εἰς τὸ νὰ εἶναι ὑπομονητικὸς εἰς τὰς δυστυχίας τῆς, καὶ εἰς τὸ νὰ κυβερνᾶται μὲ γνῶσιν.

Επειδὴ καὶ ὁ κόσμος δὲν εἶναι ἄλλο παρά μία διάβασις, πρέπει καὶ νὰ περιπατήσωμεν

μὲ τρόπον τοιῦτον ὅπῃ οἱ ἀκόλουθοί μας νὰ εἰπῶν καλὸν διὰ λόγῳ μας.

Τόσον εἶναι ἡμερῆ ἡκαμῆλα, ὅπῃ ἓνα παιδάκι ἡμπορεῖ νὰ τὴν σύρῃ ἀπὸ τὸ καπίστρι ἕως ἑκατὸν μίλια μακρὰν. ὅμως ἀνίσως καὶ τὸ παιδί τὴν φέρῃ εἰς κανέναν δρόμον κινδυνώδη, ἀντισέκεται, καὶ δὲν ὑπακίει πλέον. τοῦτο μᾶς ἐρμηνεύει, πῶς πρέπει νὰ ἀφήσωμεν τὴν γλυκύτητα, ὅταν εἶναι ἀναγκαία ἢ αὐστηρότης.

Εἷνας αὐθόνητος ὅπῃ δὲν ἔχει δικαιοσύνην, εἶναι ὡσὰν ἓνας ποταμὸς χωρὶς νερόν.

Καθὼς τὰ πολυποίκιλα φαγητὰ εἶναι ἀνωφελῆ εἰς τὸν ἄρρωστον, ἔτῃ καὶ ὅλαις αἰνεθυσίαις, αἱ συμβαλαῖς, καὶ αἱ διδασκαίαι δὲν ὠφελῶν ἐκεῖνον, ὅπῃ εἶναι τυφλωμένος ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ κόσμου.

Εἰς τρεῖς διαφορετικὰς περιστάσεις, τριῶν λογιῶν ἄνθρωποι γνωρίζονται τὴν λογιῆς εἶναι, καὶ τὴν ἡξεύρου νὰ κάμνῃ, οἱ ἀνδρειωμένοι εἰς τὸν πόλεμον. οἱ ἐμπιστευμένοι εἰς τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς παρακαταθήκης, ὅπῃ ἐνεπιστεύθησαν. καὶ οἱ φίλοι εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀνάγκης.

Τὸ ψεῦμα εἶναι ὡσὰν μία πληγὴ, ὅπου ἀφίνει κατόπι τῆς σημάδι. ὅθεν ὁ ψεύτης δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνην ἕτε ὅταν λέγῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ενας σοφός, ὅπῃ δὲν βάλλει εἰς πρᾶξιν
ἐκεῖνο ὅπῃ ἤξεύρει, παρομοιάζεται μὲ ἓνα
νέφαλον ὅπῃ δὲν δίδει βροχὴν.

Τὸ νὰ ἔχῃς χιλίους φίλους δὲν εἶναι πολὺ, ἀμὴ
νὰ ἔχῃς ἓνα μόνον ἐχθρὸν, εἶναι περισσόν.

Η ἐπισημὴ διώχνει τὴν ἀμαθίαν, μὰ δὲν
ἠμπορεῖ νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸν διετραμμένον νῦν
τὰς κακὰς φαντασίας.

Οσον πλεονάζει ὁ ἐχθρὸς φαίνεται ταπεινός,
πρὸς χαρὸς, ἢ ἡμέρος, τόσον περισσότερον
πρέπει νὰ μὴ θάρρυνσαι εἰς τῷ λόγῳ τῷ.

Δύο πράγματα εἶναι συγχισμένα, τὸ νὰ
σιωπᾶς, ὅταν πρέπη νὰ λαλῆς, καὶ τὸ νὰ
συντυχαίνῃς, ὅταν πρέπη νὰ σιωπᾶς.

Ενας μοναχὸς ἄνθρωπος δὲν ἠμπορεῖ νὰ
σκοτώσῃ ἄλλους ἑκατὸν μὲ τὸ σπαθί τῷ.
ἀλλὰ μὲ τὴν φρονιμάδα τῷ ἠμπορεῖ νὰ ἀφα-
νίσῃ ἓνα ὀλόκληρον στρατεῦμα.

Ενας πλάσιος ὅπῃ δὲν ἔχει ἐλεύθερον τὸ
χέρι τῷ, παρομοιάζεται μὲ ἓνα ἄκαρπον
δένδρον.

Μὴν ἀποκάμῃς νὰ γυρεύῃς, καὶ βέβαια θέ-
λεις εὖρῃ ἐκεῖνο ὅπῃ ζητᾶς.

Εὰν ἐσὺ δὲν ἠμπορεῖς νὰ φυλάξῃς τὸ μυ-
σῆριόν σου, λοιπὸν τί δίκαιον ἔχεις νὰ πα-
ραπονᾶσαι, ἂν τὸ φανερώνη κανεὶς ἄλλος, τοῦ
ὅποιον τὸ ἐθάρρυνσαι.

Αν καλὰ καὶ ἡ ὑπομονὴ εἶναι πικρὰ, ὅμως ὁ καρπὸς τῆς εἶναι γλυκὺς.

Εκεῖνος ὅπῃ διὰ τὸ νὰ δείξῃ τὴν εὐγλωττίαν τῆς, καὶ τὸν καλὸν τῆς νῦν, λέγει περισσό-
τερα ἀπὸ ὅσα εἶναι ἐπιτήδειος νὰ κάμῃ, ὕστε-
ρα μετανοεῖ εἰς τὴν ἀφροσύνην τῆς.

Ημεταχείρησις τῶν βασικῶν ὑποθέσεων εἶ-
ναι ὡσὰν τὰ ταξίδια τῆς θαλάσσης, εἰς τὰ
ὁποῖα κερδαίνει τινὰς, καὶ χάνει, σωφρεύει θη-
σαυρὸς, καὶ χάνει τὴν ζωὴν τῆς.

Μία γυναῖκα χωρὶς ἐντροπὴν, εἶναι ὡσὰν
τὸ φαγὶ, ὅπῃ δὲν ἔχει ἄλας.

Οποῖος αὐτοπροαιρέτως εἶναι πτωχὸς, ἔτε
ἔχει πρᾶγμα, ἔτε κυριεύεται ἀπὸ κανέ-
να πρᾶγμα.

Ο ἀδελφὸς ὁποῦ ζητᾷ νὰ ἀναπάυεται
πρὸς βλάβην τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, δὲν εἶναι
μήτε ἀδελφὸς, μήτε συγγενής.

Μία μόνον ἡμέρα ἐνὸς σοφοῦ, ἀξίζει περισ-
σότερον ἀπὸ ὅλην τὴν ζωὴν τῆς ἀμαθῆς.

Εἶναι πλέον ἐπιθυμητὸν τὸ νὰ ἀποθάνῃ τινὰς
μὲ δόξαν, παρά νὰ ζῆ καταφρονημένος.

Ο κακὸς ἄνθρωπος πρέπει νὰ λογίζεται
ἀποθαρμένος, ἀν καλὰ κ' νὰ ζῆ. ἀλλ' ὁ κα-
λὸς ζῆ καὶ ἀνάμεσα εἰς τῆς ἀποθαρμένους.

Ας μὴν ἐλπίζῃ ἕνας βασιλεὺς σκληρὸς, πῶς
τὸ βασίλειόν τῆς θελεῖ μακροημερεύσῃ,
ἔτε ἕνας

ἔτε ἕνας ὑπερήφανος, πῶς θέλει ἐπαινεθῆ,
 ἔτε ἕνας ἀσεβῆς πῶς θέλει ἔχη πολλὰς φίλας,
 ἔτε ἕνας φιλάουγυρος, πῶς θέλει λογισθῆ
 εὐεργετικός, καὶ καλὸς ἄνθρωπος, ἔτε ἕνας
 αἰσχροκερδῆς, πῶς θέλει ὀνομασθῆ δίκαιος ἢ
 ἀπροσωπόληπτος.

Δὲν πρέπει νὰ ξεσκεπάζη τινὰς ποτὲ τὸ μῖ-
 σος τῆς, ἔτε εἰς τῆς ἐχθρῆς, ἔτε εἰς
 ἐκείνης ἐπὶ τὸν φθόνον.

Η φιλία τῶν μεγάλων ἀνθρώπων, ὁ ζεσὸς
 καιρὸς τοῦ χειμῶνος, αἱ γλυκαῖαι συνομι-
 λίαι τῶν γυναικῶν, καὶ ἡ χαρὰ τῶν ἐχθρῶν,
 εἶναι τέσσαρα πρᾶγματα, εἰς τὰ ὅποια δὲν
 σπρέπει νὰ θάρρῆσαι.

Μὴν ἐπιχειρισθῆς κανένα πρᾶγμα, ἀν δὲν
 τὸ ἐξετάσης πρῶτα καλά.

Η καρδία τοῦ ἀνθρώπου, οπου δὲν κρέμεται
 ἀπὸ ἄλλον, σπρέπει νὰ εἶναι τάφος τοῦ μυ-
 σθρίου, ἐπὶ ἄλλος τοῦ ἐθάρρῆσαι.

Δὲν σπρέπει νὰ λαλῆς μὲ τῆς τρελῆς, μήτε
 νὰ ἔχῃς καμίαν συναναστροφὴν μὲ αὐτῆς,
 διατὶ ἀπὸ κανένα πρᾶγμα δὲν ἐντρέπονται.

Οποιος ἀπέκτησε μίαν τέχνην, ἡμπορεῖ νὰ
 εἰπῆ πῶς εἶναι μεγάλος αὐθέντης.

Τὸ μῖσος εἶναι τόσον ἀχώριστον ἀπὸ τὸν
 φθόνον, ὅσον εἶναι ἀχώριστος ἡ φωτῖα ἀπὸ
 τὸν καπνόν.

Εἶναι κακὴ πολιτεία ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἤμπορεῖ τινὰς νὰ ἀποκτήσῃ Φίλης.

Ο φθόνος εἶναι μία φωτιά, ὅπου παρευθὺς ἀνάπτει, καὶ καίει ἴσα τὸ χλωρὸν, καὶ τὸ ξηρὸν. εἶναι ἕνας ποταμὸς, ὅπου ἴσα καὶ τὰ καλύβια πέρνει, καὶ τὰ παλάτια.

Μεγάλοι, καὶ μικροὶ διώκονται πολλάκις ἀπὸ τὰ σωτήριά τους διὰ ἕνα σφάλμα, ὅπως νὰ ἔκαμεν ἕνας μόνος μέσα εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν.

Αίτιμαῖς, καὶ τὰ ἀξιώματα δὲν ἀνταμείβουν τὸν ὅσον κόπον ὑπέφερε τινὰς, διὰ νὰ τὰ ἀπολαύσῃ.

Πολλάκις φοραῖς ἕνας σκλάβος εἶναι ἀξίος περισσοτέρας τιμῆς, παρὰ ἕνας ἀρχωντας.

Μερικάκις φοραῖς ἕνα βιβλίον, εἶναι εἰς ἡμᾶς ὡσὰν μία καλὴ συντροφία.

Η ἡμέρα, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν γίνεται κανένα καλὸν ἔργον, δὲν πρέπει νὰ μετράται ἀνάμεσα εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς, ὁμοίως ἔτε ἐκείνη ἢ ἡμέρα, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν μανθάνομεν κανένα πρᾶγμα.

Τὸ μέτριον εἶναι κανὼν κάθε ὑποθέσεως, καὶ πάντων τῶν κατορθωμάτων.

Οὐταν λείπη ἡ γλυκοσυντυχία καὶ ἡ ἀγάπη, ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴν γένων συγχύσεις, καὶ μαλώματα, ὅχι μόνον ἀνάμεσα εἰς τὸς ξένους, ἀλλ' αἰκόμη καὶ ἀνάμεσα εἰς τὸς συγγενεῖς, καὶ

νεῖς, καὶ εἰς τὰς φίλους.

Ενας μεγάλος μονάρχης πρέπει νὰ ἔχη πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν καλὴν φήμην, διατὶ ἀπὸ ἑλατὰ μεγαλεῖα τοῦ κόσμου, αὐτὴ μόνη ἀπομένει κατόπι τῆς.

Μὴν ἀναβάλλῃς ἐπὶ τὴν αὔριον ἐκεῖνο, ὅπῃ ἔχεις νὰ κάμῃς σήμερον.

Σημεῖον μιᾶς γενναίας ψυχῆς εἶναι, νὰ σωλαγχνίζεται τὸν ἐχθρὸν, ὅταν τὸν βλέπῃ εἰς δυσυχίαν.

Η ἐλεημοσύνη εἶναι τόσον εὐπρόσδεκτος εἰς τὸν Θεόν, ὅπου δι' αὐτὴν ἐξιλεῖται, καὶ μᾶς σωλαγχνίζεται.

Ολίγα πλάτη καλοκυβερνημένα, βασιῶν πολὺν καιρὸν, οἱ δὲ μεγάλοι θησαυροί, ὅπου διασκορπίζονται, δὲν βασιῶν πολὺ.

Δὲν πρέπει νὰ ἀφήσῃς τὸν παλαιὸν σε φίλον, διὰ τὸν νέον, διατὶ ἀπὸ μίαν τοιαύτην ἀλλαξίαν, ποτὲ δὲν εὐγένει κανένα καλόν.

Οποῖος κάμνει καλόν, δὲν χάνει τὴν ἀνταμοιβὴν τῆς, διατὶ ἡ εὐεργεσία δὲν χάνεται ποτὲ, ἢτε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἢτε ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.

Οποῖος εἶναι ὑγιῆς, καὶ ἔχει ψωμί, καὶ τόπον παράμερα, ἢτε βάλῃται νὰ δαλέυσῃ εἰς κανένα, ἢτε κάμνει ταξίδι.

Αν τιμᾶς τὰς γενναίας, καὶ πολεμικὰς ἀνδράπας.

Φρόνης, αὐτοὶ ὅλοι εἶναι ἐδικοίς. μὰ αν
καίης τὸ ἴδιον εἰς τὰς ἀχρείας, σὲ μισῶν, καὶ
γίνονται πλεόν ἄτακτοι.

Η πλεονεξία πάντοτε ζητεῖ τὸ ἄπειρον. ὅθεν
τὸ σιγχερότερον πράγμα εἶναι, νὰ εὐχα-
ριστᾶται καθεὶνας εἰς ἐκεῖνο ὅπου ἔχει. διατὶ
ὅσοι δὲν εὐχαριστῶνται, ποτὲ δὲν εἶναι πλάσιοι.

Ολίγη Φιλία καλοθεμελιωμένη, ἀξίζει
περισσότερον ἀπὸ μίαν μεγάλην Φιλίαν,
ὅπου γίνεται ἀσόχασα.

Ενας μονάεχης, ὅπου δίδεται ὅλος εἰς τὰς
τρυφάς, καὶ ξεφαντώσεις, κατασένει τὴν
ζωὴν τε τὴν πλεῖα εὐτυχισμένην ζωὴν τοῦ
κόσμου, ὡς πρὸς τὰς ἡδονάς. μὰ διὰ νὰ
ἀναπληρώσῃ τὸ χρέος τε, πρέπει νὰ εἶναι εἰς
τὸ βασίλειόν τε, ὡσάν τὸ τριαντάφυλλον εἰς
τὸ περιβόλι ἀνάμεσα εἰς τὰς ἀκάνθας.

Δὲν πρέπει νὰ καταφρονῶμεν τὰς ἀνθρώ-
πους βλέποντές τε δυστυχισμένους, καὶ
κακοφορεμένους. διατὶ καὶ ἡ μέλισσα εἶναι
ἓνα ζωῖφον ποταπὸν εἰς τὸ φαινόμενον, ὅμως
τὸ κοφίνιτης δίδει πλεονεξία τὸ μέλι.

Αὶ μεγάλαις τιμαῖς ὑψώνων τὸν ἀνθρώπον
τὸν εὐγενῆ, μὰ τὸν ἀχρεῖον καὶ ποταπὸν
τὸν κατευτελίζων.

Απολαμβάνει ὅλας μεγάλην ἀνάπαυσιν,
ὅταν κυβερνᾶται ἀπὸ ἓνα ἡγεμόνα, ὅπῃ
δὲν βάλῃ

δὲν βάλλει τὴν κεφαλὴν τε ἐπάνω εἰς τὸ μαζη-
λάρι διὰ νὰ ἀναπαυθῆ. διατι ὁ ἐξουσιαστὴς
ὁποῦ δὲν ἀναπαύεται, προσξενᾷ τὴν ἀνάπαυσιν
εἰς τὰς ἄλλας.

Πρέπει νὰ συμφωνήσῃς τὴν γνώμην σου μὲ
τοῦ ἄλλου τὴν γνώμην, διατι πλέον γλή-
γορα εὐρίσκων οἱ δύο τὴν ἀλήθειαν, παρά ὅνας.

Δὲν πρέπει νὰ χαρῆς διὰ τὸν θάνατον τοῦ
ἐχθροῦ σου, διατι καὶ ἡ ἐδική σου ζωὴ δὲν
εἶναι παντοτινὴ.

Πρέπει νὰ δαλεύῃς, διὰ νὰ μὴν πέσῃς εἰς
ὄκηνηριαν. καὶ πρέπει ἀκόμη νὰ ἀναφέρῃς
εἰς τὸν θεὸν ὄλον ἐκεῖνο ὁποῦ ἀποκτᾷς μὲ τὸν
κόπον σου, διατι ἀλλέως, μένεις εἰς μίαν παντο-
τινὴν καὶ βλαβεράν ἀργίαν.

Τὰ σφάλματα τῆς γλώσσης προσξενῶν πε-
ρισσότερον κακὸν, παρά ὁποῦ προσξενᾷ
τὸ πέσιμον. διατι ἡ κεφαλὴ εἶναι, ὅπῃ πλη-
ρώνει τὰ σφάλματα τῆς γλώσσης. ἀμὴ τὸ
πέσιμον μὲ τὸν σοχασμὸν διορθώνεται.

Ο καλλίτερος ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος, ὁποῦ
κάμνει καλὸν εἰς τὰς ἀνθρώπους.

Εἶναι πολλὰ δύσκολον νὰ κάμῃς σοφὸν ἕνα
ἀσοχαστον καὶ ἀμαθῆ, διατι ἡ ἀσοχασία τε
τὸν κάμνει νὰ θάρρῃ, πῶς ἠξεύρει περισσότερα
ἀπὸ ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν μαθητεύει.

Οἱ περισσότεροι φίλοι σιμώνων εἰς τοῦ λόγου

σχ, διὰ τὰ γέννην συμμετοχοὶ τῆς τραπέζης
σχ, καὶ εὐθύς ὅπου εἶδῃ πῶς τὰ ὑπάρχοντά
σχ ὀλιγοσεύχῃ, σὲ παραιτῶσι.

Αρκετὸν εἶναι ἓνα φόρεμα, ἓνα σπῆτι, καὶ
μιας ἡμέρας φαγῆτον, διατὶ ἂν ὁ ἄνθρωπος
ἀποθάνῃ τὸ μεσημέρι, τοῦ περισσεύει τὸ ἥμισυ
τοῦ φαγητοῦ.

Οφιλάργυρος εἶναι ἓνα ὑποκείμενον κατὰ
ρας, τόσον σιμᾶ εἰς τὸν κόσμον, ὅσον καὶ
σιμᾶ εἰς τὴν πίσιν, μὲ τὸ νὰ εἶναι ἐχθρὸς
ῥονῶν τῶν πτωχῶν.

Καλλιὸν εἶναι νὰ κάμῃς καλὰ, καὶ νὰ λέγῃ
κακὸν διὰ λόγῃ σχ, παρὰ νὰ εἶσαι κακός,
καὶ νὰ λέγῃ καλὸν διὰ ἑσένα.

Εχε ὑπομονὴν ἐναντίον εἰς τὰς μηχανερ-
γίας τῶν ἐχθρῶν σχ. διατὶ ἡ μετριοφρο-
σύνη σχ θέλει τῆς βάλλη εἰς ἀπελπισμὸν,
καὶ θέλει φθάσῃ εἰς καιρὸν νὰ τῆς ἰδῆς ὅλας
ἀφανισμένῃς.

Οἱ φίλοι, ὅπου κοιτάζῃν μόνον τὸ σύμφε-
ρόν τῆς, εἶναι ὡσὰν τὰ σκυλία τοῦ παζα-
ρίς, ὅπῃ ἀγαπῶν περισσότερο τὰ κώκαλα,
παρὰ ἐκείνῃς ὅπου τὰ εἶχῃν.

Διὰ νὰ φθάσῃ τινὰς εἰς ἀξιώματα μεγάλα,
δὲν εἶναι ἀναγκαῖα ἕτε ἢ εὐγένεια, ἕτε
ἢ ἀνδρεία, μὰ χρειάζεται νὰ ἔχῃ πνεῦμα, καὶ
πολὺν νοῦν. διατὶ ἔχωντας γνῶσιν, ἡμπορεῖ
νὰ

να προχωρήση εις κάθε πρᾶγμα.

Ο χρήσιμος ἄνθρωπος εις τὴν βασιλικὴν αὐ-
λὴν πρέπει νὰ ἐπιμεληθῆ, νὰ φθάσῃ,
ἂν δύναται, εις μίαν ἀξίαν μεγαλητέραν ἀπὸ
ἐκείνην ὅπῃ ἔχει, διὰ νὰ ἔχῃ τρόπον νὰ κάμῃ
χάριν εἰς τὸς φίλους τῆς, καὶ διὰ νὰ ἐμποδίσῃ μὲ
τὴν ἐξουσίαν τῆς τὸς ἐχθρούς τῆς, νὰ μὴν ἠμπο-
ρῶν νὰ τὸν βλάψῃν.

Διὰ νὰ ζήσῃ τινὰς ἐνάρετα, εἶναι χρεῖα νὰ
ἀπονεκρώσῃ τὰ πάθη τῆς σαρκὸς, καὶ ὅσα
ἄλλα ἀπὸ τὰ πάθη προέρχονται.

Χίριοι χρόνοι τρυφῆς, δὲν εἶναι ἀξιοὶ μιᾶς
μόνης στιγμῆς τῆς ζωῆς μας, ὅθεν πολλὰ
ἤθελε σφάλῃ, ὅποιος διὰ νὰ τῶς χαρῆ, ἤθελε
βάλλῃ εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν τῆς.

Οπίθος ὅπῃ ἔχεις νὰ ζήσῃς μὲ ἀνάπαυσιν,
καὶ χωρὶς κίνδυνον, εἶναι ὁ προμηνηυτῆς
μιᾶς ζωῆς καταφρονημένης καὶ ἀτίμης.

Καθὼς ὅταν εἴμεσθῃν ἄρρωστοι, ἀποφασίζο-
μεν νὰ ζήσωμεν καλά, καὶ εὐθύς ὅπου
ὑγιαίνομεν, πίπτομεν εἰς καινῆριας ἀταξίας.
ἔτσι καὶ ὅταν ἔχωμεν κίνδυνον, βάλλομεν εἰς
τὸν Θεὸν τὰς ἐλπίδας μας, καὶ ὅταν ἐλευθε-
ρωθῶμεν, εὐθύς τὸν παροργίζομεν. καὶ τοῦτο
Φανερώνει, πῶς τὰ ἔργα μας δὲν εἶναι καθαρὰ
καὶ ἀδοла.

Εἰς κάθε λογῆς κατόρθωμα, πρέπει νὰ
Δ Β
ἰζηύρησ.

ιξεύρης, πῶς ἔχεις νὰ τὸ τελειώσης, καὶ ἀπὸ
πῶς νὰ τὸ ἀρχίσῃς.

Κάθε ἕνας λαμβάνει κατὰ τὸ μέτρον,
ὅπου δίδει.

Οποῖος θέλει νὰ προκόψῃ εἰς αὐθεντικὴν
αὐλὴν, πρέπει νὰ φυλάξῃ πέντε πράγ-
ματα. πρῶτον νὰ διορθώσῃ μὲ τὴν πραό-
τητα καὶ μὲ τὴν γλυκύτητα τὸν θυμὸν τῆς.
δεύτερον νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ τὸν νικήσῃ ἡ πλεο-
νεξία. τρίτον νὰ εἶναι καθαρὸς καὶ δίκαιος
εἰς τὴν μεταχείρησιν τῶν πραγμάτων, ὅπῃ
εὐρίσκονται εἰς τὴν ἐπιστάσιαν τῆς. τέταρτον
νὰ μὴν δώσῃ χώραν νὰ τὸν ἀπατήσῃ τὸ δαι-
μόνιον τῆς ὑπερηφανίας. καὶ πέμπτον νὰ
μὴν συγχίζεται ἂν ἤθελε τὸν συνέβῃ ἡ με-
γαλητέρα ἐναντιότης.

Η δόλεις τῶν βασιλείων εἶναι ὡσὰν μία
εὐρύχωρος θάλασσα, ὅπῃ ταξιδεύει οἱ
πραγματευταί, καὶ ἄλλοι μὲν καταποντίζονται,
ἄλλοι δὲ ἀποκτῶσι μεγαλώτατα πλάτη.

Ξεμάκρυνε ἀπὸ ἐκείνον, ὅπῃ δὲν γνωρίζει εἰς
τί εἶναι ἐπιτήδειος. καὶ ὅπῃ ἀγωνίζεται εἰς
πράγματα ὅπου εἶναι ὑπὲρ τὴν δυνάμιν τῆς.
καὶ ὅπου ὀδηγεῖται ἀπὸ τὰ πάθη τῆς. διατὲ
ἂν λάβῃς μὲ λόγῳ τῆς μιᾶς ἡμέρας πληροφο-
ρίαν, ὕστερα θέλεις ἔχῃ ἀφορμὴν νὰ μετανοή-
σῃς πολλὰς χρόνας.

Τὰς ὑποθέσεις τὰς μεταχειρίζονται οἱ σοφοὶ
 ἕως ὅπῃ τρέχον καλά, ἀλλ' οἱ ἄγνωστοι
 τὰς πέρνον ἐπάνω τῆς, εὐθύς ὅπου εἰ φρόνι-
 μοὶ τὰς παρατήσον.

Φοβοῦ ἐκεῖνον, ὅπου σὲ φοβᾶται.

Δὲν πρέπει νὰ κάμῃς κανένα πρᾶγμα·
 χωρὶς σοχασμόν.

Οταν ζητᾷς τίποτες πρέπει νὰ ταπεινώ-
 νεσαι, διὰ νὰ ὑψωθῆς λαμβάνωντας τὸ
 ζήτημά σου.

Η οἰκειότης μὲ τῆς μεγάλης εἶναι τόσον κιν-
 δυνώδης, ὅσον εἶναι μιᾶς μεγάλης φωτίας
 φλόγα.

Φυλάσσε ἀπὸ τὴν οἰκειότητα τῶν βασιλέων
 μὲ τσαῖτον σοχασμόν, ὅσον πρέπει νὰ φυ-
 λάττῃς ἀπὸ τὴν φωτίαν τὸ ξηρὸν ξύλον.

Μία κακὴ γυναῖκα εἰς τὸ σπῆτι ἐνὸς καλοῦ
 ἀνθρώπου, εἶναι διὰ λόγου τῆς μία κόλασις
 εἰς τοῦτον τὸν κόσμον.

Εὐθύς μετὰ τὴν ὑπομονὴν, ἔρχεται ἡ ἀρχὴ
 τῆς χαρᾶς.

Οποῖος δὲν πολεμᾷ, φοβᾶται τὸν κίνδυνον,
 καὶ ποτὲ δὲν ἀπολαμβάνει δόξαν.

Μὲ τὴν ὑπομονὴν ἀποκτιῶνται τὰ πλάτη,
 καὶ μὲ τὴν σιωπὴν γλυτώνει τὰς ἀπὸ
 τῆς κινδύνου.

Εἶναι ἀφέλεια τῶν βασιλέων, νὰ περιποιῶνται,
 Δ γ' καὶ

καὶ γὰρ διαυθεντεύου τὰς ἀξίας ἀνθρώπων·
 διατὶ λαμβάνου ἀπ' αὐτῶν ὑπηρεσίας ἀξιοτέ-
 ρας τῶν εὐεργεσιῶν, μὲ τὰς ὁποίας πασχου
 γὰρ τὰς ἐλκύου.

Ο Φιλάργυρος μὲ ὅλον ὅπῃ εἶναι δοσμένος
 εἰς τὸν πλῆτον, δὲν λέγεται ποτὲ, πῶς
 γὰρ εἶναι κύριος τῷ πλῆτι.

Η σχολὴ εἶναι ἡ αἰτία τῶν κακῶν λογισμῶν.

Δ εἶχε τὰς ἐδικὰς σε ἀρετὰς, καὶ μὴ θε-
 μελιώνεσαι εἰς τὴν εὐγένειαν τοῦ γένους
 σε. μὴ ἀναφέρῃς ζωντανὸς διὰ ἀποθαμέ-
 νου, καὶ μὴ δίδῃς ἓνα ἀποθαμένον διὰ ἓνα
 ζωντανόν.

Μὴν εἰπῆς κακὸν διὰ τὰς ἀποθαμένους, διὰ
 γὰρ ἀπομείνη εἰς τὴν ἐνθύμησιν τῶν ἀνθρώ-
 πων τὸ καλόν, ὅπῃ θέλεις κάμη.

Περισσότερον ἀξίζει ἡ καλὴ μεταχείρησις τῷ
 πλῆτι, παρὰ ὅπῃ ἀξίζει ἡ ἀπόκτησις τῆς.

Εἶναι ἴσα δυσυχισμένοι καὶ οἱ βασιλεῖς, καὶ
 οἱ ὑποκείμενοι, ὅταν οἱ ἀξιοὶ καταφρονῶν-
 ται, καὶ οἱ ἀχρεῖοι ἔχου τὰς πρώτας ἀξίας.

Τὰ πλῆτη ὅπου δὲν μεταχειρίζονται πρὸς κυ-
 βέρνησιν τῆς ζωῆς, δὲν ὠφελῶν τίποτες.

Διὰ γὰρ μὴν εἶσαι καταφρονεμένος ἀπὸ τῶν
 κακῶν ἀνθρώπων, πρέπει γὰρ εἶσαι ἡμέρος
 καὶ γλυκὺς μὲ αὐτῶν.

Εἶναι μεγαλύτερον κακόν, γὰρ ἀνταποδώσης τὸ
 κακόν

κακὸν ὅπου ἔπαθες, παρὰ νὰ ἀρχίσῃς νὰ κάμῃς κακόν.

Δὲν λαμβάνομεν ποτὲ ὅλον ἐκεῖνο, ὅπου ἐπιθυμοῦμεν.

Εἰς ἐκεῖνος ὅπῃ σε ζητῶν κανένα πράγμα, ἀποκρίσθαι εἰς τρόπον, ὅπῃ νὰ μὴν κακίσῃς.

Διὰ νὰ παιδεύῃς τὰς Φθονερὰς, τοῦτος εἶναι ὁ τρόπος, νὰ τὰς κάμῃς εὐεργεσίας.

Οἱ ἀδελφοί σου, καὶ οἱ φίλοι σου εἶναι ἐκεῖνοι, ὅπου σε βοηθῶν εἰς τὰς ἀνάγκας σου.

Οὐκ ἔστι Φρονίμη πάσχει, ὅταν τὰ πράγματα εἶναι ἀδύνατα, καὶ ἀποφασισθῶν.

Γενόμενος ὁ ἄνθρωπος μεταδοτικὸς, λαμβάνει καὶ ὁ Θεὸς εὐχαριστίας διὰ τὰ πλάτη ὅπου ἐκεῖνος διαμοιράζει.

Μὴν κάμῃς Φιλίαν μὲ ἄνθρωπον, ὅπου εἶναι θυμώδης.

Οπόταν λαλῆς, λάλει εἰς τρόπον, ὅπου τὰ λόγια σου νὰ μὴν ἔχῃς χρεῖαν ἀπὸ ἐξηγήσεων.

Τὸ πλεόν ακριβὸν καὶ πολυτίμον ἀπόκτημα, εἶναι ὁ πιστὸς φίλος.

Δὲν πρέπει νὰ θάρρῃς εἰς τὰς ἐξώθεν Φαντασίας, διατὶ καὶ τὸ τύμπανον, μὲ ὅλον ὅπου κάμνει τόσον ἤχον καὶ ταραχὴν, εἶναι γεμάτον ἀπὸ ἀνεμον.

Μὴν ἔχῃς συνειδήσιν κακὴν, μὰ ἔχε εἰς τινὰ πράγματα ὀλίγην δυσπιστίαν, διὰ νὰ εἶσαι

είγχερος, νὰ μὴν πιασθῆς ἕξαφνα, μῆτε νὰ γελασθῆς.

Η τὸ κακὸν γένη, ἢ τὸ καλὸν, μῆτε τὸ ἕνα μῆτε τὸ ἄλλο δὲν ὑπομένει ἀδοκίμασον, ἢ χωρὶς τὴν πρέπυσαν ἀνταμοιβὴν.

Η καλὴ ἔκβασις εἰς κάθε ὑπόθεσιν, καὶ μά-
λισα εἰς τὰς πλέον κινδυνώδεις ἀφορμαῖς,
δὲν κρέμεται μῆτε ἀπὸ τὴν δύναμιν, μῆτε
ἀπὸ τὴν βοήθειαν, ὅπου λαμβάνομεν ἀλλαχό-
θεν, ἀμὴ ἀπὸ τὴν φρονημάδα, καὶ ἀπὸ τὴν
καλὴν ὁδηγίαν.

Η φρονημάδα προτιμᾶται τῆς ἀνδρείας,
ἐπειδὴ καὶ ἡ φρονημάδα ἀποτελεῖ πράγματα,
ὅπου ἡ ἀνδρεία δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὰ κατορθώσῃ.

Ο σοφὸς μὲ τὰ λόγια τὴν κάμνει πράγμα-
τα, ὅπου ἑκατὸν στρατεύματα ἐνωμένα δὲν
ἠμποροῦν νὰ τὰ τελειώσῃν.

Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου ἀπὸ τὰ τῶν
ἄλλων ἐλαττώματα διορθώνει τὰ ἐδικά του.

Αὶ χάριτες δὲν ἔχῃ ἀνταμοιβὴν ἀξίαν τῶν
πολλῶν ὑποκλίσεων ὅπου κάμνομεν, διὰ
νὰ τὰς λάβωμεν.

Δὲν πρέπει νὰ συντύχῃς, πρὸ τοῦ νὰ σοχα-
σθῆς ἐκεῖνο, ὅπῃ θέλεις νὰ εἰπῆς, ἕτε νὰ
κάμῃς τίποτε χωρὶς λογαριασμὸν.

Εκεῖνοι ὅπῃ θάρρῃν νὰ εὕρῃν ὠφέλειαν
ἀνάμεσα εἰς τὰς ταραχὰς καὶ τὰς ἀκα-
ταστάσεις.

τασασίας, δὲν λείπην νὰ τὰς προξενῶν.

Δὲν ἤμπορῶμεν ποτὲ νὰ ἔχωμεν φίλους χωρὶς ἐλάττωμα.

Οὔταν ἓνας αὐθεντικὸς ἐπιστάτης ἔχη ὅλην τὴν ἐξουσίαν εἰς τὰς χεῖρας τῆς, καὶ διατάσσει ἐξ ἴσῃ τόσον τὰς μουσικὰς ὑποθέσεις, ὅσον καὶ τὰς καθολικὰς τῆς ἐπαρχίας, εἶναι μέγα θαῦμα, ἀνδρὲν μελετήσῃ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἡγεμονικὴν ἀξίαν, καὶ ἂν δὲν ἀφανίσῃ ἐκεῖνον, ὅπῃ ἤθελε τὸν ἐναντιωθῆ.

Η ἀνάπαυσις τῆς ψυχῆς γίνεται, εἰς τὸ νὰ μὴν ἐλπίζῃς τίποτες κοσμικόν.

Δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσαι ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὅπου φυλάγεσαι, ἀλλὰ μάλιστα ἀπὸ τὸ μέρος, ὅπου λογιάζεις πῶς νὰ εἶσαι σίγῃρος.

Οσοφὸς ὁ ἀδιάκριτος εἶναι ἐνοχλητικὸς εἰς ὅλους.

Καθὼς ἡ καχεξία τοῦ σώματος, δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἀλλαχθῆ εἰς μίαν τελείαν υγείαν. ἔττι καὶ τὰ διεφθαρμένα ἦθῃ, δὲν ἤμπορῶν νὰ ἀλλαχθῶν ποτὲ εἰς ἦθῃ ἐπαινετὰ, καὶ ἀκατάκριτα.

Οὔταν ἓνας ἔχη ἀρετὴν, εἶναι τιμημένος, καὶ προσκυνητὸς εἰς κάθε τόπον. ἀμὴ ὁ ἀμαθὴς εἶναι ξένος καὶ μέσα εἰς τὴν πατρίδα τῆς.

Οποῖος προσέχει εἰς τὸ νὰ ἀποκτήσῃ ἐπισήμας, ἐμπαίνει εἰς τέτοια καταστάσιν, εἰς

τὸ νὰ ἀποκτήσῃ καθε λογῆς πλῆτον.

Οποιος δὲν τελειώνει καθεὶς πρέπει τὰς διαταγὰς, ὅπου τοῦ ἐδόθησαν, λογιάζοντες τον ἐπιτηδεῖον, αὐτὸς εἶναι ἄξιος συγγνώμης. διατὶ πρέπει νὰ λογιάζωμεν, πῶς νὰ ἔβαλεν ὅλην τὴν ἐπιμέλειαν διὰ νὰ τὰς τελειώσῃ, μὰ δὲν ἐδυνήθῃ.

Οποιος ἔχει εἰς τιμὴν, καὶ περιποίησιν τὰς κακὰς ἀνθρώπων καὶ ἀχαρίστους, κυβερνᾷ ἀκάνθια, καὶ θρέφει ὄφεις μέσα εἰς τὸν κόλπον τῆς.

Κάμνε καλὸν εἰς τὸν κακὸν, διατὶ θέλεις τὸν κάμη νὰ γένη καλός.

Τὰ ἀληθινὰ πλῆτη γέγονται εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ ὄχι εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῶν πολλῶν ὑπαρχόντων. καὶ ἡ Φρονιμάδα εὐρίσκεται εἰς τὸν νοῦν, καὶ ὄχι εἰς τὰς χρόνας.

Εἷνας ὄβλος συνηθισμένος νὰ κάμνη κακὸν, δὲν ἀποθνήσκει ἂν δὲν κάμνη καὶ εἰς τὸν αὐθύντην τῆς ἀχαρισίαν.

Οἱ βασιλεῖς εἶναι βασιλεῖς, διατὶ ἔχου ἀνθρώπων. καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἠμποροῦν νὰ ζήσου εὐτυχισμένοι χωρὶς βασιλέα.

Εσὺ ὅπου εἶσαι εἰς μίαν ἀξίαν, διατὶ ξεφορτάνεις εἰς τοῦ ἄλλου τὰς ὤμους μίαν ὑπόθεσιν, ὅπου τυχαίει ἐσένα; καὶ διατὶ διαβάλλεις τὰς ἄλλους διὰ μίαν κακίαν, ὅπου τὴν

τὴν ἑκάμεις ἐσὺ ὁ ἴδιος.

Κάθε ἔργον ζητᾷ καὶ μίαν μερικὴν ἔκβασιν.

Αὐξάνων τὰ πλῆθη κατὰ τὸ μέτρον, ὅπου
διαμοιράζονται εἰς τὴς πτωχάς.

Η πολλὰ μεγάλη ὑπόληψις βάλλει τὸν ἄνθρω-
πον πολλάκις εἰς μεγάλας περιπλοκάς.

Ο ἄνθρωπος ἂν καὶ νὰ εἶναι πτωχός, ὅμως
δὲν γίνεται καταφρονημένος, καθὼς καὶ
τὸ λεοντάρι ἂν καλὰ καὶ νὰ εὐρίσκεται εἰς τὴν
άλυσον, ὅμως εἶναι πάντοτε ἀνδρεῖον.

Τὰ καλὰ ἔργα κάμνων εὐτυχισμένην τὴν ζωὴν.

Ο ποῖος δίδει συμβαλὴν, δὲν ἔχει χρέος νὰ
δώσῃ ἄλλο παρὰ συμβαλὴν. εἰ δὲ νὰ τὴν
τελειώσῃ ἀρμόζει εἰς ἐκεῖνον, ὅπου τὴν δέχεται.

Τὰ πλῆθη, καὶ τὰ παιδιά δὲν προξενῶν
ἄλλο, πᾶρεξ δυστυχίας.

Ο νέος, ὅπου ἔχει γέροντος γνῶσιν, λογίζε-
ται ὡσὰν ἕνας γέροντας ἀνάμεσα εἰς τὴς
σοφάς.

Ενας δίκαιος ἡγεμῶν, εἶναι εἰκὼν, καὶ τύπος
τοῦ Θεοῦ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν.

Η δάλευσις ὅπου γίνεται εἰς τὴς μεγάλας,
παρομοιάζεται μὲ τὴν θάλασσαν, εἰς τὴν
ὁποίαν ὅσον πλεῖα προχωρεῖ τινὰς, τόσον
περισσότερον κινδυνεύει.

Η ἀλήθεια εἶναι πικρὰ καὶ σκληρὰ εἰς ἐκείνας
ὅπου δὲν θέλουν νὰ τὴν ἀκέσων.

Δέν ἠμπορεῖ νὰ Φθάσῃ τινὰς εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῶν θείων πραγμάτων, πάρῃξ μὲ τὴν τελείαν ἐγκατάλειψιν τῶν γήινων.

Παρευθὺς ὅπου ἡ ἀρετὴ ἀρχίζει νὰ λάμπῃ, ἡ κακία τὴν κατατρέχει μὲ αὐθάδεια.

Ο ἄνθρωπος δὲν ἔχει μεγαλῆτερον ἐχθρὸν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς.

Η ζωὴ τῆς τοῦ κόσμου, εἶναι ἓνα παιδικὸν παιγνίδι.

Δέν ἠμπορεῖς νὰ εἰπῆς, πῶς ἐσοχάσθῃς καλὰ τὸ ἔργον ὅπου κάμνεις, ὅταν τὸ τέλος δὲν συμφωνῇ μὲ τὸ πρᾶγμα ὅπου ἐπρόβαλες.

Εκείνον τὸν Φίλον πρέπει νὰ μὴν τὸν λογιάζῃς Φίλον, διὰ τὸν ὁποῖον ἀναγκάζεσαι νὰ περιπατῆς μὲ σοχασμῆς.

Διὰ νὰ ὠφελῇσθῇς ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου ἐπιθυμᾷς, μὴν ἐπιθυμᾷς πρᾶγμα ὅπου δὲν σε πρέπει.

Ανάμεσα εἰς τὴς ἀδιαντρόπῃς ἀνθρώπῃς, εἶναι εἰς κάποιον τρόπον συγχωρημένον νὰ χωρατεύῃ τινὰς. πλὴν αὕτῃ ἡ ἐλευθερία δὲν πρέπει εἰς ἐκείνῃς, ὅπου ἐπαγγέλλονται νὰ εἶσαι σοφοί.

Η πλεονεξία εἶναι μία ἀρρώστια πολλὰ κινδυνώδης, ὡσὰν ὅπῃ πολεμᾷ τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν καρδίαν. καὶ τόσον εἶναι βλαβερά, ὅπου καθένας ξεμακρύνει ἀπὸ ἐκείνῃς, ὅπῃ
πάσχον

πάσχον τοιαύτην ασθένειαν.

Οί πλέον κακί άνθρωποι είναι εκείνοι ὅτι
δὲν θέλουν νὰ συγχωρήσων.

Δὲν ἔμπορῆ κανεὶς νὰ ἀποφύγῃ τὸ μελλόν-
μενον, καθὼς λέγεται, ὅμως εἶναι καλόν,
νὰ μὴν κάμῃ τινὰς τίποτες χωρὶς προσοχασμόν.

Οποῖος χαρίζει μὲ πρόσωπον χαρῆμενον,
κάμνει διπλὴν τὴν χάριν.

Η εὐγένεια δὲν εἶναι τελεία, ἀνισῶς καὶ δὲν
βασιᾶται μὲ τὰ καλὰ ἔργα.

Η κατηγορία καὶ ἡ διαβολή, δὲν παύουν ποτὲ,
ἀν δὲν ἀφανίσων τὸν ἀθῶον, ὅπου μίαν
φορὰν ἐπιχειρήσθησαν νὰ τὸν πολεμήσων.

Εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς σου, φρόντισε διὰ τὰ
πράγματα, ὅτι ἔπαράβλεψες εἰς τὴν ἀρχὴν.

Πρέπει νὰ θεμελιώσῃς περισσότερον εἰς τὴν
ὑπόσχεσιν τῶν χρησίμων ἀνθρώπων, παρὰ
εἰς τὰ χρεῖα τῶν κακῶν πληρωτῶν.

Εἷνας ὑπηρέτης ὅτι ἀναγκάζει τὸν βασιλέα
τε, νὰ μὴν φυλάξῃ τὸν λόγον τε, κάμνει
μίαν κακίαν, καὶ μίαν ἀποσασίαν.

Η δικαιοσύνη προσενᾶ περισσότερον καλόν,
παρὰ τὰ μεγάλα στρατεύματα. καὶ δια-
φεντεύει ἀσφαλέστερα, παρὰ ὅτι μᾶς δια-
φεντεύων τὰ δυνατώτερα κάσρη.

Οί φίλοι ὅπου ζητῶν μοναχὰ τὸ σύμφερόν
της, εἶναι ὡσάν τὰ κακὰ σκυλία, ὅπου
ἄλλο

ἄλλο δὲν ἐπιθυμῶν, παρὰ νὰ εἶναι πάντοτε
τριγύρω εἰς μίαν τράπεζαν.

Μὴν συχνάζεις μὲ ἐκείνης, ὅπῃ δὲν γνωρίζον τὴν ἐπιτηδειότητά σου.

Η τιμὴ καὶ τὸ σέβας εἶναι, ἡ Φιλίας ὁ σύνδεσμος.

Τὸν θυμὸν πρέπει νὰ τὸν ἡμερώνῃ ἢ μετριότης, καὶ ὄχι ἢ αὐσηρότης. ἐπεὶ καὶ διὰ νὰ σβέσῃς μίαν πυρκαϊάν, καλλίτερον εἶναι νὰ ρίξῃς νερὸν, παρὰ Φωτίαν, διατὶ ἡ Φωτὶα τὴν αὐξάνει περισσότερον.

Πέντε πράγματα εἶναι τὰ πλέον ἀνωφελῆ εἰς τὸν κόσμον. μία λαμπάδα ἀναμένη τὸ μεσημέρι. ἓνα εὐμορφὸν πρόσωπον ἔμπροσθεν εἰς ἓνα τυφλὸν, μία περισσὴ βροχὴ εἰς μίαν ἔρημίαν, ἢ εἰς μίαν ἄκαρπον πεδιάδα. μία πλυσιοπάροχος τράπεζα ἔμπροσθεν εἰς χορτασμένους ἀνθρώπους. καὶ ἡ ἀλήθεια ὅπου ἐπισημονικῶς προβάλλεται εἰς ἓνα ἀμαθῆ.

Ο ἄνθρωπος γίνεται ἔντιμος, καὶ ἄξιος εὐλαβείας, ἀπέχωντας ἀπὸ τὰς δολιότητας, καὶ ἀπὸ τὰ πλανήματα.

Τέσσαρα πράγματα χαροποιῶν ἐξαιρέτως τὰ ὄμματα. μία πεδιάδα σολισμένη μὲ ἄνθη. ἓνα τρεχάμενον νερὸν, ἓνα ἄδολον κρασί, καὶ ἡ παρυσία τῶν φίλων.

Αἰ ἐπισημαί, καὶ τὰ εὐμορφα μαθήματα χωρὶς τὴν πράξιν, εἶναι ὡσὰν ἡ κηρίθρα

ὅπῃ δὲν ἔχει πλέον μέλι, ὡσάν ὁ λόγος ὅπῃ δὲν ἀποτελεῖ τίποτες, καὶ ὡσάν ἓνα δένδρον χωρὶς κλαδία, ὅπῃ δὲν εἶναι καλόν, παρὰ διὰ τὴν φωτίαν.

Μὴ συιανασρέφεται μὲ τὸν ἀμαθῆ, ὅπῃ λογιάζει πῶς εἶναι σοφός.

Μὴν παύης νὰ λέγης τὴν ἀλήθειαν, ἀν καλὰ καὶ νὰ ἠξεύρης πῶς εἶναι μισητή.

Ο ἀριθμὸς τῶν ξένων εἰς τὴν τράπεζάν σε, εἶναι ἡ εὐλογία τοῦ σπητίε σε.

Πέντε πράγματα εἶναι ἀνωφελῆ, ὅταν δὲν εἶναι συντροφιασμένα μὲ ἄλλα πέντε. ὁ λόγος χωρὶς ἀποτέλεσμα. τὰ πλάτη χωρὶς οἰκονομίαν, ἡ ἐπιστήμη χωρὶς τὰ καλὰ ἠθῆ. ἡ ἐλεημοσύνη χωρὶς καλὸν σκοπὸν, καὶ ἡ ζωὴ χωρὶς τὴν υἰεΐαν.

Αν ἐσὺ θέλῃς, ὅτι ὁ ἐχθρὸς σε νὰ μὴ μάθῃ τὸ μυστικόν σε, μὴν τὸ φανερώσης εἰς τὸν φίλον σε.

Η φιλαργυρία, ἡ ἐπιθυμία, καὶ ἡ φιλαυτία εἶναι τρεῖς πράγματα, ὅπῃ ὀλιγοσεύειν τὴν ζωὴν.

Ο εὐγενής, ὅπῃ ζῆ χωρὶς καμίαν ἀξίαν, δὲν πρέπει νὰ βάλλεται εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ζωντανῶν.

Αν θέλῃς νὰ ζῆσῃς χωρὶς σύγχυσιν εἰς τὴν ἀξίαν σε, κάμνε ἔργα ἀξία τοῦ χαρᾶ-
κτῆρος.

κτῆρος, ὅπῃ ἔχεις.

Οταν οἱ ὑποκείμενοι ἀδικῶνται ἀπὸ τῆς αὐθεντικῆς ὑπηρετίας, καὶ δὲν ἤμπορῶν νὰ δώσων εἰδήσιν τοῦ ἡγεμόνος τῆς, μετὸ νὰ τῆς ἐμποδίζει ἡ μεγάλη ἐξουσία τῶν ἀρχόντων, ἡ τύχη τῆς εἶναι παρόμοιος μετὸ ἐνὸς ἀνθρώπου τύχην ὃ ὁποῖος σενοχωρῶμενος ἀπὸ τὴν δίψαν, σιμώνει εἰς τὸν νεῖλον τὸν ποταμὸν διὰ νὰ πῖν, μὰ ἐκεῖ εὐρίσκωντας ἕνα κροκόδειλον, ἡ θεωρία ἐκείνη τοῦ σηκώνει τὸν πόθον ὅπῃ εἶχε διὰ νὰ πῖν νερόν.

Μοναχὸς ὃ τάφος ἤμπορεῖ νὰ καταδαμάσῃ τὴν ἐπιθυμίαν.

Εἶναι καλλίτερον νὰ ἀποθάνῃς ἀπὸ τὴν πείναν, παρὰ νὰ πάρῃς τὸ ψωμὶ τῶν πτωχῶν.

Τὰ φαγητά εἶναι ἡ τροφή τοῦ σώματος, καὶ αἱ καλαὶ συνομιλίαι εἶναι ἡ τροφή τῆς ψυχῆς.

Εκείνοι ὅπῃ κάμωσιν τὰ πλέον ἄτοπα κακὰ, εἶναι εἰς κάποιον τρόπον πλέον ὑποφερτικοί, παρὰ ὅπῃ εἶναι ἕνας πτωχὸς ὑπερήφανος.

Τὸ ψεῦμα βασᾶ μίαν μοναχὴν σιγμὴν, μὰ ἡ ἀλήθεια μένει ἕως τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως.

Οἱ αὐθεντάδες εἶναι ὡσὰν αἱ εὐμορφίαι. μία εὐμορφία, ὅσον ἔχει περισσότερας ἀγαπητικῆς, τόσον ἔχει μεγαλητέραν δόξαν.

τοιχοτρόπως, ὅσον εἶναι πλεόν πολυάνθρωπος ἢ αὐτὴ ἐνὸς ἡγεμόνος, καὶ γεμάτη ἀπὸ ἀρχοντας, τόσον εἶναι πλεόν τιμημένος, καὶ δοξασμένος ὁ ἡγεμών.

Η' μεγαλητέρα καταισχύνη, ὅπου λαμβάνει ὁ ἄνθρωπος, εἶναι, ὅταν ἐκεῖνο ὅπῃ ἐπρόβαλλε, γνωρίζεται φανερά πῶς εἶναι ψεῦμα.

Η' μεγαλητέρα κακία εἶναι, τὸ νὰ ἤμπορῆς νὰ κάμης καλὸν εἰς ἄνθρωπον, ὅπῃ ἔχει χρεῖαν, καὶ νὰ μὴ θέλῃς.

Τὰ καλὰ ἤθη πρέπει νὰ εἶναι ὁ ψυχικὸς σολισμὸς τῶν ἀνδρῶν, καθὼς τὸ χρυσάφι βσαι ὁ σωματικὸς σολισμὸς τῶν γυναικῶν.

Α' νίσως ἢ τινὰς σὲ ἐλέγχει διὰ τὰ ἐλαττώματά σου, μὴν ἔχῃς κακὴν καρδίαν ἐναντίον τῆς, ἀλλὰ λυποῦ διὰ τὰ πράγματα, ὅπου σε λέγει.

Η' ἐπισημήν εἶναι βλαβερά εἰς ἐκεῖνον, ὅπῃ τὴν ἔχει, ὅταν δέν εἶναι συντροφιασμένη μὲ τὴν φρονιμάδα, ἢ μὲ τὴν καλὴν μεταχείρησιν.

Α' ἰ κινδυνώδεις συνομιλίας εἶναι χειρότερας ἀπὸ τὰ φαρμακερὰ φαγητά.

Α' ν δὲν θέλῃς νὰ εἶσαι κακὸς φίλος, μὴν εἶσαι ἐκδικητής.

Εἶναι ἕξ πράγματα, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ θεμελιώνῃς τὰς ἐλπίδας σου. ἢ σκιά μιᾶς μικρᾶς νεφέλης, διατὶ διαβαίνει.

ἡ Φιλία τῶν κακοτρόπων, διατι περιττὸ ὡσαν ἀτραπή. ἡ ἀγάπη τῶν γυναικῶν, διατι πάντες μὲ κάθε παραμικρὰν ἀφορμὴν. ἡ εὐμορφία, διατι εἰς τέλος ἀφανίζεται, μὲ ὅλον ὅπῃ εἶναι ἡ πλεῖα τελεία. τὰ ψεύτικα ἐγκώμια, διατι καταπτῶσιν εἰς τὸ ἔδεν. καὶ τέλος πάντων τὰ πλῆθη, καὶ τὰ καλὰ τέττα τοῦ κόσμου, διατι φθείρονται.

Αν ἐπιθυμᾷς νὰ ζήσης χωρὶς πίκραν, μὴν ἐννοιάζουσαι διὰ τὰ πράγματα ὅπῃ συμβαίνου εἰς τὸν κόσμον.

Διὰ νὰ μὴν λάβῃς κανένα ὄνειδισμὸν, μὴν σηκώσης ἀπὸ τὸν τόπον τε ἐκεῖνο, ὅπῃ εἰσὺ δὲν τὸ ἔβαλες.

Ενας κακὸς ἄνθρωπος εὐτυχὴς, εἶναι ἀνάξιος τῆς εὐτυχίας τε.

Διὰ νὰ μὴν ξεσκεπάζονται τὰ ἐδικάου ἐλαττώματα, μὴ ξεσκεπάζης εἰσὺ τὰ τῶν ἄλλων.

Μὴν κάμνης τίποτες μὲ πάθος, διατι ἔττει θέλεις ἐλευθερωθῆ ἀπὸ μίαν μακρὰν μετανοήσιν.

Αν θέλης νὰ ἀποκτήσης τιμὴν, κάμνε τιμὴν εἰς τὴς ἄλλας.

Διὰ νὰ εἶσαι εἰς ὅλους δεκτὸς, ἄρμολζε τὰ λόγια σου κατὰ τὴν κλίσιν, καὶ θέλησιν τοῦ καθενός.

Μὴ γελάου

Μὴ γελαῖς χωρὶς ἀφορμὴν, διατὶ τὰ τέτοια
γέλοια εἶναι διπλὴ τρελάδα.

Τὰ ἔυμορφα μέτωρα εἰς τὴν συνομιλίαν, εἶναι
ὡσὰν τὸ ἄλας εἰς τὰ φαγητά.

Μεταρίζε με τῆς ὁμοίης σε, διὰ νὰ μὴν
σὲ Φανῆ παράξενον, ἀνίσως καὶ σὲ ἀν-
ταποδώσῃν μέτωρον διὰ μέτωρον.

Κάθε ἀνθρώπος γίνεται ὅμοιος μὲ ἐκείνης,
ὅπῃ συνανασφύεται.

Μὴ μαλώνης ποτὲ μὲ κανένα. τὰ μαλώ-
ματα δὲν πρέπῃν εἰς τὸν χεῖσιμον ἀνθρώ-
που. αὐτὰ εἶναι ἴδια τῶν γυναικῶν, καὶ τῶν
μικρῶν παιδίων.

Τὰ πλέτη τὰ καλὰ ἐξοδιασμένα εἶναι
ἐκεῖνα, ὅπῃ δίδονται διὰ ἀγάπην Θεῷ.

Η θεραπεία μιᾶς τεθλιμμένης καρδίας
εἶναι, νὰ ἀφεθῇ τινὰς εἰς τὸ θῆλημα τοῦ
Θεῷ.

Ανίσως καὶ ἡ ἀφορμὴ σὲ ἀναγκάζῃ νὰ ἔλθῃς
εἰς κρίσιν, μὴν εἰπῆς ὅλα ἐκεῖνα ὅπῃ
ἤξεύρεις ἐναντίον τοῦ ἀντικρινομένου σε. κάμε
τρόπον τινὰ, ὅπῃ νὰ μείνῃ καὶ ἄδεια, νὰ ἔλθῃς
εἰς καμίαν συνήβασιν μὲ λόγον τε.

Η κακὴ ἐπιθυμία εἶναι τῆς ψυχῆς ἡ ἀρρώστια.

Τὰ λόγια εἶναι τὸ σημάδι τῆς γνώσεως τῆ
ἀνθρώπου, καὶ τὰ ἔργα τε εἶναι τὸ σημεῖον
τοῦ βίου τῆς καρδίας τε.

Εἶναι πλέον δύσκολον νὰ φυλάξῃ τινὰς καλὰ
τὰ πλῆτη, παρὰ νὰ τὰ ἀποκτήσῃ.

Ολίγα πλῆτη κυβερνημένα μὲ οικονομίαν,
ἀξίζεν περισσότερον, παρὰ οἱ μεγάλοι
θησαυροὶ κακὰ μεταχειρισμένοι.

Η ὑψωσις τῶν ἀνθρώπων, ὅπῃ δὲν ἔχουν
καμίαν δόλυσιν μὲ τὴν αὐθεντίαν, γίνεται
λύτης αἰτία εἰς τὰς χρησίμους.

Τὰ μεγάλα ἔξοδα φέρνεν τὸν ἄνθρωπον εἰς
πτωχείαν,

Η μεγαλειότης τῶν βασιλέων φαίνεται,
ὅταν κάμνεν δικαιοσύνην.

Μὲ τὸν κόπον ἀποκτᾶται ἡ ἀνάπαυσις, καὶ
ἡ υἰγεία τοῦ σώματος.

Οσον ἠμπορεῖς, ὀλιγώτερα ἄσπρα δάνειζε
τὸν φίλον σου, διὰ νὰ μὴν ἔλθῃς εἰς κίν-
δυνον νὰ τοῦ τὰ ζητήσῃς. εἰ δὲ ἔχῃς χρέος νὰ
τὸν δανείσῃς, λογίασαι πῶς τοῦ τὰ ἐχάρισες,
καὶ μὴν τὰ γυρεύσῃς πλέον, ἀλλὰ πρὸς μενε
νὰ σὲ τὰ ἐπιτρέψῃ αὐτός τε.

Η παρηγορία τῶν λυπημένων εἶναι, νὰ ἰδῶν
τὰς φίλους τε.

Οφίλος εὐκολα γίνεται ἐχθρὸς, καὶ ἀφ' οὗ
γένῃ μίαν φοράν ἐχθρὸς, εἶναι δύσκολον
νὰ γένῃ πάλιν φίλος.

Εἶναι ἓνα ἐλάττωμα κινδυνῶδες εἰς τὰ κα-
τορθώματα, ὅταν τὰ ἐπιχειρισθῇ τινὰς
μὲ βίαν,

μὲ βίαν, καὶ μὲ πολλὴν γληγοράδα.

Η εὐγλωττία εἶναι πηγὴ τοῦ πλῆγῃ.

Μοίραζε ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά σῃ εἰς ἐκείνους, ὅπῃ εἶναι ἄξιοι, μὰ φυλάσσε νὰ μὴν ἐπιθυμήσης ἐκεῖνα ὅπῃ ἔχον οἱ ἄλλοι, διὰ νὰ σὲ πειτεύῃ πῶς εἶσαι ἀληθινὰ ἄνθρωπος γενναῖος.

Αν θέλῃς νὰ εἶναι φρονίμη ἡ γυναῖκά σῃ, μὴν τὴν πάσης μεγαλητέραν ἀπὸ τὴν κατὰσασίν σῃ.

Ο πατὴρ πρέπει νὰ εἶναι αὐστηρὸς, καὶ σοβαρὸς εἰς τὰ παιδιά τῃ, διὰ νὰ μὴν τὸν καταφρονῇ, ἀλλὰ νὰ τὸν φοβῆται πάντοτε.

Τίμα τὸν πατέρα σῃ, διὰτὶ καὶ τὰ παιδιά σῃ θέλῃν σὲ τιμῆση.

Φυλάσσε ἀπὸ ἕνα φίλον, ὅπου ἀγαπᾷ τὸν ἐχθρόν. σῃ.

Ο βαθμὸς τῆς μαθήσεως εἶναι ὑψηλότερος ἀπὸ ὅλης τῆς βαθμῆς τῶν ἄλλων ἀξιωματῶν.

Πρέπει νὰ χαλάσης τὴν φιλίαν παντελῶς μὲ ἐκείνους τῆς φίλης, ὅπῃ χωρὶς αἰτίαν τὴν χαλῆν μὲ λόγῃ σῃ.

Κανένας δὲν εἶναι χωρὶς ἐλάττωμα, ὅμως ἐστὶ κάμε τρόπον, ὅπῃ νὰ μὴν τὸ ἔχῃς.

Πρέπει νὰ γίνεσαι φίλος τῶν κακῶν, καθὼς καὶ τῶν καλῶν, διὰτὶ μερικαῖς φοραῖς ἡμπορεῖς νὰ ἔχῃς χρεῖαν ἀπὸ τὴν βοήθειαν τῶν

κακῶν, ὡσάν κ' ἀπὸ τὴν βοήθειαν τῶν καλῶν.

Η χαρὰ τῆς ζωῆς προέρχεται ἀπὸ τὴν καθαράν συνείδησιν.

Εἴνα δράμι μάλαμα νὰ χαρίσης εἰς ἕνα πτωχὸν ἀπὸ τῆς συγγενείας σα, ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ ἑκατὸν δράμια χαρισμένα εἰς ἄλλον τινὰ ὅπῃ εἶναι ἔξω τῆς συγγενείας σα.

Μέτρα καθένα κατὰ τὸ μέτρον τῆς.

Πρέπει νὰ ἐμεισθῆν ἀπὸ τὸ μέρος μᾶς πιστοὶ, καὶ ἄδολοι εἰς τὰς Φιλίας, καὶ νὰ ζήσωμεν τοικτοτρόπως μὲ τῆς φίλους μας, ὡσάν νὰ μέλλην νὰ χαλασθῆν καμίαν ἡμέραν τὴν Φιλίαν μὲ λόγῳ μας, διατὶ τίς ἤξεύρει, ἂν ἕως τέλους δὲν φθάσθῆν νὰ γένῃν ἐχθροὶ μας.

Συνανασρέφῃ μὲ κάθε ἄνθρωπον, κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἀξίας τῆς.

Ο πτωχὸς δὲν πρέπει νὰ κάμῃ Φιλίαν μὲ ἕνα δυνατώτερον τῆς, διατὶ ἐκεῖνοι ὅπῃ εἶναι μεγαλύτεροί μας, δὲν μᾶς ἀγαπῶν ποτὲ ἀληθινὰ, καὶ καθὼς πρέπει.

Αν σοχασθῆ ὁ ἄνθρωπος πόθεν εὐγῆκεν, εἶναι παράξενον ἂν ἠμπορέσῃ μετέπειτα νὰ καυχῆσθῆ.

Η καλὸν, ἢ κακὸν κάμνει, τὸ κάμνει διὰ λόγῳ τῆς καθένας.

Μὴν κάμνης Φιλίαν μὲ ἀνθρώπου, ὅπῃ κοιτάζην μόνον τὸ συμφέρον τῆς, διατὶ αὐτοὶ

αὐτοὶ προσέχων εἰς τὴν ὠφέλειάν τῆς, καὶ ὄχι εἰς τὴν φιλίαν σα.

Εἰς δύο λογίων ἀνθρώπων μὴν θάρρυνεσαι ποτὲ, εἰς ἓνα δυνατὸν ἐχθρὸν, καὶ εἰς ἓνα πλάσῃ φίλον.

Εἰς κάθε γωνίαν τοῦ κόσμου, ὅλον ἔχεις τὴν νὰ πάθῃς.

Μὴν γένῃς ἐχθρὸς ἐνός, ὅπως εἶναι δυνατώτερος ἀπὸ λόγου σα.

Εἶναι καλλίτερον νὰ σολίζῃς τὰ ἔσωθεν, παρὰ τὰ ἔξωθεν.

Ὅποιος δὲν ἔχει φίλους, εἶναι ξένος ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκειται.

Τὸ νὰ μὴν ἐμπιστεύεται ἕκολα τινὰς, εἶναι σημεῖον γνώσεως, καὶ φρονιμάδας.

Αἰ τρυφαίς ὅπως ἀπολαμβάνεις εἰς τούτον τὸν κόσμον, δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἀπάταις.

Ανίσως καὶ εἶσαι διαβαλμένος διὰ κανένα κακὸν ἔργον, πάσχισε νὰ ἀθωωθῇς.

Αν ἔχῃς καμίαν προσαγὴν νὰ τελειώσῃς, τελειώσέ τὴν μοναχὸς, καὶ χωρὶς σύντροφον, διὰ νὰ τὴν τελειώσῃς καθὼς πρέπει, καὶ διὰ νὰ λάβῃς τὸν ἔπαινον, ἀπ' ἐκεῖνον ὅπως σὲ ἐπρόσβαξεν.

Αν σὲ ζητήσῃ συγχώρησιν διὰ κανένα σφάλμα, ὅπως σὲ ἔκαμαν, συγχώρησε παρευθὺς, καὶ λογίασαι πῶς δὲν σὲ ἔκαμαν

τὴν ὕβριν, παρὰ διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν
πραότητά σου.

Οἰσοφοὶ εἶναι οἱ ἀληθινοὶ ἄρχοντες, καὶ οἱ
ἀληθινοὶ κύριοι εἰς κάθε φυλὴν, καὶ τόπον.

Μὴ βλάβῃς κανένα, διὰ νὰ μὴν ἔχῃς χρέος
νὰ ζητήσῃς συγχώρησιν.

Τὰ ἀτακτα ἦθη, εἶναι μία μέθῃ εἰς τὰς
ἀνθρώπους.

Αν τὸ πρῶγμα σὲ ἀναγκάσῃ νὰ ζητήσῃς
συμπάθειον, ζήτησαί το προθύμως, διὰ νὰ
ἀποφύγῃς τὸ ὄνειδος, πῶς εἶσαι πεισματάρης.

Η ὑψώσεις τῶν ἀνθρώπων σέκεται, εἰς τὴν
ταπείνωσιν.

Μὴν γυρεύῃς μίαν ἀξίαν, ὅπῃ δὲν σὲ
πρέπει.

Δὲν εἶναι κανένα σφάλμα τόσον μεγάλο,
ὅπῃ νὰ μὴν εἶναι ἀξίον συγχωρήσεως.

Η ἐντροπὴ τοῦ ἐπισήμονος εἶναι, τὸ νὰ ἔχῃ
ὀλίγην ἐπισήμην.

Ολίγος σοχασμὸς εἰς τὰς πράξεις, ἀξίζει
περισσότερον, παρὰ τὰ πολλὰ ἔργα, ὅπῃ
γίνονται χωρὶς ἐκλογὴν, ἢ χωρὶς σόχασιν.

Τὰ ἄσπρα σε μαλία εἶναι τὰ προμηνύματα
τοῦ θανάτου σου.

Ενας ἀπὸ τὰς νόμους τῆς φιλίας εἶναι, τὸ νὰ
μὴν εἶσαι ἐνοχλητικὸς, εἰς τὰς φίλους.

Οποῖος εὐρίσκεται εἰς τὴν δόλυσιν τῶν
βασιλέων,

Βασιλέων, καὶ τῶν μεγάλων ἀνθρώπων, πρέπει νὰ φυλάξῃ πέντε πρᾶγματα, διὰ νὰ μὴν δώσῃ αἰτίαν τῶν ἐχθρῶν τῆ νὰ τὸν κάμῃν κακόν. πρῶτον, δὲν πρέπει νὰ φανῇ ποτὲ ψεύσης εἰς τὸν αὐθέντην τῆ. δεύτερον, ποτὲ νὰ μὴν συντύχῃ κακόν διὰ κανένα ἔμπροσθεν τῆ. τρίτον, ποτὲ νὰ μὴν τοῦ ἐναντιωθῇ εἰς κανένα πρᾶγμα. τέταρτον, νὰ μὴν κάμῃ τίποτες ἐναντίον τῶν πρῶτων τῆ. καὶ πέμπτον, νὰ μὴ φανερωσῇ εἰς κανένα τὸ μυστήριον, ὅπου ἤθελε τοῦ θάρρευσῃ.

Χάνεται ἡ τιμὴ, ὅπου προέρχεται ἀπὸ τὰ πλάτη, ὅταν αὐτὰ ἀρχίσῃν νὰ ὀλιγοσεύῃν.

Η ἀνθρωπία σέκεται ἐξαιρέτως εἰς τρία πρᾶγματα. εἰς τὸ νὰ κάμῃ τὰ ὅσα τινὰς ὑπεσχέθη. εἰς τὸ νὰ μὴν κάμῃ τίποτες ἐναντίον τῆς ἀληθείας. καὶ εἰς τὸ νὰ εἶναι εὐτακτος εἰς τὰς πράξεις τῆ.

Η ὑπομονὴ θέλει σὲ κάμῃ, νὰ εὐγάλῃ εἰς τὸ κεφάλι καθεὺν ὑπόθεσιν.

Εἶναι τύραννος τοῦ ἑαυτοῦ τῆ, ὅποιος ταπεινώνεται ἔμπροσθεν εἰς ἐκείνης, ὅπῃ δὲν τὸν μετρήσῃ, καὶ προσκυνᾷ ἐκείνης, ἀπὸ τῆς ὁποίας δὲν ἐλπίζει καμίαν ὠφέλειαν.

Οταν ἕνας φθονᾷ, δὲν σοχάζεται πλέον μήτε τὸ χρέος τῆς εὐσεβείας, μήτε τῆς

νόμος τῆς δικαιοσύνης.

Τὰ ταξίδια δίδων γνῶσιν, μᾶς διδάσκων τὴν ἀρετὴν, καὶ μᾶς ἀνοίγων τὴν σφάταν διὰ νὰ ἀποκτήσωμεν πλάτη.

Ο ἄνθρωπος κλίνει νὰ γένη ἐχθρὸς, ὅταν δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ τῆς συμβουλῆς τοῦ φίλου τς.

Ο ἄνθρωποι φανερώων τὴν τρελάδα τς εἰς πέντε διαφορετικὰς περιστάσεις. ὅταν θεμελιώνων τὴν εὐτυχίαν τς ἐπάνω εἰς τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων. ὅταν θέλων νὰ τς ἀγαπήναι γυναῖκες σαικῶς, δείχνοντες πρὸς αὐτὰς πλεον μῖσος, παρὰ ἀγάπην, ὅταν πᾶσχων νὰ φανῶν ἐνάρετοι ἀνάμεσα εἰς τὰς τρυφὰς, καὶ εἰς τὰς ἡδονὰς. ὅταν ζητῶν νὰ κάμων φίλος, μὴν ἐλπίζοντες καμίαν εὐφέλειαν ἀπ' αὐτῆς καὶ ὅταν ὄντες φίλοι, δὲν θέλων νὰ κάμων τίποτε, πρὸς βοήθειαν τῶν φίλων τς εἰς τὴν χρείαν τς.

Ο ἄνθρωπος φυλάττεται, καὶ ἐλευθερώνεται ἀπὸ κάθε κακὴν ὑπόληψιν μὲ τὴν ἀπλότητά τς.

Η σιωπὴ εἶναι ἓνα κάλυμμα, ὑποκάτω εἰς τὸ ὁποῖον κρύπτεται ὁ ἀμαθής.

Η πλεῖα βλαβερὰ πλεον εἶναι ἐκείνη, ὅπῃ προέρχεται ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ φίλου.

Ο ποῖος ἐξοδιάζει περισσότερον ἀπὸ τὸ εἰσόδημά τς,

δημά τε, ἕως τέλους πτωχεύει.

Η τάξις, καὶ ἡ συμμετρία εἶναι ἐπαινετὴ εἰς ὅλα τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐξαιρέτως εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς οἰκονομίας.

Οἱ πτωχοὶ ἔχον πάντοτε τὰ χέρια ἄδεια, καὶ δύσκολα ἀπολαμβάνον ἐκεῖνο ὅπου ἐπιθυμῶν.

Οἵποιοι εἶναι σκληροκάριος, εἶναι χειρότεροι ἀπὸ τὸν ἀκριβόν.

Κάθε ἄνθρωπος πάντοτε προκόπτει καλλίτερα εἰς τὴν τέχνην τε, παρὰ εἰς ἄλλο πρᾶγμα.

Καθὼς τὸ νερὸν, μὲ ὅλον ὅπῃ νὰ εἶναι κα-
θαρόν, δὲν δύναται νὰ ἀσπρίσῃ ἕνα ῥῆχον
μαῦρον. ἕτω καὶ ἡ καλὴ νεφεσία δὲν ἠμπορεῖ
νὰ μεταβάλλῃ μίαν κακὴν φύσιν.

Οταν σιμώνῃς εἰς τὰς μεγάλας, ἡ προση-
γορία σε ἄς εἶναι σύντομος, σύντυχε ὀλί-
γον, καὶ ἀναχώρησε γλήγορα.

Ο κόσμος γίνεται πολλὰ σενός, ὅταν δύο
ἀμαθεῖς, φιλονεικῶν ἀναμεταξύτῃς.

Ημπορεῖ νὰ γελασθῇ τὸ πλάσμα, μὰ ὅχι
ὁ πλάσης.

Τριῶν λογιῶν ἄνθρωποι κλίνον εἰς τὴν
ἀποφασίαν, ὁ ὑπακείμενος ὅπου δὲν δίδει
εἰς τὸν ἡγεμόνα τε ἐκεῖνο ὅπου τὸν χρεωθεῖ. ὁ
ἄρρωστος ὅπῃ κρύπτει εἰς τὸν ἰατρὸν τὴν ἀρρω-
σίαν τε.

σίαν τχ. καὶ ἐκεῖνος ὅπου δὲν φανερώνει τὴν
πρωχείαν τχ· εἰς τὸν φίλον τχ.

Οποῖος δὲν ἔχει τὸ χέρι τχ ἀνοικτὸν, ἔχει
πάντοτε τὴν καρδίαν τχ κλεισμένην.

Οποῖος δὲν ἔχει φίλους, ἔπρεπε νὰ ἀναχω-
ρήσῃ καλλίτερα εἰς τὴν ἔρημον, παρά νὰ
ζῆ ἀνάμεσα εἰς τὴς ἀνθρώπους.

Οχι ὅλοι ἐκεῖνοι ὅπου φαίνονται φίλοι,
εἶναι καὶ τοῖχοι, διότι πολλάκις λογιάζοντες
πῶς νὰ εὐρίκαμεν ἓνα πιστὸν φίλον, πλανώ-
μεσθεν.

Οποῖος δὲν ἔχει ὀλίγην ὑπομονὴν εἰς τὴν ἀπό-
κτησιν τῶν μαθημάτων, ἀνασπάζει ὕστερα
πολὺν καιρὸν εἰς τὸ σκότος τῆς ἀμαθίας.

Μὴ συνασπρέφῃσαι συχνὰ μὲ τὴς κακῆς.
διὰ τὴν ἔχωντας μὲ αὐτὴς ἀνακάτωσιν,
φθάνει νὰ λογίσθῃς καὶ ἐσὺ πλῆις, μὲ ὅλον
ὅπου εἶσαι ἀθῶος.

Μὴ δανείσῃς τίποτε τὸν φίλον σε, ἀν ἐπι-
θυμᾷς νὰ μείνῃ πολὺν καιρὸν ἡ φιλία τχ.

Εὐτυχὴς εἶναι ἐκεῖνος ὅπῃ ἔχει τὴν ὑγείαν τχ.

Η σοφία εἶναι μία τρελάδα σιμᾶ εἰς τὴς μω-
ρῆς, καθὼς καὶ ἡ τρελάδα εἶναι μωρία
σιμᾶ εἰς τὴς φρονίμους.

Οποῖος πάσχει ὀλιγώτερον, ζῆ περισσότερον.

Συνασπρέφῃ μὲ τὴς ἀνθρώπους, διότι ἡ
μοναξία εἶναι τὸ ἥμισυ τῆς τρέλας.

Οσον περισσότερο ἐλπίζεις, τόσο περισσότερο πάσχεις.

Τὲς ἀνθρώπους ἠμπορῶμεν νὰ τὲς λογιῶ-
σωμεν διαμοιρασμένους εἰς τέσσαρας τάξεις.
οἱ πρῶτοι ἔχον χρείαν ἀπὸ κάθε πρᾶγμα εἰς
τοῦτον τὸν κόσμον, καὶ εἰς τὸν ἄλλον ἔχον ἀπὸ
ὅλα μεγάλην εὐθηνίαν, οἱ δεύτεροι ἔχον τὰ
πάντα εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, καὶ εἰς τὸν ἄλλον
ἔχον χρείαν ἀπὸ ὅλα. οἱ τρίτοι δὲν ἔχον χρείαν
ἀπὸ τίποτε, καὶ εἶναι εὐτυχισμένοι καὶ εἰς
τοῦτον τὸν κόσμον, καὶ εἰς τὸν ἄλλον. καὶ οἱ
τέταρτοι δὲν ἔχον τίποτε ἕτε εἰς τοῦτον τὸν
κόσμον, ἕτε εἰς τὸν ἄλλον.

Απόφευγε τὰς κρίσεις. διατὶ αὐταὶ παρο-
μοιάζονται μὲ μίαν φωτίαν, ὅπῃ μὲ κόπον
σβύνεται, ὅταν μίαν φορὰν ἀνάψῃ.

Η τυραννία καταβάλλει τὸν τύραννον εἰς
ὀλίγον καιρόν.

Η τυραννικὴ κυβέρνησις τῶν βασιλέων εἶναι
πλέον ὑποφερτικὴ, παρὰ ἡ κυβέρνησις τοῦ
λαοῦ.

Η καλὴ ὑπόληψις εἶναι, τὸ πλέον ἐπιθυ-
μητὸν πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Οἱ μεγάλοι τιμῶν, καὶ ἀκολοῦθῶσι τὲς με-
γαλητέρας τὲς.

Αν κάμης καλὸν, σὲ ἀνταποδίδεται καλὸν
ἀντὶ καλῆ, ἀμὴ ἂν κάμης κακὸν, ἤξευρε
πῶς

πῶς θέλει σὲ ἀποδοθῆ κακὸν μεγαλύτερον.

Ο πόθος τοῦ πλῆτῃ εἶναι πρᾶγμα βιαιότερον, καὶ πλεῖα τιμωρητικὸν ἀπὸ τὴν δίψαν.

Οταν λαμβάνῃς δῶρα, γίνεσαι σκλάβος τῶν δῶρων.

Οσον περισσότερον κοπιᾷζομεν εἰς ἓνα κατόρθωμα, τόσον γρηγορώτερα τὸ τελειώνομεν.

Οὶ μεγαλόψυχοι φυλάττῃν τὴν ὑπέσχεσίν τῃς, καὶ ἐκεῖνῃς ὅπου δὲν τὴν φυλάττῃν, δὲν τῃς μέμφονται.

Ενας γραμματισμένος πλεῖα γοιιάζει ἓνα γνωμικὸν ἐνὸς σοφῃ, παρὰ ἓνα θησαυρόν.

Η σιωπὴ εἶναι ἡ ἰδίᾳ σοφία, ἀμὴ ὀλίγοι τὴν φυλάττουν.

Ζῆσε εὐχαριστημένα, καὶ θέλεις ζῆση ὡσάν βασιλεὺς.

Οποῖος εἶναι ἐλεύθερος, καὶ θέλει νὰ ζῆση ἐλεύθερα, πρέπει νὰ φυλάξῃ δύο πράγματα. τὸ ἓνα, νὰ μὴν ὑπανδρευθῆ, μήτε ἂν τοῦ ἔδιδαν διὰ γυναῖκα τὴν θυγατέρα τῃ βασιλείῃς. καὶ τὸ ἄλλο νὰ μὴ χρεωστῆ, ἂν καὶ ἤθελαν τοῦ δώσῃ ἀδειαν νὰ πληρώσῃ, ἕως τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως.

Μὴν λογιᾷζῃς τίποτες ἓνα ἄνθρωπον χωρὶς ἀρετὴν, ἂν καλὰ καὶ νὰ ἦτον ὁ μεγαλύτερος, καὶ δυνατώτερος τοῦ κόσμου.

Οποῖος ἔκαμε καλὸν εἰς ἀχάριστον ἄνθρωπον, πολλὰ

πολλά τὸ μετενόησε.

Οἷα τὰ πράγματα εἶναι δύσκολα, πρὸ τοῦ νὰ γένῃν.

Μὴν κερᾶζης τὸν νῦν σε διὰ τὰ καλὰ τοῦ κόσμου τῆς, διατι ὅταν ἔλθῃ ἡ αὐριθὴ ἡμέρα, θέλει φέρῃ μὲ λόγους τῆς τὴν αὐρινὴν ζωτροφίαν.

Οὐ πρίθυμος θάνατος τοῦ ἀθώου ἀνθρώπου, εἶναι παίδευσις τοῦ τυράννου.

Ταῖς περισσότεραις φοραῖς θέλωντας τινὰς νὰ γελάσῃ τῆς ἄλλης, εὐρίσκεται γελασμένος.

Οἶσον πλέα ὁ ἄνθρωπος προχωρεῖ εἰς τὴν δόλυσιν, καὶ εἰς τὴν χάριν τῶν περιγίπων τόσον εἶναι μεγαλύτερος ὁ κίνδυνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμβαίνει.

Τὸ κόσμος ἢ ἀγάπη, εἶναι ἡ αἰτία καθῆ κακίας.

Η συντροφία ἐκείνων, ὅπῃ μισῶμεν, εἶναι πρᾶγμα χειρότερον ἀπὸ τὸν ἴδιον θάνατον.

Τὸ σημεῖον τῆς ἀδικῆ κρίσεως εἶναι, ὅταν ὁ κρινόμενος λέγῃ ὑβριστικὰ λόγια ἐναντίον τοῦ ἀντικειμένου τῆς.

Η ἐπιμέλεια εἶναι καλὴ, εἰς πράγματα ὅπου ἠμπορῶν νὰ γένῃν.

Η τιμὴ ὅπου ἀποκτᾶται μὲ τὴν ἀρετὴν, εἶναι πλεον ἐπαινετὴ ἀπὸ τὴν λαμπρότητα

τητα

τητα τοῦ γένους.

Η ἀληθινὴ Φρονιμάδα ζητα, νὰ σοχαθῆς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποθέσεως, τί λογῆς θέλει εἶσαι τὸ τέλος τῆς.

Ε κείνο ὅπου ἐπιχειρίζεται τινὰς ἀσόχασα, δὲν ἔχει ποτὲ καλὴν ἐκβασιν.

Τὸ σφάλμα ὅπου δημοσιεύεις, διὰ νὰ βλάβῃς τὸν χρήσιμον ἄνθρωπον, εἶναι μία μαρτυρία τῆς ἀρετῆς τῆς.

Κάλλιον εἶναι νὰ ἀποθάνῃς μὲ τιμὴν, παρά νὰ ζῆς μὲ κατασχύνην.

Οσον ὀλιγώτερα ἄσπρα ἔχει τινὰς, τόσο ὀλιγωτέραν τιμὴν ἔχει εἰς τὸν κόσμον.

Οσοφὸς ὅπου ἀληθινὰ εἶναι σοφός, δὲν ἐπιθυμᾷ τὰ πλάττη.

Κάθε καρδιά ἔχει τὰς ἐδικὰς τῆς διαλογισμὰς.

Μὴν πικραίνεισαι πῶς εἶσαι ἐστερημένος ἀπὸ τὰ πλάττη τοῦ κόσμου, διατὶ αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτες. καὶ πάλιν διὰ τὸν αὐτὸν λογαριασμόν, μὴν ὑπερηφανεύεσαι πῶς τὰ ἔχεις.

Οποῖος ἀρνεῖται τὴν εὐεργεσίαν ὅπῃ ἔλαβε, δείχνει τὴν λόγῃ τῆς εὐεργεσίας ἀνάξιον.

Οποῖος δὲν πολεμᾷ, δὲν νικᾷ.

Επιμελῆ τὸ ἔργον ὅπῃ ἐπιχειρίσθῃς, διατὶ θέλεις νικήσῃς καὶ θε δυσκολίαν.

Οὶ γέροντες δὲν ἔχον χρεῖαν ἀπὸ ἀρρώστιαν
μεγαλη

μεγαλητέραν, ἀπὸ τὸ γῆρας τῆς.

Η δυσυχία τῶν κακῶν ἀνθρώπων εἶναι, πῶς ἢ ἐνθύμησις τῆς κακίας τῆς δὲν χάνεται, ἀν καλὰ καὶ νὰ διορθωθῆν.

Τὸ γῆρας δὲν λογίζεται μέρος τῆς ζωῆς.

Η ἐπισήμη δὲν εἶναι βλαβερά εἰς ἓνα αὐθέντην.

Μόνη ἢ ἔχθρα τοῦ φθονεῦ εἶναι ἀδιάλλακτος, καὶ ἀπαραίτητος.

Εἰς τὰ ταξίδια τῆς θαλάσσης γίνονται μεγάλα κέρδη, μὰ διὰ νὰ ἀποφύγῃς τὸν κίνδυνον, εἶναι πλέον σίγχρον νὰ μὴν ταξιδεύῃς.

Οποῖος ὁμιλεῖ μὲ ἀνοικτὸν πρόσωπον, δείχνει πῶς λέγει τὴν ἀλήθειαν.

Τὰ πλῆθη πρέπει νὰ δαλεύῃν διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ζωῆς, ὅμως δὲν πρέπει νὰ φθείρωμεν τὴν ζωὴν μας διὰ νὰ τὰ συνάξωμεν.

Εἶναι μία ἀταξία, ὅπῃ δὲν ἔχει πρόφασιν, τὸ νὰ κάμῃς εὐεργεσίαν ἑνὸς, ὅπου δὲν ἔχει ἀνάγκην.

Συμφέρει περισσότερο νὰ ἀποφύγῃς τὸν ἑαυτόν σου, παρὰ νὰ φύγῃς ἀπὸ ἓνα λέοντα.

Δὲν ἢμπορεῖ τινὰς νὰ θεμελιωθῇ ἐπάνω εἰς τὴν φιλιαντῶν μεγάλων, διατὶ ἀλλάσσαν τὴν γνώμην τῆς μὲ κάθε παραπικρὰν αἰτίαν, ὅπου τῆς δώσης.

Μὲ τὸ νὰ εἶναι τινὰς μεταδοτικὸς, ἀποκτᾷ ἐξουσίαν σιμᾷ εἰς τῆς συμπατριώτας τῆς.

Γίνεται ὁ ἀνθρώπος εὐτυχῆς, μὲ τὴν φιλίαν τοῦ πιστοῦ φίλου.

Οταν εἰ ἐχθροὶ σε ἔχον ἀναμεταξύτης διχόνοιαις, τότε ζῆς μὲ ἀσφάλειαν. ἀμὴ φυλάσσει, ὅταν τὰς ἰδῆς πῶς εἶναι σύμφωνοι, καὶ ἐνωμένοι.

Οποῖος μοναχὸς τὴ συμβαλέεται, ἔχει χρεῖαν ἀπὸ ἄλλην μίαν συμβαλήν.

Μὴν θαρρένης εἰς τὰς κολακείας τῶν ἐχθρῶν σε, καὶ μὴν ὑψώνεσαι διὰ τὰ ἐγκώμια ὅπου σε δίδον οἱ κόλακες, διατὶ οἱ πρῶτοι σε φέρον παγίδας, καὶ οἱ δεῦτεροι ἐπιθυμῶν τὰ ὑπάρχοντά σε.

Οποῖος συντυχαίνει πολλὰ δὲν λέγει ποτὲ πρᾶγμα καλόν, ἀν δὲν τὸν κάμῃ ἄλλος νὰ γνωρίσῃ, πῶς δὲν συντυχαίνει καλά.

Μὴν ἐπαινᾷς τὰς ὀμιλίαις σε, μήτε τὰς ὀμιλίαις τοῦ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου.

Οποῖος δὲν κάμνει καλὸν εἰς τὸν καιρὸν τῆς εὐτυχίας τῆς, πάσχει περισσὰ κακὰ ἀφ' ἧς δυσυχῆση.

Τῆτη εἶναι ἡ δυσυχία ἐκείνη ὅπου κακοποιεῖ ἕλεις, πῶς δὲν εὐρίσκει ἕνα φίλον εἰς τὰς θλίψεις τῆς.

Εκείνο ὅπου ἀποκτᾶται μὲ εὐκολίαν, δὲν βασιᾶ πολὺν καιρὸν.

Ησιωπὴ εἶναι τὸ πλεόν εὐμορφον σόλισμα τοῦ ἀμαθῆς. ἢ ὅποῖος σιωπᾶ δὲν εἶναι ἀμαθῆς.

Ἄν δὲν

Αὐτὸ δὲν σε βοηθεῖ ἡ τύχη, μὴ σε φανῆ παραί-
ξενον. διάθεσε καὶ ἐσὺ τὸν ἑαυτὸν σε κατὰ
τὰς φαντασίας της.

Δὲν εἶναι θαῦμα ἀνὸς σοφὸς φυλάττη σιωπὴν
ἀνάμεσα εἰς τὰς πολεμάρχους. διότι ἡ βοή
τῶν τυμπάνων, καταπνίγει τὴν ἀρμονίαν
τῆς κιθάρας.

Δὲν εἶναι σίγηρον πρᾶγμα νὰ θαρρεύσαι
εἰς ἄνθρωπον, ὅπως ἔχει τὰ μυαλά τε
ἀκατάστατα.

Δὲν πρέπει νὰ ἐντρέπεται, νὰ ἐρωτήσης
ἐκεῖνο, ὅπου δὲν ἠξεύρεις.

Απὸ ὅλας τὰς ἀσθενείας, ἡ ἀμαθία εἶναι ἡ
πλέον κινδυνώδης. διατὶ δὲν εἶναι ἰατρεία,
ὅπου νὰ ἤμπορῇ νὰ τὴν θεραπεύσῃ τις. δὲν
εἶναι λαμπάδα, ὅπως νὰ ἤμπορῇ νὰ διώξῃ τὸ
σκότος της. καὶ δὲν εἶναι παραίνεσις, ὅπως
νὰ ἤμπορῇ νὰ τὴν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν κακὴν
εὐρίαν εἰς τὴν ὁποίαν περιπατεῖ.

Εἶναι σκληρὸν πρᾶγμα νὰ ὑποτάσσεται
τις, εἰς τοῦ ἄλλου τὰ πρὸς ἄλλα, ἀφ'
ὅπου ἐσυνήθισεν νὰ πρὸς ἄλλου, καὶ νὰ κακοπαθῆναι,
ἀφ'
ὅπου ἀνετράφη ἀνάμεσα εἰς τὰς τρυφάς.

Χίλια κακὰ ὅπου νὰ κάμῃ ἓνας ἄνθρωπος
τῆς κοινότητος, τις δὲν τὰ λογιάζει. μὰ
διὰ ἓνα μοναχὸν σφάλμα ὅπου νὰ κάμῃ
ἓνας αὐθέντης, διώκεται ἀπὸ μίαν εἰς ἄλλην
ἐπαρχίαν.

Μὴν κακοποιήσης τὰς δ' ἄλλας σε χωρὶς αἰτίαν, διατὶ ἐσὺ δὲν τὰς ἐπλάσας. ἄφησε τὴν γνώμην τὴν δυσάρεστον ὅπου ἔχεις ἐναντίον τῆς. καὶ ἐνθυμήσῃ, πῶς ἔχεις καὶ ἐσὺ ἓνα αὐθύντην μεγαλύτερον ἀπὸ λόγου σε.

Εἷνας καλὸς μεσίτης εἶναι πλέρυγα τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνος, ὅπου ζητᾷ κανένα πρᾶγμα.

Οἱ βασιλεῖς εἶναι διὰ τὰ φυλάττειν καὶ τὰ διατηρῆν τὰς νόμους. καὶ οἱ νόμοι οἱ καλῶς διατετηρημένοι, αὐξάνου τὴν δόξαν τῶν βασιλείων.

Δὲν εἶναι τινὰς βασιλεὺς χωρὶς ὑπήκοον, ἀλλ' ἀνίσως καὶ τὸ ὑπήκοον δὲν εἶναι πλεόνιστον, ὁ βασιλεὺς πρέπει τὰ τὸ λογιάζη διὰ ἑδέν.

Ο λογαριασμὸς, διὰ τὸν ὁποῖον τιμᾷ καθ' ἑνάς τὴν πατρίδα τε περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον τρόπον εἶναι, διατὶ λογιάζομεν πῶς εἰς αὐτὴν ἕμεσθεν πλεόν σίγχοροι, παρὰ εἰς ἄλλην ἐπαρχίαν.

Ο πλεόν βλαβερὸς ἐχθρὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὅπου κρύπτει τὴν γνώμην τε.

Οποῖος ζητᾷ, καὶ λαμβάνει ἐκείνο, ὅπῃ δὲν τοῦ πρέπει, ὀλίγον ὠφελεῖται.

Η ἐπιθυμία τῆς ἀπολάυσεως τοῦ ξένου πλεόν, εἶναι ἡ ἐσχάτη ἀχρηστότης.

Οἱ ἀνδρειωμένοι ἥρωες πρέπει τὰ προτιμῶν περισσότερον τὴν φρονιμάδα, παρὰ τὴν ἀνδρείαν.

Αἰ συμφωνίαι, αἰ συνθήκαι, καὶ τὰ ταξήματα

ματα δὲν ἔχεν τὸ σύγγραον παρὰ ὅταν φυλάτ-
τωνται μὲ καλὴν ἐμπιστοσύνην.

Η ἄτακτος ἐπιθυμία δὲν φθάσει ποτὲ, ἐκεῖ
ὅπου θέλει.

Ο σκλάβος τῶν ἰδίων τε παθῶν, εἶναι πλέον
ἄξιος καταφρονήσεως, παρὰ ἕνας ὅπου
εἶναι ἀγορασμένος μὲ ἄσπρα.

Ο φθονερός εἶναι πάντοτε θυμωμένος εἰς
ἐκεῖνον, ὅπῃ ποτὲ δὲν τὸν ἔβλαψε.

Εἰς ὁποῖαν κατάστασιν εὐρεθῆς, ἄς εἶσαι
πάντοτε ταπεινός.

Πολλαῖς φοραῖς κοπιᾷζομεν διὰ πρᾶγματα,
ὅπου εἶναι βλαβερά.

Εἰς ὅποιον σπῆτι εἰσέλθῃς, ἄς εἶσαι κύριος καὶ
τῶν ὀμμάτων σου, καὶ τῆς γλώσσης σου.

Πρὸ τοῦ νὰ συντύχῃς, λογία σε τί ἤμπορῶν
νὰ σὲ ἀποκριθῶν οἱ ἀκρόντες.

Πρέπει νὰ εἶσαι μέτριος εἰς δύο πρᾶγματα,
εἰς τὸ φαγητὸν, καὶ εἰς τὰ λόγια.

Ο φίλος, τοῦ ὁποῖου ἡ φιλία εἶναι μόνον πρὸς
τὸ συμφέρον σου, εἶναι παρόμοιος μὲ τὸν
κυνηγόν, ὅπου ρίχνει τὸ σιτάρι διὰ τὴν ἀφέλειάν
σου, καὶ ἔχει διὰ νὰ θρέψῃ τὰ πτερά.

Μὴν ἀγωνίζεσαι νὰ κάμῃς εἰς ἄλλους ἐκεῖνος,
ὅπου δὲν πιστεύεις πῶς νὰ εἶναι ἀφελίμον
διὰ λόγους σου.

Μὴν κοινολογήσῃς τὸ μυστήριόν σου μήτε εἰς
γυναῖκας, μήτε εἰς παιδία.

Ω πόσον είναι δυσυχισμένοι εκείνοι, ὅπου ἄλλο δὲν λογιάζων, παρὰ νὰ σωρεύσων πλοῦτη. ἀποθνήσκων τέλος πάντων, καὶ τὰ αἰδίνων μὲ μεγάλην τῆς λύπην.

Μὴν ἐπιχειρίζεσαι νὰ ἐρμηνεύσης ἐκεῖνο, ὅπῃ δὲν ἔμαθες.

Μὴν κάμνης μακρὰς συνομιλίας μὲ τῆς ἀνθρώπων, ὅπου εἶναι μεγαλύτεροί σου.

Οἷος δὲν βοηθᾶται ἀπὸ τῆς κατωτέρου, νικάται ἀπὸ ἐκείνου ὅπῃ εἶναι ἀνώτεροί του.

Οἷος θάνατος εἶναι ἡ ἀνάπαυσις τῶν πτωχῶν.

Φυλάσσε εἰς τὸ ταξίδι, νὰ μὴν υπάγης ἐμπροσθεν χωρὶς συντροφίαν.

Εἷνα ἔργον, ὅπου ἐσωτερικὰ εἶναι κακόν, καὶ εἰς τὸ φαινόμενον εἶναι καλόν, τιμᾶται μόνον μερικόν καιρόν. ἀλλ' ἡ τιμὴ καὶ ὁ ἔπαινος τοῦ ἔργου, ὅπου ἀληθινὰ εἶναι καλόν, δὲν παύει εἰς τὸν αἰῶνα.

Οἱ βασιλεῖς εἰς τὸν καιρόν ὅπου κρυφίως πᾶσχαν νὰ κάμνῃ μὲ τῆς ἐχθρῆς τῆς εἰρήνης, συντυχαίνων συχνὰ παρρησία διὰ αὐτῆς, μὲ καταφρόνεσιν.

Διατὶ φανταζόμεσθων πῶς θέλομεν ζήσῃ; ἠξέυροντες πῶς ἠζυήμας κρέμεται ἀπὸ ἀλλου;

Διατὶ κάμνεις φιλίαν μὲ ἀνθρώπων ὅπου δὲν ἔχων κανένα χάρισμα εἰς τοῦ λόγου τῆς; διότι οἱ τοῖτοι δὲν εἶναι ἄξιοι μῆτε φιλίας, μῆτε ἐχθρας.

Κάμνε δικαιοσύνην εἰς τὰς ἄλλας, διὰ τὴν
κάμνην καὶ οἱ ἄλλοι εἰς τοῦ λόγου σου.

Ανίστασθε καὶ θέλῃτε τὴν ἀποκτήσῃς ἐξουσίαν χωρὶς
κόπον, ὡς εἶσαι γλυκόλογος καὶ εὐγνώμων.

Αν ἐπιθυμᾷς τὴν γνώρισθῆναι ὁ μισθός σου,
γνώριζε καὶ ἐσὺ τὸν μισθὸν τῶν ἄλλων.

Διὰ τὴν εἶσαι τέλειος, μὴν ἐπαινεῖς εἰς τὰς
ἄλλας ἐκεῖνο, ὅπου δὲν ἐπαινεῖς εἰς τοῦ
λόγου σου.

Μὴ δώσης ποτὲ συμβουλὴν, ὅταν δὲν σετὴν
ζητῶν, μάλιστα δὲ εἰς ἐκεῖνας, ὅπως δὲν
τὴν δέχονται.

Λέγε καλὰ πράγματα, διὰ τὴν ἀκέραια καλὰ.

Οὅταν δὲν ἔχῃς σιμᾶ σου σοφὸς ἀνθρώπος,
ἀπὸ τῶν ὁποίων τὴν ἡμπορῆς τὴν μάθησιν,
μάνθανε ἀπὸ τῶν ἀμαθεῖς, σοχαζόμενος τὰ
ἐλαττώματά τῶν, διὰ τὴν μὴν ξεπέσης εἰς
αὐτά.

Ο ἀπαίδευτος δὲν εἶναι ἀνθρώπος, καὶ ὁ σοφὸς
χωρὶς ἀρετὴν δὲν εἶναι σοφός.

Λέγε ἐκεῖνο ὅπου ἠξεύρεις κατὰ τὸν καιρὸν,
καὶ κατὰ τὸν τόπον, μὰ μὴν τὸ εἰπῆς ἐξωτῆς
χρείας, διὰ τὴν μὴν ἀτιμᾶσθαι τὴν ἐπιστήμην σου.

Εἰς τὰς συναναστροφὰς μὴν ὀμιλεῖς μὲ κανέ-
να κατὰ μόνον, ἀν καλὰ καὶ τὴν ἐλεγεσ
πράγματα καλὰ, διὰ τὴν οἱ ἀνθρώποι φυσικὰ
ὑποπτεύονται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Αν καλὰ καὶ τὴν ἔχῃς ὅλας τὰς ἀρετὰς,
Ζ δ ποτὲ

ποτέ μὴν καυχῆσθῆς, διατι δὲν θέλουν
πισεύσῃ τὰ λόγια σῶ.

Μὴν βαρεθῆς νὰ ἀκῆς. διατι ἀκῶντας
τὲς ἄλλης, μανθάνεις νὰ ὁμιλῆς.

Ωπῶς κοιμῶνται ἡσυχᾶ, ὅσοι εὐρίσκονται
εἰς τὴν χάριν τῶν βασιλέων.

Πῶς νὰ μὴν ὀνομασθῆ ἔχθρὸς ἐκεῖνος, ὅπῃ
βλέπει καὶ ἀφάνει νὰ κακοποιῶν τὸν εὐερ-
γέτην τῶ.

Ημπορεῖ νὰ ζήσῃ τινὰς χωρὶς ἀδελφόν, μὰ
δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς φίλον.

Καθὼς εἰ βασιλεῖς εἶναι ἀνώτεροι ἀπὸ ὅλης,
ἐτὶ πρέπει καὶ τὰ λόγια, καὶ τὰ ἔργα τῶς νὰ
ὑπερβαίνῃν τὰ λόγια, καὶ τὰ ἔργα πάντων,
διὰ νὰ λογιάζωνται δικαίως μεγάλοι.

Ο χαρακτήρ τοῦ σοφῶ ἀνθρώπου γέκεται
εἰς τρία πράγματα, εἰς τὸ νὰ κάμνῃ αὐτὸς,
ἅσα λέγει εἰς τὲς ἄλλης. εἰς τὸ νὰ μὴν κάμνῃ
κανένα πρᾶγμα ἐναντίον τῆς δικαιοσύνης. καὶ
εἰς τὸ νὰ ὑποφέρῃ τὰ ἐλαττώματα τῶ πησιόν.

Τὸ μεγαλύτερον χρέος εἶναι ἐκεῖνο, ὅπῃ ἔχει
ὁ μαθητῆς πρὸς τὸν διδάσκαλόν τῶ.

Η δύναμις δὲν γέκεται εἰς τὸ νὰ καταβάλ-
λῃς τὸν ἐχθρόν σῶ, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ κατα-
δαμάσῃς τὸν θυμόν σῶ.

Οποῖος εἶναι φίλος τῶν καλῶν, δὲν ἔχει τὴν
νὰ φοβηθῆ ἀπὸ τῶς κακῶς.

Δύο πράγματα προξενῶν θλίψιν. ἕνας φίλος
πικραμέ-

πικραμένος, και ένας έχθρὸς χαρήμενος.

Μὴν ἔχῃς οικειότητα με ὀκτώ λογιῶν ἀνθρώπων, με ἓνα φθονερόν, με ἓνα ὁπᾶ δὲν σὲ λογιαζει, με ἓνα φιλάργυρον, με ἓνα ψεύστην, με ἓνα ὑπερήφανον, με ἓνα ἀπαίδευτον, με ἓνα τρελόν, και με ἓνα συκοφάντην.

Η ζωὴ εἶναι ἓνας ὕπνος, και ὁ θάνατος εἶναι ὁ καιρὸς ὁπᾶ ἐξυπνήμεν, ὁ δὲ ἀνθρώπος περιπατεῖ ἀνάμεσα εἰς τὸν ἓνα, και εἰς τὸν ἄλλον, ἅσάν ἓνα φάντασμα.

Ο μεγαλόδωρος εἶναι ἐγγὺς τοῦ Θεοῦ, ἐγγὺς τῶν ἀνθρώπων, και μακριὰ ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς κολάσεως.

Μὲ ὄλον ὁποῦ νὰ ἔκαμες τῆς γυναικός σε πολλὰ καλά, και νὰ ἔφαγε μαζί σε ψωμί και ἄλας πολὺν καιρὸν, ἀφ᾽ ἧ ἀποθάνης, ἀκόμη τὸ λείψανον σε δὲν εἶναι θαμμένον εἰς τὴν γῆν, και αὐτὴ συλλογίζεται νὰ πάρῃ ἄλλον ἀνδρα.

Η ἔχθρα ἀνάμεσα εἰς τὴς συγγενεῖς εἶναι χειροτέρα ἀπὸ τὸ δάγκαμα τοῦ σκορπίου, διατι ὁ πόνος τοῦ δαγκάματος βασᾶ ὀλίγον καιρὸν, μά ἡ ἔχθρα τῶν συγγενῶν εἶναι παντοτινὴ.

Ο τρόπος διὰ νὰ μὴν γίνεσαι βαρετὸς εἰς τὰς καλὰς συντροφίας, εἶναι, νὰ λέγῃς πράγματα καλὰ, ἢ νὰ σιωπᾷς, και νὰ ἀκῆς τὴς ἄλλης.

Εύκολώτερα γίνεται ὁ κόρακας ἄσπερος, παρὰ νὰ ἤμπορῇ νὰ γένησσοφός, ὅποιος γυρεύει νὰ μάθῃ χωρὶς ἐπιμέλειαν.

Οἷος θέλει νὰ ὑπανδρευθῆ χωρὶς ἄσπρα, εἶναι ὅμοιος μὲ ἐκεῖνον τὸν κυνηγὸν ὁποῦ θέλει νὰ πιάσῃ ἕνα εἰλάφι χωρὶς σκυλία. καὶ ὅποιος θέλει νὰ ἱερωθῆ χωρὶς ἐπισήμην, εἶναι ὅμοιος μὲ ἕνα χαρτί, ἐπάνω εἰς τὸ ὁ ποῖον δὲν εἶναι γραμμένον τίποτες.

Τὸ καλοκαῖρι ἐπιθυμῶμεν τὸν χειμῶνα, καὶ ὡσὰν ἔλθῃ ὁ χειμῶν, τὸν μισῶμεν. ὡσεὶ ὅπῃ εἶναι ἀληθινόν, πῶς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζῆσῃ εὐχαριστημένος εἰς μίαν κατάστασιν.

Εἰς τοῦτον τὸν κόσμον τιμῶνται ἐκεῖνοι ὅπῃ δὲν εἶναι ἄξιοι τιμῆς, καὶ καταφρονῶνται, οἱ ἄξιοι ἄνθρωποι. διατῆτο ὁ κόσμος εἶναι παρόμοιος μὲ τὴν θάλασσαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ μαργαριτάρι βυθίζεται, καὶ τὸ ψοφῆμη πλέει ἐπάνω εἰς τὸ νερόν.

Δὲν εἶναι θαυμαστὸν πρᾶγμα, ὅτι τὸ κράσι νὰ κάμνη μεταδοτικὸν ἕνα φιλάργυρον ἄνθρωπον.

Δικαιολογῶμεν πολλάκις τὴν μέθην. ὅμως καὶ ὅσοι εἶναι μεθυσμένοι ἀπὸ τὸν ἔρωτα, δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἄξιοι δικαιολογίας, ὅταν κάμνην τὰς τρελάδας τῆς.

Ο κόσμος εἶναι ὡσὰν ἕνα ξενοδοχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον

ὅποιον ὁ ὄδαιπóρος σήμερον κοιμᾶται, καὶ αὐριον μισεύει.

Οὔποιος δὲν ἔχει ἄσπρα, εἶναι ὡσάν ἕνα πωλὶ χωρὶς πτερά, καὶ ὡσάν ἕνα καράβι χωρὶς ἄρμενα.

Μὴν κλείσης τὴν πόρταν σε εἰς ἐκείνης, ὅπου θέλην νὰ εἰσέλθῃν, καὶ μὴν κρατήσης τὸ ψωμίσκ ἀπ' ἐκείνης ὅπῃ ἐπιθυμῶν νὰ τὸ φάγῃ.

Τὸ θέλημα τοῦ Θεῶ, χαλᾶ τὸ θέλημα τῶν ἀνθρώπων.

Κάμνεις εἰς τὸν Θεὸν τὸ καλὸν, ὅπου καίμνεις εἰς τὸν πλῆσιον σε.

Λάμβανε παράδειγμα ἀπὸ τὰς δυσυχίας τῶν ἄλλων, διὰ νὰ μὴν λάβῃν οἱ ἄλλοι παράδειγμα ἀπὸ τὰς ἐδικὰς σε.

Τὰ πράγματα ὅπου βλάπτῃν, γίνονται μαθήματα.

Αν καλὰ καὶ ὁ ἐχθρὸς σε φαίνεται ἕνας μύρμηκας, ὅμως ἐσὺ λογιάζῃ τον ὡσάν ἕνα ἐλέφαντα.

Τρῶγε, καὶ πίνε μὲ τῆς φίλης σε, μὰ μὴν τῆς πωλήσης τίποτες, μήτε νὰ ἀγοράσῃς ἀπ' αὐτῆς κανένα πρᾶγμα.

Μὴν ζητᾶς, καὶ μὴν ἐπιθυμᾶς τὰ αἰδύνατα.

Μάνθανε νὰ ὑποφέρῃς σερὰ τὰς μεταβολὰς τῆς τύχης.

Ηνύκτα γεννᾶ πάντοτε κάπιόν τι καινέριον, καὶ

καὶ δὲν ἤξεύρομεν ἐκεῖνο ὅτι ἔχει νὰ Φανῆ,
πρὸ τοῦ νὰ ἀνατείλλῃ ὁ ἥλιος.

Μία ἔυμορφος γυναῖκα, καὶ τὸ κρασί, εἶναι
δύο γλυκὰ Φαρμάκια.

Εἰς ὅποιον τόπον καὶ ἂν Φθάσῃ ὁ πτωχὸς τὸ
βράδι, εὐρίσκει τὸ παλάτιόν τῆς.

Εκατὸν κλέπται δὲν ἤμπορῶν νὰ ξεγυμνώ-
σῃν ἓνα πτωχὸν γυμνόν.

Ο ἄνθρωπος καθὼς ἦλθεν, εἰς τὸν ἴδιον
τρόπον μεταγυρίζει.

Οσον εἶναι πλεον ἐμποδισμένα τὰ πράγμα-
τα, τόσον περισσότερον τὰ ἐπιθυμῶμεν.

Οποιος θέλει τὸν φίλον χωρὶς ἐλάττωμα,
ἀπομένει χωρὶς φίλος.

Μὴν Φανερώτης εἰς κανένα ἐκεῖνο ὅπου θέ-
λεις νὰ κάμῃς. διατὶ θέλεις περιγελα-
σθῆ, ἂν δὲν τὸ ἐπιτύχῃς.

Εἰς δύο πράγματα τέκεται ἡ ἀνάπαυσις εἰς
τοῦτον τὸν κόσμον. εἰς τὸ νὰ ζῆς μὲ καλὴν
ἀγάπην μὲ τὴς φίλος σῆς, λαὶ εἰς τὸ νὰ προ-
ποιήσῃς με τὴς ἐχθρῶς σῆς.

Οποιος δὲν ἐννοιάζεται νὰ ζήσῃ πλεον, λέγει
ὅ, τι καὶ ἂν ἔχῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς.

Η τιμὴ καὶ ἡ διάκρισις ἀνάμεσα εἰς τὴς
φίλος, πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

Οτρελὸς μὲ τὴν τρελάδα τῆς κάμνει ἐκεῖνο,
ὅτι κάμνει καὶ ὁ σοφὸς μὲ τὴν Φρονιμάδα τῆς.

Η ἐπιθυμία τῆς ζωῆς ἐμποδίζει μεγάλα καὶ
ἔυμορφα

εὐμορφα κατορθώματα, καὶ προξενᾷ τὴν
σχολήν, καὶ τὴν ἀκηδίαν.

Πόσον ἠθέλην εἶσαι κοντὴ ἢ ζωὴ, ἀνὴ ἡ ἐλπίδα
δὲν τὴν ἐμάκρυνε.

Κανείς ἀνθρώπος εἰς τὸν κόσμον, δὲν ἠμπορεῖ
ἀληθινὰ νὰ ὀνομασθῇ ἀνθρώπος, καρῆξ
ἐκεῖνος, ὅπῃ δὲν ἐμπιστεύεται εἰς κανένα.

Η ἐλπίδα εἶναι μία συντροφία θαυμασῆ.
καὶ ἀνὴ καλὰ αὐτὴ δὲν μᾶς ὀδηγεῖ πάντοτε
εἰς ἐκεῖνο ὅπῃ ἐπιθυμῶμεν, ὅμως ἡ συντροφία
τῆς μᾶς ἀρέσει.

Οῖποιος ψαρεύεται μαργαριτάρια, βυθίζεται
εἰς τὴν θάλασσαν. καὶ ὅποιος ἐπιθυμᾷ
μεγαλεῖα, περνᾷ τὰς νύκτας ἀγρυπνος.

Οἱ μεγαλόψυχοι παρρησιάζονται, ὅταν
ἔχον τρόπον νὰ εὐεργετήσῃν. κρύπτονται
δὲ, ὅταν εἶναι πτωχοὶ, καὶ μάλιστα δὲν πειρά-
ζον κανένα ζητῶντες.

Οταν βλέπῃς τὸν πτωχὸν εἰς τὴν πόρταν τοῦ
πλησίου, κλαῖε τὴν τύχην τοῦ πτωχῆ,
ὅπῃ ἔχει χρεῖαν ἀπὸ τὸν πλῆσιον, καὶ κλαῖε
καὶ τὴν τύχην τοῦ πλησίου, διὰ τὴν ἀγάπην
ὅπῃ ἔχει εἰς τὰ πλάτη. ἀλλ' ὅταν ἴδῃς τὸν
πλῆσιον εἰς τὴν πόρταν τοῦ πτωχῆ, εὐλόγησε
τὸν πτωχὸν, διὰτὶ δὲν ἔχει χρεῖαν ἀπὸ κανένα
πράγμα. εὐλόγησε δὲ καὶ τὸν πλῆσιον, διὰ
τὴν τιμὴν ὅπῃ κάμνει εἰς τὸν πτωχὸν.

Αἱ μακρᾷ συνομιλίας εἶναι βαρεταὶ καὶ εἰς
τὰς ὑπο-

τῆς ὑπομονητικῆς, καὶ εἰς τῆς σοφίης.

Οσον χοντρότερον εἶναι τὸ βιβλίον, τόσον περισσότερον εἶναι βαρὺ εἰς τὰς χεῖρας μας. μὲ ὅλον τῆτο δὲν εἶναι πρᾶγμα καλλίτερον ἀπ' αὐτό.

Στοχάζεσθαι ποτὲ, πῶς ἐκεῖνο ὅπῃ ἀγαπᾶς, εἶναι ἐν ἀδερμάτι γεμάτον αἷμα, ἢ κῶκκαλας

Οποῖος θέλει νὰ γένη μέγας αὐθέντης, ἀσυχνάζη εἰς τὰς αὐλὰς τῶν βασιλέων, ἢ θέλει ἀπολάσῃ αὐτὸ ὅπῃ ἐπιθυμᾷ.

Τρία πρᾶγματα δίδον εἰσόδον σιμᾶ εἰς τῆς βασιλεῖς, αἱ ἔμμορφαις τέχναις, τὰ πλῆθη, καὶ ἡ εὐγλωττία.

Δὲν εἶναι φροσιμάδα νὰ περιπατῆς εἰς μίαν σφάταν, ὅπῃ δὲν ἤξεύρεις.

Τρία πρᾶγματα κάμνον εὐχάριστον τὴν βασιλείαν τῶν βασιλέων, ἡ εὐκολία ὅπῃ δίδον εἰς τῆς ἀνθρώπους νὰ τῆς σιμώσων, ἡ δικαιοσύνη, καὶ ἡ ἐλευθεριότης.

Μία διήγησις λέγεται παλαιὰ, ἀφ' ἧς μίαν φορὰν ἐδιηγήθη.

Εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν, τὸ νὰ φανερώσῃ τινὰς τὴν μάθησίν τε, καὶ τὴν ἐπιτηδειότητά τε, εἶναι τὸ αὐτό, ὡσὰν νὰ ρίψῃ τὰ μαργαριτάρια ἐπιταυτοῦ διὰ νὰ τὰ χάσῃ.

Μὴν παραπονᾶσαι διὰ τὸν κόσμον. ἐπειδὴ ποῖον καλὸν ἠμπορεῖς νὰ καρτερέσῃς ἀπ' αὐτόν; διατὶ ἂν οἱ ἴδιοι βασιλεῖς πάσχων, τὸ λοιπὸν

λοιπὸν ποίαν ἀνάπαυσιν θέλει ἔυρη ὁ πτωχὸς ὅμως ἂν ἐσὺ ἐπιθυμᾷς τὴν ἀνάπαυσιν, θελεῖς τὴν ἔυρη εἰς τὴν ἀναχωρητικὴν ζωὴν.

Οἷ ποῖος ἔχει ἀρετὴν, διαυθεντεύει τὴν ἀρετὴν. καθὼς καὶ ὁ ἀδάμας καθαρίζει τὸν ἀδάμαντα. καὶ ἐκεῖνος διαυθεντεύει τὴν ἀρετὴν, ὅπῃ τὴν ἑσπαιῶ, καὶ κρύπτει τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἄλλου.

Η ἀρετὴ δὲν εἶναι πλεον εἰς τὸν κόσμον. διατὶ ἐπάρθη τὸ μέλι, καὶ ἔμειναν αἱ σφῆκες.

Ολίγησ τιμῆς ἄξιος εἶναι ὁ φίλος, ὅπῃ κάμνει κολακείας.

Ημπορῆσαμεν νὰ ζήσωμεν εὐτυχισμένα, ἂν αἱ κολακείαι δὲν ἔβαλαν ἐμπόδια εἰς τὸ μέσον.

Μὲ τῆς ξένουσ πρέπει νὰ κάμνης κολακεύματα, ἀλλ' ὄχι μὲ τῆς φίλουσ.

Πλεον ἐνοχλητικὸν πράγμα εἶναι, νὰ ὑπηρετᾷς ἓνα ἄρρώστον, παρὰ νὰ εἶσαι ἄρρώστος.

Κάθενασ κατὰ τὴν ἀξίαν τῆ ἔχει καὶ τᾷσ συμφορᾷσ τῆ, καὶ δὲν εἶναι τινᾷσ χωρὶσ συμφορῶν.

Ο ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶναι σαθερὸς ὡσὰν πύργος, καὶ ὄχι ἐλαφρὸς, καὶ εὐκολότρεπλος ὡσὰν ὁ ἄνεμος.

Η γλυκοσυντυχία εἶναι τὸ ἄλασ τῶν καλῶν ἡθῶν, καὶ τῶν λαμπρῶν χαρισμάτων.

Ἡ ὑπομονὴ

Η ὑπομονή είναι ὁ σῦλος ὅπῃ κρατεῖ τὴν
Φρονημάδα.

Η τιμημένη γυναῖκα ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα της,
καὶ ἂν δὲν εἶναι ὡραία, ὅμως εἶναι ὁ σο-
λισμὸς τοῦ σωτητίσ.

Α ἂν καλὰ κ' νὰ εἶναι πτωχὸς ὁ ἄνδρας, ὅμως
εἶναι εὐτυχὴς ὡς ἂν ἓνας βασιλεὺς, ὅποταν
ἢ γυναῖκά της εἶναι Φρονίμη καὶ παπεινή.

Κατὰ τὴν γνώμην τῶν σοφῶν, πρέπει νὰ
ἀποφεύγη καθένας νὰ μὴν πέρνη διὰ σύζυ-
γόν της πέντε λογιῶν γυναῖκας. ἤγουν μίαν
γυναῖκα, ὅπῃ νὰ ἔχη παιδία ἀπὸ ἄλλον ἄν-
δρα. μίαν γυναῖκα πλεσιωτέραν ἀπὸ λόγος
της. μίαν γυναῖκα, ὅπῃ πικραίνεται διὰ τὸν
πρῶτον της ἄνδρα. μίαν γυναῖκα, ὅπου κακο-
λογεῖ τὸν ἄνδρα της, ὅταν δὲν εἶναι παρών.
καὶ τέλος πάντων, μίαν γυναῖκα, ὅπῃ εἶναι
ἔυμορφη, ἀλλ' ἀπὸ ποταπὸν γένος.

Οἱ ψεῦσαι εἶναι ἐκείνοι, ὅπου ὀμνέου πολ-
λάκις.

Οἱ εὐγενεῖς ἄνθρωποι, καὶ οἱ καλοὶ εἶναι
ἄκροι φίλοι. ἀλλ' ἢ Φιλία τῶν ἑτιδανῶν
ἀνθρώπων, καὶ ἐκειῶν ὅπῃ ζῆν ἀχρεΐστατα
δὲν εἶναι σαθερά.

Οἱ ἀπταιστοὶ ὀμιλῶν μὲ τόλμην, καὶ μὲ
ἐλευθερίαν.

Οποῖος δὲν φθονᾷται, δὲν ἔχει ἔυμορφα
χαρίσματα.

φεῦγε τὴν

Φεῦγε τὴν συτροφίαν ἐκαιῶν, ὅπῃ θλίβεν τὰς ἄλλας. διατὶ ὅταν ἡ Φωτὶα εἶναι κοντὰ, πρέπει καθεύνας νὰ φυλάγεται νὰ μὴν καῖ.

Η ὑπομονὴ εἶναι τὸ καλλίτερον σκετάρν, διὰ νὰ διαυθεντευθῆς ἀπὸ τὰς ὀνειδισμῶν, καὶ ἀπὸ τὰς αἰτιμίας.

Τὰς κρίσεις ἀνάμεσα εἰς τὰς φίλους, τὰς ἰσάζει ἡ φιλία.

Νὰ δάσης μάθησιν ἐνὸς κακῶ, εἶναι ὡσάν νὰ βάλῃς τὸ σπαθὶ εἰς τὸ χέρι τῶ τρελῶ.

Εἴνα κακὸν πνεῦμα, εἶναι ἐπιτήδειον νὰ κάμῃ κάθε κακὸν, ὅπῃ ἠμπορῆς νὰ λογιᾶσης.

Οἱ ἄνθρωποι τῆς κέρτης ὑπηρετῶν τὰς βασιλεῖς μὲ ζῆλον πολὺν, καὶ μὲ πόθον, διατὶ ἠξεύρην, πῶς ἔτζι θέλῃν φθάσῃ εἰς τὴν ἀξίαν, ὅπῃ ἐπιθυμῶσιν.

Εἴνας μονάρχης ὅπῃ γυρεύει τρυφαῖς καὶ ἀνάπαυτες, καὶ ἰποφέρει νὰ εἶναι τὸ ὑπήκοον εἰς δυσυχίας, γλήγορα βλέπει σκοτινιασμένην τὴν λαμπρότητα τῆς δόξης τῆ.

Η ἐλπίδα ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν, καθεὼς καὶ τὸ φῶς ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ μίαν σκοτινὴν νύκτα.

Ο ἀπαίδευτος κριτῆς μὲ τὸ νὰ σφάλῃ συχνᾶ δὲν ἀφήνει τὸν σοφὸν νὰ σιμῶσῃ εἰς τὸ κριτήριόν τῆ, διὰ νὰ μὴν ἐλέγξῃ τὰ σφάλματά τῆ.

Εἰς κάθε λογῆς κατάστασιν δυσυχίας, ἡ

εὐμορφία ἔχει τρίτην τὴν ἐξαιρέτον χάριν, ἣ γιν
 πῶς ἔλκει εἰς τοῦ λόγου τῆς ὁλονῶν τὰ ὄμματα.

Ο ἐπιτήδειος ἐφευρετῆς, ἀν θέλη, ἠμπορεῖ
 νὰ κάμη νὰ πισεύσῃν, πῶς τὸ χῶμα εἶναι
 λίθοι πολύτιμοι.

Δ ἐν πρέπει νὰ καυχώμεσθῃν, μήτε εἰς τὰ
 πλετημας, μήτε εἰς τὴν γνῶσιν μας,
 ἀλλὰ νὰ εὐχαρισθῆμεν τὸν θεόν, πῶς εἴμεσθε
 φρόνιμοι, ἐνάρετοι, καὶ μὲ καλά ἦθη.

Ο ἄνθρωπος ὁποῦ ἔχει γνῶσιν, καὶ δίδει συμ-
 βελήν εἰς τὴν ἄλλῃς, εἶναι ὡσὰν ἓνας μισὸς
 ἄνθρωπος. ἀλλ' ὅποιος δὲν ἔχει γνῶσιν, καὶ
 δὲν λαμβάνει ἀπὸ ἄλλῃς συμβελήν, δὲν
 εἶναι ἔτε κανὼν ἄνθρωπος.

Μὴν ἔχῃς εἰκαιότητα μὲ τὸν ἀκαμάτην, διατὶ
 ὁ κακὸς φθέρει εὐκολὰ τὸν καλόν. δὲν
 βλέπεις, πῶς ἡ φωτὶα ἀλλάσσεται εἰς σάκτην;

Η ἐπισήμη εἰς ἓνα ὑψηλόφρονα, εἶναι ὡσὰν
 τὸ νερόν ὁπῶ πάσχει τινὰς νὰ τὸ φέρῃ εἰς
 ὑψηλὸν τόπον. ἐπειδὴ καὶ καθὼς εἶναι ἐνάντιον
 τῆς φύσεως τοῦ νερῶ τὸ νὰ ἀναβαίνη ἐπάνω,
 ἔτῃ εἶναι καὶ ἐνάντιον τῆς ἐπισήμης τὸ νὰ ἀνα-
 παύεται εἰς τοιῆτις ἀνθρώπων.

Ε σὺ ἐπιθυμῶς νὰ γένης σοφὸς χωρὶς κό-
 πον, ὅμως ἤξευρε πῶς τρίτη εἶναι μία ἀπὸ
 τὰς χιλίας τρελάδας, ὁπῶ εὐρίσκονται εἰς
 τὸν κόσμον.

Θ ὅποιος ἀγρυπνῆ τὴν νύκτα, χαίρει τὸ ταχύ.

Τὰ πλάτη ὅπῃ ζετρέχεις μὲ τόσον πόθον, παρομοιάζονται μὲ τὴν σκιὰν ὅπῃ περιπατεῖ μαζίσῃ. ἡ ὁποία, ἀν' ἐσὺ τρέχεις κατόπιτις, σὲ φεύγει. καὶ ἀν' ἐσὺ τὴν ἀποφεύγεις, αὐτὴ σὲ ἀκολουθεῖ.

Ἐσὺ ὅπῃ εἶσαι ἐνάρετος, εὐχαριστήσῃ εἰς τὴν τύχην σου, διὰ νὰ μὴ καταβαλλῇ, καὶ συγχύσῃ τὸν νῦν σου ἢ πλησμονή. διατὶ καὶ τὸ ρυάκι σύρει καθαρὰ τὰ νερά ἀπὸ τὴν βρύσιντις, μὰ ὅταν εὐγῇ ἔξω ἀπὸ τὰ σύνορά τῃ, καὶ ἀπλωθῇ, εὐθύς γίνεται θολόν.

Ἄλλο πρᾶγμα δὲν εἶναι ὁ καιρὸς, πᾶρεξ ἑνας βίαιος τροχὸς, ὅπῃ καὶ σανικῶς μᾶς φέρνει καθ' ἐκάστην εἰς τὸν θάνατον, καὶ ἐκεῖνο ὅπῃ κάμνει τῆς σοφῆς καὶ θαυμάζουσιν εἶναι, πῶς τῆτον τὸν δρόμον τὸν κάμνομεν, καὶ εἰς τὸν καιρὸν ἀκόμη, ὅπῃ καθέννας μας ἀναπαύεται.

Ἐσὺ ὅπῃ εἰς τὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς σου ἐκλαμεις, καὶ οἱ φίλοι τοῦ σπητίς ἐχαίρουνταν, καὶ ἐγελάσαν, κάμει τρόπον, ὅτι νὰ χαίρεσαι, καὶ νὰ γελάς καὶ ἐσὺ, εἰς τὸν καιρὸν, ὅπῃ αὐτοὶ θέλουν κλαύσῃ, βλέποντές σε πῶς ἀποθαίνεις.

Υπόφερε ὑπομονητικὰ ὅλαις ταῖς καταδρομαῖς ἐκεινῶν ὅπῃ σὲ φθονῶσι, διατὶ θέλεις τῆς καταβάλλῃ ὅλας μὲ τὴν ὑπομονήν σου. διότι ἔττι χωνεύει καὶ ἡ Φωτῖα, ὅταν δὲν εὐρίσκει τίποτες ὅπῃ νὰ ἠμπορῇ νὰ τὸ ἀφανίσῃ.

Θέλεις νὰ νικήσης τὸν ἐχθρὸν σε χωρὶς ἄρματα, θέλεις νὰ τὸν πικράνης, καὶ νὰ τὸν κάμης νὰ λυσιάσῃ; παράβλεπέ τον, καὶ μεταχειρίζε τὴν ἀρετὴν. διατὶ τοῦτοι εἶναι τρόποι, ὅπῃ θέλῃ τὸν θανατώσῃ σκληρότερα ἀπὸ τὸ σπαθί.

Μὲ ὄλον ὅπῃ ἐπιμελεῖται ὁ ἄνθρωπος, νὰ φύγῃ τὴν κατάκρισιν, δὲν εἶναι βολετὸν νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν γλώσσαν τῶν ἀνθρώπων διατὶ οἱ ἄνθρωποι ὀνομάζῃν βεβδὸν ἐκεῖνον, ὅπῃ φυλάττει σιωπὴν. Φιλάργυρον ἐκεῖνον, ὅπῃ δὲν σκορπίζει τὰ ὑπάρχοντά τε. καὶ ἄσωτον καὶ χαλασὴν ἐκεῖνον, ὅπῃ δείχνεται μεγαλόδωρος μὲ τὰ πλῆθη τε. ὅμως ἐσὺ ἄφησε νὰ λέγῃν ὅτι θέλῃν, καὶ μὴ φοβῆ ἄλλο, πάρεξ τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ.

Μὴν καταφρονέσης κανένα, ἀν καλὰ καὶ νὰ εὐρίσκεται εἰς ποταπὴν κατάστασιν. διατὶ ἡ τύχη ἡμπορεῖ νὰ ὑψώσῃ ἐκεῖνον, καὶ νὰ κατεβάσῃ ἐσένα.

Εἴως ὅπῃ ἡ τύχη σε βοηθεῖ, καὶ ἕως ὅπῃ ἐξοσιάζεις τὴς ἄλλης, περιπάτει φρόνιμα, διατὶ, γλήγορα θέλεις παραιτήσῃ κάθε πρᾶγμα μὲ τὸν ἐρχομὸν τῆ θανάτου. σοχάσῃ ἐκεῖνος ὅπῃ ἦλθαν προηγήτερα σε. σοχάσῃ τὰ βασίλεια πῶς ἐπέρασαν. καὶ ἀπὸ τὰ περασμένα δὲν ἀπομένει τίποτε, παρὰ μόνον τὰ ἴχνη τῆς ἀρετῆς.

Ἡ ἐνθυμησις χάνεται, μὰ τὸ γράμμα πάντα μένει.

Μὴ κονταῖως ταῖς μακραῖς νύκταις μὲ τὸν ὕπνον, καὶ μὴν μακραίνης τὴν ἡμέραν, ὅπῃ εἶναι κοντὴ, μὲ τὰ ἀμαρτήματά σου.

Ἡ μεις βλέπομεν πῶς ἀποθύνον ἀπὸ τὴν πείναν ἐκεῖνοι, ὅπῃ ἔχον τὰ πλέον εὐμορφα χαρίσματα, καὶ οἱ πλέον ἀνάξιοι καὶ ἀχρεῖοι χαίρονται ὅλα τὰ πλῆθη. ὅθεν κάποιοι, ὅπῃ δὲν ἐκατάλαβαν τὴν αἰτίαν, ἀριθμήθησαν μὲ τοὺς ὑπερινῶς, καὶ ἔχι μὲ τὰς πρώτας.

Ο κόσμος ἔχασε τὸν νῦν τῆς, καὶ φιλοδωρεῖ ἐκεῖνης ὅπῃ τοῦ ὁμοιάζον, ἀλλήμονον ὅμως εἰς αὐτὰς, ἀν γένη ὁ κόσμος καμίαν φορὰν φρόνμος.

Ἄν ἡ ἐπισήμη χωρὶς τὴν εὐσέβειαν ἦτον τιμῆς ἀξία, κανένα πρᾶγμα δὲν ἤθελεν εἶσαι πλέον ἀξιοτίμητον ἀπὸ τὸν δαίμονα.

Ξεμάκρυνε ἀπὸ τῆς βασιλεῖς, καὶ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τῆς, καὶ μὴν ὑπηρετῆς ἐκεῖνης, τῶν ὁποίων τὰ λόγια εὐρίσκον ὑπακοὴν εὐθύς, ὅπῃ τὰ ξεφωνήσαν.

Διὰ τὰ φθάσης εἰς τὸ ἄκρον τῆς σοφίας, δὲν πρέπει νὰ τρώγῃς πολὺ, ἕτε νὰ κοιμᾶσαι πολὺ, ἕτε νὰ ὀμιλῆς πολὺ.

Κανένα πρᾶγμα δὲν εἰκονίζει ἐπιτηδειότερα τὸν πολὺλογον ἄνθρωπον, ὡσὰν ἡ μεγάλη, καὶ κρύα νύκτα τοῦ χειμῶνος.

Ολας ἡ ἀμαρτίας ἔχον τὴν ἀρχὴν τὴν ἀπὸ τὴν ὄρασιν. καθὼς μία μεγάλη φωτὶα ἀνάπτε ἀπὸ ἓνα σπινθῆρα.

Ενα καλὸν βιβλίον εἶναι ὁ καλλίτερος φίλος. διὰ τοῦτο ἐσὺ συναναστρέφῃς μὲ ὄρεξιν μὲ αὐτὸ, ὅταν δὲν ἔχεις ἓνα φίλον, ἐπῆ νὰ τοῦ θαρρεύσης τὰ τῆς καρδίας σου. διατὶ αὐτὸ δὲν φανεραίνει τὰ μυσικά σου, ἀλλὰ ἀνόμι σου ἐρμηνεύει καὶ τὴν σοφίαν.

Ο ὕπνος παχαίνει τὸ κορμὶ, ἀλλ' ὄνῃς αὐξάνει τὴν ἀγρυπνίαν.

Οποιος καταπιάνεται εἰς πράγματα ἀνωφελῆ, χάνει ἐκεῖνα ὅπου ἠθέλαν τοῦ εἶσαι εὐφέλιμα.

Περισσότερα γνῶσις χρειάζεται, καὶ ὀλιγώτερα λόγια. διατὶ πάντοτε ἓνας πολύλογος λογίζεται ἄγνωστος.

Οποιος ζητᾷ συμβεβλήν, δὲν γελάται, μάλιστα ἢ ὑπόθεσές τε εὐγένην εἰς καλόν.

Η μεγάλη φρονημάδα φαίνεται εἰς μίαν ὥραν ὑπομονῆς.

Δὲν εἶναι κανένας τόσο σοφός, ἐπῆ νὰ μὴν εἶναι ἄλλος σοφώτερος ἀπ' αὐτόν.

Μελέτα, καὶ θέλεις καταλάβῃ.

Τὰ λόγια εἶναι ὅμοια μὲ ταῖς σαΐταις, ἐπῆ ταῖς ἰσάζομεν εἰς τὸ σημάδι, πρὸ τοῦ νὰ ταῖς σύρωμεν, διὰ νὰ ταῖς κάμωμεν νὰ φθάσῃν.

Οπόθος τοῦ πλέτῃς εἶναι μία ἀρρώστια. ἢ αἴτησις τῆς ἐλεημοσύνης εἶναι ἓνας ἀγῶνας, καὶ

καὶ ἡ ἀποτυχία εἶναι ὁ ἴδιος θάνατος.

Ζητῶνται τὰ πλῆθη, καὶ δὲν εὐρίσκονται, καὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς ὅπου δὲν ζητεῖται, εὐρίσκεται.

Δὲν ἤθελεν εἶσαι τόσον βαρετὸν εἰς ἓνα σοφόν, νὰ τρίβῃ μὲ τὰ ὀνύχιά τε ἓνα μάρμαρον, ἢ νὰ δαγκάνῃ ἓνα ἀμῶνι μὲ τὰ ὀδόντια τε, ἢ νὰ κάμῃ συχνὰ ταξίδια εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ νὰ ὑπάγῃ εἰς μακρὰν χώραν, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν φάγην εἰς τὴν σφάταν, ἕσον τοῦ βαρυφαίνεται νὰ βλέπῃ καὶ ἀπὸ μακρὰ τὸ πρῶτον ἐνὸς ἀπαιδευτοῦ ἀνθρώπου.

Οποῖος δὲν εὐχαρισεῖται εἰς ἐκεῖνο ὅπῃ ἔχει ἀρκετὰ διὰ νὰ ζῇ, δὲν ἐγνωρίζει τὸν Θεὸν νὰ τὸν τιμᾷ.

Η σοφία, καὶ ἡ μεγαλοκαρδία δὲν ἀξίζον τίποτε, ὅταν ἡ τύχη μᾶς ἀφίη.

Η τύχη ἔρχεται μὲ ταῖς αἰλυσίδαῖς εἰς τὰ ποδαῖρια. ἀλλ' ὅταν ἀναχωρῇ, ταῖς συντρίβει ὅλαις μὲ τὴν δύναμιν ὅπῃ βάλλει, διὰ νὰ φύγῃ.

Δὲν εἶναι πικρότερον πρᾶγμα ἀνάμεσα εἰς τὰς φίλους, ὡσὰν ὁ χαῖμός τῶν φίλων.

Πῶς εἶναι οἱ βασιλεῖς; πῶς εἶναι οἱ ἐπίλοιποι ἄνθρωποι; αὐτοὶ ἔκαμαν τὴν ἴδιαν σφάταν, ὅπῃ κάμνεις καὶ ἐσύ. ἐσύ ὅπῃ τιμᾷς τοῦτον τὸν πρόσκαιρον κόσμον, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, ἐσύ ὅπῃ λογιαζοῖς εὐτυχισμένους ἐκείνους ὅπῃ ἔκαμαν, καθὼς κάμ-

κάμνεις καὶ ἐσὺ, ἔπαρε ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον
ἐκεῖνο ὅπῃ πρέπει νὰ πάρῃς ἐξ ἀνάγκης, ἦγχν,
μάθε πῶς ὁ θάνατος εἶναι ἡ ἐσχάτη στιγμή τῆς
ζωῆς σθ.

Μὴν λέγῃς λόγια ἄτιμα. καὶ ἂν ἀκῆσῃς
ἄλλῃς νὰ τὰ λέγῃς, ἐσὺ πρέσεχε εἰς
ἄλλο, καὶ καμῶσθ πῶς δὲν τὰ ἀκῆεις.

Ο κόσμος παρομοιάζεται μὲ ἓνα πανδοχεῖ-
ον, ὅπῃ κινεῦσθ οἱ ὁδοιπόροι. ἀγνωστος
λοιπὸν εἶναι ἐκεῖνος, ὅπῃ δὲν κάμνει ταῖς
ἀναγκαίαις προετοιμασίαις, διὰ νὰ περάσῃ
παρεμπρός.

Μὴν ἀφήσῃς νὰ σὲ ἀπατήσῃ τὸ πλῆθος,
διὰτὶ ἐσὺ θέλεις εἶσαι μόνος εἰς τὸν καιρὸν
τοῦ θανάτου σθ, καὶ ὅταν μέλλῃς νὰ δώσῃς
ἀπολογίαν διὰ τὰ ἔργα σθ.

Καθὼς ἡ φωτῖα ἀνάπτει μὲ τὰ ξύλα, ἔτσι
καὶ ὁ πόλεμος ἐγείρεται μὲ τὰ λόγια.

Μὴ θαυμάζῃς ἂν βλέπῃς τὰς ἀξίους ἀν-
θρώπους εἰς δυσυχίαν, καὶ εἰς καταφρό-
νησιν. ἔτε ἂν βλέπῃς ταῖς ἀξίαις νὰ ταῖς
ἔχῃν οἱ ἀνάξιοι. ἀνοιξέ τὰ ὄμματά σθ, καὶ
σοχάσθ πῶς τὰ ἄστρα, ὅπῃ εἶναι ἀναρίθμητα,
δὲν χάνῃν ποτὲ τίποτε ἀπὸ τὸ φῶς τῆς. καὶ
πῶς ὁ ἔρανος γυρίζει, μόνον διὰ νὰ μᾶς κάμῃ
νὰ ἰδῶμεν ποτὲ τὴν ἐκλειψιν τῆς σελήνης, καὶ
ποτὲ τὴν ἐκλειψιν τοῦ ἡλίου.

Η κολακεία ὁμοιάζει μὲ μίαν ζωγραφισμένην πανοπλίαν, διατὶ χαροποιεῖ τὸν ἄνθρωπον ὅπῃ κολακεύει, μὰ δὲν τοῦ δίδει καμίαν ὠφέλειαν.

Τῷ κακῷ ἀνθρώπῳ, καθὼς καὶ τοῦ κακῷ σκύλῳ, πρέπει νὰ φοβᾶσαι περισσότερον τὴν σιωπὴν, παρά τὴν φωνήν.

Οἱ ἀμαθεῖς παῖδες συσχύζην τὰ γράμματα, οἱ δὲ ἀπαιδευτοὶ ἄνδρες τὰ πράγματα.

Τὸ σχῆμα σολίζει τὸν ἀνδριάντα, τὰ δὲ ἔργα καὶ ἡ πράξις καλλωπίζην τὸν ἄνδρα.

Ομοιον εἶναι νὰ πῆ τινὰς ἀπὸ χρυσῖν ποτῆρι φαρμάκι θανάσιμον, καὶ νὰ πάρῃ συμβελὴν ἀπὸ φίλον κακόγνωμον.

Καθὼς τὰ σύνεφα ἐμποδίζην τὸν ἥλιον αἰς τὸ νὰ λάμπῃ, ἔτσι καὶ τὸν λογισμὸν τὸν ἐμποδίζην, καὶ τὸν σκοτιζην τὰ πάθη.

Εἰς τὰ συμπόσια ὅποιος δὲν μεθᾶ, ἐκεῖνος εἶναι γλυκύτερος. εἰς δὲ τὰ καλά, ὅποιος δὲν κάμνει παρανομίαις, ἐκεῖνος εἶναι ὁ ἐκλεκτότερος.

Λογιάζε φίλῳς ἐκείνῳς, ὅπῃ ὠφελεῖσι τὴν ψυχὴν σε, καὶ ὄχι τὸ σῶμα σε.

Αγάπα περισσότερον νὰ σὲ εὐλαβῶνται ἐκεῖνοι, ὅπῃ μαζίσῳ συναναστρέφονται, παρά νὰ σὲ φοβῶνται. διατὶ εἰς τὴν εὐλάβειαν εὐρίσκεται ἡ ἀγάπη, μὰ εἰς τὸν φόβον εἶναι τὸ μῖσος.

Εχθρὸς εἶναι, ὅχι ἐκεῖνος ὅπῃ ἀδικᾷ, ἀλλὰ ἐκεῖνος ὅπῃ συμβαλεῦει εἰς τὴν ἀδικίαν.

Οπῃ εἶναι πολλοὶ νόμοι, ἐκεῖ εἶναι καὶ περισσᾶς ἀδικίας.

Οποῖος ἔχει ἀρετὴν, ἔχει τὰ πάντα. καὶ ὅποῖος ἔχει κακίαν, χάνει καὶ τοῦ λόγου τ.

Οκαιρὸς εἶναι ὁ καλλίτερος σύμβουλος.

Περισσότερον ἀφελείται ὁ φρόνιμος ἀπὸ τὸν τρελὸν, παρὰ ὅπῃ ἀφελείται ὁ τρελὸς ἀπὸ τὸν φρόνιμον. ὅτι ὁ φρόνιμος βλέπει τοῦ τρελοῦ τὰ σφάλματα, καὶ ἀπέχει ἀπ' αὐτὰ ἀλλ' ὁ τρελὸς δὲν μιμᾶται τοῦ φρονίμου τὰ καλὰ ἔργα.

Οποῖος φοβάται καὶ ἐντρέπεται, δὲν κάμνει ποτὲ ἀδικίαν.

Τὸ βαρύτερον φορτίον, ὅπῃ βαρῦν ἡ γῆ, εἶναι ὁ ἀπαιδευτος ἄνθρωπος.

Απὸ τῆς τρελῆς ὁ καιρὸς διώχνει τὴν λύπην, καὶ ἀπὸ τῆς φρονίμου ἡ γνώσις.

Δογιάζε πάντοτε, πόθεν ἦλθες, ποῦ μέλλεις νὰ ὑπάγῃς, καὶ ποῦ ἔχεις νὰ ἀπομείνῃς αἰωνίως.

Τέλος καὶ τῷ Θεῷ χάρις.

τέτυπε Γεώργιος Σααλβάχιος
ἐν Λιψία 1732.